

STUDII BIBLICE

Ellen G. White

FĂGĂDUINȚA: LEGĂMÂNTUL CEL VEȘNIC AL LUI DUMNEZEU

Comentarii ale studiilor Școlii de Sabat

aprilie – mai – iunie
2021

*Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic*

Traducere: Alina Badea

© 2020 Editura Viață și Sănătate
Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea
Tehnoredactare: Irina Toncu
Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text. Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Făgăduința : legământul cel veșnic al lui Dumnezeu : comentarii ale studiilor Școlii de Sabat : citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic / Ellen G. White ; trad.: Alina Badea. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-911-958-7

I. Badea, Alina (trad.)

CUPRINS

1. Ce s-a întâmplat?	5
2. Abecedarul legământului.....	13
3. „Pentru toate neamurile de oameni, în veci”	21
4. Un legământ veșnic	29
5. Copii ai făgăduinței.....	37
6. Sămânța lui Avraam	45
7. Legământul de la Sinai.....	53
8. Legea legământului	61
9. Semnul legământului.....	69
10. Legământul cel nou	77
11. Sanctuarul noului legământ.....	85
12. Credința legământului.....	93
13. Viața în noul legământ	101

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Sabat după-amiază, 27 martie

După ce au fost create pământul și animalele de pe el, Tatăl și Fiul Și-au adus la îndeplinire planul pe care îl făcuseră înainte de căderea lui Satana, și anume, acela de a face un om după chipul Lor. Ei înfăptuiseră împreună lucrarea de creare a pământului și a tuturor viețuitoarelor de pe el. Apoi, Dumnezeu I-a zis Fiului Său: „Să facem om după chipul Nostru.” Când a ieșit din mâna Creatorului Său, Adam avea o statură nobilă și o simetrie frumoasă. El era de peste două ori mai înalt decât oamenii care trăiesc acum pe pământ, iar trupul său era bine proporționat. Trăsăturile lui erau desăvârșite și frumoase. Tenul lui nu era nici alb, nici palid, ci era rumen, radios, cu o nuanță bogată de sănătate. Eva nu era chiar atât de înaltă ca Adam. Capul ei ajungea cu puțin mai sus de umerii lui. Ea, de asemenea, avea o înfățișare nobilă, de o simetrie desăvârșită, și era foarte frumoasă. – *Istoria mântuirii*, p. 20

Adam era înconjurat de tot ce-i putea dori inima. Avea din belșug pentru îndeplinirea fiecărei dorințe. În Edenul cel plin de slavă nu exista păcat și nici vreun semn de decădere. Îngerii lui Dumnezeu comunicau liber și cu drag cu perechea sfântă. Fericirii cântăreți Îi aduceau continuu slavă Creatorului prin cântecele lor vesele și pline de naturalețe. Animalele pașnice se jucau, în nevinovăția lor fericită, în jurul lui Adam și al Evei, supuse cuvântului lor. Adam era plin de vigoare și vitalitate, cea mai nobilă lucrare a Creatorului.

Nicio umbră nu se interpunea între ei și Creatorul lor. Ei Îl cunoșteau pe Dumnezeu ca fiind Părintele lor binefăcător și, în toate lucrurile, voința lor se conforma voinței lui Dumnezeu. Iar caracterul lui Dumnezeu era reflectat în caracterul lui Adam. Slava Sa era revelată de toate lucrurile din natură. – *Căminul adventist*, p. 26

Legea lui Dumnezeu este de neschimbat prin însăși natura ei, întrucât reprezintă manifestarea voinței și a caracterului Autorului ei. Dumnezeu

este iubire și Legea Sa este iubire. Cele două mari principii ale ei sunt dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de om. ...

La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în perfectă armonie cu natura și cu Legea lui Dumnezeu, iar principiile neprihănirii erau înscrise în inima sa. Însă păcatul l-a înstrăinat de Creatorul său. N-a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în conflict cu principiile Legii lui Dumnezeu. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7). Însă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele lui Hristos, el poate fi readus în acord cu Cel care l-a creat. Inima lui trebuie să fie reînnoită prin har divin. Omul trebuie să aibă o viață nouă, de sus. Această schimbare este nașterea din nou, fără de care, spunea Isus, nimeni „nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:16,3). – *Tragedia veacurilor*, p. 467

Duminică, 28 martie: Întrebări fundamentale

Oamenii cei mai inteligenți nu pot să înțeleagă tainele lui Iehova așa cum sunt descoperite în natură. Inspirația divină pune multe întrebări la care cei mai mari învățați nu pot să răspundă. Aceste întrebări nu sunt puse ca să putem răspunde la ele, ci ca să ne atragă atenția asupra tainelor adânci ale lui Dumnezeu și să ne arate că înțelepciunea noastră este limitată, că, în situațiile din viața noastră de fiecare zi, sunt multe lucruri mai presus de înțelegerea unor minți limitate, că judecata și planurile lui Dumnezeu sunt cu neputință de cuprins. Înțelepciunea Lui este de nepătruns.

Scepticii refuză să creadă în Dumnezeu, deoarece nu pot să înțeleagă cu mintea lor limitată puterea nelimitată prin care El i Se descoperă omului. Dar Dumnezeu trebuie să fie recunoscut mai mult din ceea ce nu ne descoperă despre Sine decât din ceea ce este deschis înțelegerii noastre limitate. Atât în revelația divină, cât și în natură, Dumnezeu le-a dat oamenilor taine ca să le ceară credință. Așa trebuie să fie. Noi putem să cercetăm continuu, să întrebăm continuu, să învățăm continuu, și tot va mai rămâne o infinitate de nepătruns. – *Mărturii*, vol. 8, p, 261

Privilegiul său cel mare [al lui Adam] era să aibă o comuniune directă, față în față și de la inimă la inimă, cu Făcătorul său. Dacă l-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale lui pentru totdeauna. De-a

lungul veacurilor nesfârșite, el ar fi continuat să dobândească noi comori ale cunoașterii, să descopere izvoare proaspete de fericire și să obțină concepții mereu mai clare despre înțelepciunea, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Ar fi împlinit din ce în ce mai mult scopul creării sale și ar fi reflectat din ce în ce mai fidel slava Creatorului.

Însă aceste lucruri au fost pierdute prin neascultare. Prin păcat, asemănarea cu divinul a fost mânjită, aproape că a fost ștearsă cu desăvârșire. Puterile fizice ale omului au slăbit, capacitățile sale mintale au scăzut, viața sa spirituală s-a încetșit. Omul devenise supus morții. Cu toate acestea, rasa umană nu a fost lăsată pradă deznădejdii. Planul de mântuire fusese rânduit printr-o iubire infinită și prin îndurare și a fost îngăduită o viață de punere la probă. Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui – iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.

Cea mai înaltă ambiție pentru viața aceasta și cea mai mare bucurie sunt să-L onorăm pe Domnul Hristos, să devenim asemenea Lui și să lucrăm ca El. – *The Faith I Live By*, p. 166

Toate sistemele filozofice concepute de oameni au condus la confuzie și la rușine atunci când Dumnezeu nu a fost recunoscut și onorat. Pierderea credinței în Dumnezeu este ceva îngrozitor. Odată ce credea în Cuvântul Său este pierdută, prosperitatea nu mai poate fi o mare binecuvântare nici pentru popoare, nici pentru indivizi. Nimic nu este cu adevărat mare, cu excepția lucrurilor care tind spre veșnicie. ...

Cel al cărui suflet este plin de Duhul lui Dumnezeu va învăța lecțiile încrederii depline. El va lua Cuvântul scris ca pe sfătuitoarea și călăuzitoarea lui și va găsi în știință un ajutor pentru a-L înțelege pe Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 3, p. 310

Luni, 29 martie: După chipul Creatorului

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca Persoană. Când Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, forma umană era perfectă, dar fără viață. Atunci, un Dumnezeu-Persoană, existent prin Sine Însuși, i-a dat acelei forme suflare de viață și omul a devenit o ființă vie, rațională. Toate componentele organismului uman au fost puse

în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, nervii, neuronii, toate au început să funcționeze și toate au fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos-Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere. ...

Deasupra tuturor celorlalte categorii de făpturi inferioare, Dumnezeu a plănuțit ca omul, coroana creațiunii, să reflecte gândirea Lui și să descopere slava Sa. Dar omul nu trebuie să se înalțe pe sine ca fiind Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 415

Adam a fost încoronat rege în Eden. Dumnezeu i-a dat stăpânire peste orice viețuitoare creată de El. Domnul i-a binecuvântat pe Adam și Eva cu o inteligență cum nu mai dăduse niciunei alte făpturi. El l-a făcut pe Adam suveranul de drept al tuturor lucrărilor mâinilor Sale.

Creați să fie „chipul și slava lui Dumnezeu”, Adam și Eva primiseră daruri vrednice de înalta lor chemare. Fiecare facultate a spiritului și a minții reflecta slava Creatorului. Înzestrați cu daruri spirituale și mintale înalte, Adam și Eva au fost creați „cu puțin mai prejos decât îngerii”. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 40 (1 februarie)

Întreaga natură este destinată să fie un interpret al lucrurilor lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoașterea lui Dumnezeu și încărcată de învățăminte divine. Urechile lor atente erau familiarizate cu glasul înțelepciunii. Înțelepciunea vorbea ochiului și era primită în inimă, pentru că ei comunicau cu Dumnezeu în mijlocul creațiunii Lui. – *Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 186

Banul pierdut din parabola Mântuitorului, deși zăcea în murdărie și gunoi, era totuși o piesă de argint. Posesoarea lui l-a căutat pentru că era de valoare. Tot așa, orice suflet, oricât de degradat de păcat, este prețios în ochii lui Dumnezeu. Așa cum banul purta chipul și inscripția puterii cârmuitoare, tot așa și omul, când a fost creat, purta chipul și inscripția lui Dumnezeu. Deși inscripția a fost stricată și ștersă acum prin influența păcatului, urmele ei rămân asupra fiecărui suflet. Dumnezeu dorește să îndrepte acel suflet și să-l remodeleze după chipul Său, în neprihănire și sfințenie. – *Divina vindecare*, p. 163

Martți, 30 martie: Dumnezeu și omenirea

Acela care l-a creat pe om și care îi înțelege nevoile a stabilit și hrana pentru Adam. „Iată”, a zis El, „v-am dat orice iarbă care face sămânță ...

și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră” (Geneza 1:29). Părăsind Edenul pentru a-și câștiga traiul muncind pământul aflat sub blestemul păcatului, omul a primit permisiunea să mănânce și din „iarba de pe câmp” (Geneza 3:18).

Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele conferă energie, rezistență și vitalitate intelectuală, așa cum o dietă mai complexă și mai stimulative nu poate da. – *Divina vindecare*, pp. 295–296

Dacă oamenii de astăzi ar fi simpli în obiceiurile lor, trăind în armonie cu legile naturii, ca Adam și Eva la început, ar fi mijloace îndestulătoare pentru nevoile familiei omenești. Ar fi mai puține nevoi închipuite și mai multe ocazii de a lucra după voia lui Dumnezeu. Dar egoismul și satisfacerea gusturilor necurate au adus în lume păcatul și mizeria, pe de o parte din cauza excesului, iar pe de alta, din cauza lipsei. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 367

Tot astfel, orice binecuvântare revărsată asupra noastră cere un răspuns pe care trebuie să-l dăm Autorului tuturor îndurărilor. Creștinul trebuie să-și cerceteze adesea trecutul și, atunci când totul pare întunecos și potrivit, să-și amintească plin de recunoștință prețioasele izbăviri ale lui Dumnezeu care l-au susținut în încercări, deschizând căi înaintea lui și înviorându-l atunci când totul părea să se prăbușească. El ar trebui să recunoască toate aceste dovezi ale grijii ocrotitoare a îngerilor cerești. Având în vedere aceste nenumărate binecuvântări, el ar trebui să întrebe adesea cu o inimă supusă și recunoscătoare: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12).

Timpul nostru, talentele noastre, avutul nostru, toate trebuie să fie consacrate cu sfințenie Aceluia care ne-a încredințat spre administrare aceste binecuvântări. Ori de câte ori se săvârșește o lucrare de salvare pentru noi sau ni se acordă favoruri noi și nesperate, trebuie să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu, exprimându-ne recunoștința nu doar prin cuvinte, ci, asemenea lui Iacov, prin jertfe și daruri aduse cauzei Sale. Așa după cum primim continuu binecuvântările lui Dumnezeu, tot astfel trebuie să și dăm fără încetare. – *Patriarhi și profeți*, p. 187

În munca noastră trebuie să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu. El ne oferă pământul și comorile lui, dar noi trebuie să le adaptăm pentru

folosul și confortul nostru. El face copacii să crească, însă noi pregătim grinzile și construim casa. El a ascuns în pământ aurul și argintul, fierul și cărbunile, dar nu le putem obține decât prin trudă.

... Deși a creat și ține neîncetat toate lucrurile sub control, Dumnezeu ne-a înzestrat cu o putere care nu diferă total de puterea Sa. Nouă ne-a fost dat un anumit grad de control asupra forțelor naturii. Așa cum Dumnezeu a chemat pământul din haos, aducându-l la o existență minunată, tot așa și noi putem aduce ordine și frumusețe acolo unde este neorânduială. – *Educație*, pp. 214–315

Miercuri, 31 martie: La pomul cunoștinței binelui și răului

În mijlocul grădinii, lângă pomul vieții, se afla pomul cunoștinței binelui și răului. Acest pom a fost rânduit special de Dumnezeu pentru a fi garanția ascultării, a credinței și a dragostei față de El. Dumnezeu le-a poruncit primilor noștri părinți să nu mănânce din pomul acesta, nici să nu îl atingă, ca să nu moară. El le-a spus că pot să mănânce cât doresc din toți pomii din grădină, cu excepția acestuia, dar, dacă vor mânca din pomul acesta, vor muri negreșit.

Când au fost așezați în grădina aceea frumoasă, Adam și Eva au avut tot ce doreau pentru fericirea lor. Totuși, în planurile Sale atotînțelepte, înainte de a putea să le acorde siguranța veșnică, Dumnezeu a ales să pună la încercare credințioșia lor. Ei urmau să beneficieze de favoarea Sa și să vorbească direct cu El, față către față. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a exclus posibilitatea ca ei să intre în contact cu răul. Lui Satana i s-a îngăduit să-i ispitească. Dacă urmau să reziste încercării, ei aveau să beneficieze de favoarea neîntreruptă a lui Dumnezeu și a îngerilor din cer. – *Istoria mântuirii*, p. 24

Când l-a făcut pe om, Dumnezeu l-a făcut stăpân peste pământ și peste toate viețuitoarele de pe el. Atâta vreme cât Adam a rămas credincios Cerului, întreaga natură îi era supusă. Dar, când s-a răzvrătit împotriva Legii divine, ființele inferioare s-au răzvrătit împotriva lui. Astfel, în marea Sa milă, Domnul avea să le arate oamenilor sfințenia Legii Sale și să-i facă să vadă, chiar din experiența lor, primejdia înlăturării ei chiar și în cea mai mică măsură. ...

Avertizarea dată primilor noștri părinți: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit” (Geneza 2:17) nu însemna că ei aveau să moară

chiar în ziua în care s-au înfruptat din fructul oprit. Dar în acea zi avea să fie pronunțată irevocabila sentință. Nemurirea le-a fost făgăduită cu condiția ascultării; prin păcătuire, ei aveau să piardă viața veșnică. Chiar în ziua aceea, aveau să fie condamnați la moarte. – *Patriarhi și profeți*, pp. 59–60

Prin lucrarea Duhului Sfânt, legătura divină a lui Dumnezeu cu omul este înnoită. Tatăl spune: „Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu. Le voi oferi iubirea și iertarea Mea și voi revărsa peste ei bucuria Mea. Îmi vor fi o comoară deosebită, pentru că ei sunt poporul Meu, pe care l-am ales și prin care voi fi proslăvit.”

Tatăl Își arată dragostea față de poporul Său ales, care trăiește în mijlocul oamenilor. El sunt cei pe care Hristos i-a răscumpărat cu prețul sângelui Său și, pentru că răspund iubirii Sale, prin harul extraordinar al lui Dumnezeu, ei sunt aleși să fie mântuiți ca fiind copiii Săi ascultători. Asupra lor este revărsat harul lui Dumnezeu, iubirea extraordinară cu care El i-a iubit. Oricine se va smeri și se va face ca un copilăș, cine va primi Cuvântul lui Dumnezeu și va asculta de el cu simplitatea și sinceritatea unui copil va fi printre cei aleși ai Domnului. – *Our High Calling*, p. 77

Joi, 1 aprilie: Ruperea relației

Când Adam și Eva au fost puși în frumoasa grădină, Satana făcea planuri pentru a-i nimici. Era cu neputință ca acest cuplu fericit să fie privat de fericirea sa, dacă asculta de Dumnezeu. Satana nu-și putea exercita puterea asupra celor doi decât dacă ei Îl nesocoteau pe Dumnezeu și pierdeau favoarea Sa. De aceea, trebuia făcut un plan pentru a-i duce la neascultare, pentru a provoca nemulțumirea lui Dumnezeu și a fi aduși sub influența directă a lui Satana și a îngerilor lui. S-a hotărât ca Satana să ia o altă formă și să arate interes față de om. ...

Satana și-a început lucrarea cu Eva, pentru a o face să fie neascultătoare. Prima ei greșeală a fost că s-a îndepărtat de soțul ei, apoi pentru că a zăbovit lângă pomul oprit și, după aceea, pentru că a ascultat de vocea ispititorului și a îndrăznit chiar să se îndoiască de faptul că Dumnezeu spusese: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” Ea s-a gândit că, poate, Domnul nu a vrut să spună chiar aceasta și, aventurându-se, a întins mâna, a luat un fruct și a mâncat. Acesta era frumos la privit și plăcut la gust. Apoi a fost invidioasă că Dumnezeu ținea departe de ei ceva ce, de

fapt, era pentru binele lor și i-a oferit soțului ei fructul, ispitindu-l în acest fel. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, pp. 146–147

După ce au mâncat din fructul pomului oprit, Adam și Eva au fost plini de un simțământ de rușine și groază. La început, singurul lor gând a fost cum să-și scuze păcatul înaintea lui Dumnezeu și să scape de îngrozitoare sentință de moarte. Când Domnul i-a întrebat despre păcatul lor, Adam a răspuns dând vina în parte pe Dumnezeu și în parte pe partenera lui: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” ... Spiritul de îndreptățire de sine și-a avut originea în tatăl minciunilor și a fost manifestat de toți fiii și de toate fiicele lui Adam. Mărturisirile de felul acesta nu sunt inspirate de Spiritul Sfânt și nu vor fi valabile înaintea lui Dumnezeu. Adevărata pocăință îl va conduce pe om să-și poarte singur vina și să și-o recunoască fără șiretenie sau ipocrizie. ...

Inima smerită și zdrobită, supusă printr-o pocăință autentică, va aprecia ceva din dragostea lui Dumnezeu și din prețul Calvarului și, așa cum un fiu i se destăinuie tatălui său iubitor, tot astfel, cel cu adevărat pocăit își aduce toate păcatele înaintea lui Dumnezeu. Și este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” – *Mărturii*, vol. 5, pp. 637, 641

Îndurarea lui Dumnezeu te înconjoară în fiecare clipă; va fi folosit pentru tine să te gândești cum și de unde vin zilnic binecuvântările asupra ta. Lasă binecuvântările prețioase ale lui Dumnezeu să trezească recunoștința în tine. Nici nu poți socoti binecuvântările lui Dumnezeu, bunătața Lui manifestată continuu față de tine, căci ele sunt la fel de numeroase ca picăturile înviorătoare de ploaie. Nori de îndurare stau deasupra ta, gata să plouă peste tine. Dacă vei aprecia valoarea darului mântuirii, atunci vei putea sesiza reîmprospătarea lui zilnică, ocrotirea și iubirea lui Isus; atunci vei fi călăuzit pe calea păcii. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 340 (29 noiembrie)

Vineri, 2 aprilie

Pentru studiu suplimentar:

Educație, cap. „Știința și Biblia” și *Patriarhi și profeți*, cap. „Planul de mântuire”.

ABECEDARUL LEGĂMÂNTULUI

Sabat după-amiază, 3 aprilie

Nu trebuie să existe nicio reținere din partea noastră, din punct de vedere al slujirii sau al mijloacelor noastre materiale, dacă dorim să împlinim legământul nostru cu Dumnezeu. ... Scopul tuturor poruncilor lui Dumnezeu este nu numai acela de a descoperi datoria omului față de El, ci și față de semenul său. În această perioadă târzie a istoriei lumii, nu trebuie să punem la îndoială sau să contestăm, din cauza egoismului inimilor noastre, dreptul lui Dumnezeu de a avea aceste cerințe; în caz contrar, ne amăgim singuri și le răpim sufletelor noastre cele mai bogate binecuvântări ale harului lui Dumnezeu. Inima, mintea și sufletul trebuie să se contopească cu voința lui Dumnezeu. Atunci, legământul întocmit din poruncile înțelepciunii infinite și făcut obligatoriu prin autoritatea și puterea Împăratului împăraților și Domnului domnilor va fi desfătarea noastră. Este de ajuns faptul că El a spus că în ascultarea de regulile și legile Sale sunt viața și prosperitatea poporului Său.

Binecuvântările legământului lui Dumnezeu sunt reciproce. ... Dumnezeu îi primește pe cei care lucrează spre slava Numelui Său, pentru a ridica la loc de cinste Numele Lui într-o lume de apostazie și idolatrie. El va fi slăvit de poporul celor care păzesc poruncile Sale, iar El îi „va da, asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut, întâietate în slavă, în faimă și în măreție” (Deuteronomul 26:19). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 150

Omul câștigă totul ascultând de un Dumnezeu care Își respectă legământul. Atributele lui Dumnezeu îi sunt împărtășite omului, făcându-l în stare să fie blând și milos. Legământul lui Dumnezeu ne asigură de caracterul Său neschimbător. ... Pentru noi, nu este de ajuns să avem o idee generală despre cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să știm, fiecare pentru sine, care sunt cerințele Sale și care sunt îndatoririle noastre. Termenii legământului lui Dumnezeu sunt: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și, pe aproapele tău, ca pe tine însuși.” Acestea sunt condițiile pentru a

trăi. „Fă așa”, a spus Domnul Hristos, „și vei trăi.” – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. p. 932

Dumnezeul nostru, care Își ține legământul, unește cu omnipotența Sa de Împărat al împăraților blândețea și grija unui păstor plin de milă. Nimic nu poate sta în calea Sa. Puterea Lui este absolută și ea este garanția împlinirii sigure a făgăduințelor făcute poporului Său. El poate să îndepărteze toate piedicile din calea lucrării Sale. El are mijloacele necesare pentru a îndepărta orice dificultate, astfel încât cei care Îi servesc și care respectă mijloacele alese de El să fie eliberați. Bunătatea și dragostea Lui sunt infinite, iar legământul Său este de neschimbat. ...

În zilele cele mai întunecate, când aparențele par atât de potrivnice, nu vă temeți! Aveți credință în Dumnezeu! El Își împlinește voința, făcând tot ce este bine în favoarea poporului Său. Tăria celor care Îl iubesc și Îi slujesc se va înnoi în fiecare zi. Priceperea Lui va fi pusă la dispoziția lor, ca să nu greșescă atunci când Îi aduc la îndeplinire planurile. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 10–11

Duminică, 4 aprilie: Elementele de bază ale legământului

Copiii lui Dumnezeu trebuie să se distingă ca fiind niște oameni care Îi slujesc Lui cu totul, din toată inima, fără să-și atribuie lor înșiși vreo onoare și amintindu-și că, prin cel mai solemn legământ, s-au legat să Îi slujească Domnului și numai Lui. ...

„Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:3,4).

Cine sunt aceștia? Sunt poporul lui Dumnezeu, cei care au dat dovadă de credincioșie față de El pe acest pământ. Cine sunt ei? Cei care au păzit poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, aceia care Îl au ca Mântuitor pe Acela care a fost crucificat. – *Our High Calling*, p. 345

[Hristos] a lăsat lumile necăzute și societatea îngerilor în universul cerului, pentru că nu putea să fie mulțumit în timp ce omenirea era despărțită de El. Negustorul ceresc Și-a lăsat la o parte coroana și mantia împărătească. Deși era Prințul și Conducătorul întregului cer, a luat asupra Sa mizeria omenirii și a venit într-o lume care este întinată și pârlolită de blestem, ca să caute unicul mângăritar pierdut, să-l caute pe omul căzut prin neascultare.

El Și-a găsit mângăritarul îngropat în gunoi. Egoismul împietrește inima și ea ajunge să fie legată de tirania lui Satana. Dar Isus ridică sufletul, din

întunericul în care se află, la lumină, ca să-I aducă laude Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Ni se oferă posibilitatea de a intra în legământ cu Dumnezeu, de a primi iertare și a găsi pace. Isus găsește omenirea pierdută, pe care o consideră o perlă, și o pune în cununa Sa.

Celui mai păcătos și celui mai decăzut om El îi insuflă speranță. El spune: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Când un suflet îl găsește pe Mântuitorul, Domnul Se bucură la fel ca negustorul care și-a găsit mărgăritarul de preț. Prin harul Său, El va lucra asupra sufletului până când acesta va ajunge o piatră prețioasă frumos șlefuită pentru Împărăția cerului. – *That I May Know Him*, p. 84

Trebuie ca în fiecare zi să te consacri cu totul lui Dumnezeu, trebuie să-ți înnoiești în fiecare zi legământul de a fi al Său cu totul și pentru totdeauna. Să nu depinzi niciodată de sentimente care pot fi schimbătoare, ci așază-ți picioarele pe platforma sigură a făgăduințelor lui Dumnezeu: Doamne, Tu ai spus și eu cred făgăduința. Aceasta este o credință inteligentă.

Simțămintele tale vor fi tulburate când vei vedea că unii merg pe o cale contrară principiilor lui Hristos; vei avea parte de încercări și teste ale credinței, dar te îndemn să privești numai la Isus și să nu lași niciun lucru de acest fel să îți împietrească inima sau să aducă peste tine întunericul necredinței. Să nu îngădui niciun lucru care te-ar face să cazi de la credință. Trăiește ca înaintea lui Dumnezeu. Vorbește cu Isus cum ai vorbi cu un prieten. El este gata să te ajute în cea mai grea încercare, El este lângă tine când ajungi în cea mai mare încurcătură. – *Our High Calling*, p. 124

Luni, 5 aprilie: Legământul cu Noe

Cu mai mult de o sută de ani înainte de potop, Domnul a trimis un înger la credinciosul Noe pentru a-i aduce la cunoștință că nu va mai avea milă de neamul omenesc decăzut. Totuși, nu-l va lăsa în necunoștință cu privire la planul Său. El urma să-l învețe pe Noe și să facă din el un predicator credincios pentru a avertiza lumea despre nimicirea care va veni, așa încât locuitorii pământului să rămână fără nicio scuză. Noe urma să le predice oamenilor și, de asemenea, să pregătească o corabie, în conformitate cu îndrumările lui Dumnezeu, pentru salvarea lui și a familiei sale. El nu trebuia doar să predice, ci exemplul pe care îl oferea prin construirea corabiei urma să-i convingă pe toți că el credea ce predica. – *Istoria mântuirii*, p. 62

Noe a urmat cu credințioasă instrucțiunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Corabia a fost terminată din toate punctele de vedere, așa

după cum dăduse Domnul îndrumările, și era încărcată cu hrană pentru oameni și animale. ...

Dumnezeu i-a poruncit lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni” (Geneza 7:1). Avertizările lui Noe fuseseră lepădate de lume, dar influența și exemplul său au fost o binecuvântare pentru familia sa. Ca răsplată a credincioșiei și integrității sale, Dumnezeu i-a salvat pe toți membrii familiei împreună cu Noe. Ce îmbărbătare pentru părinți ca să fie credincioși! – *Patriarhi și profeți*, pp. 97–98

Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni despre judecățile care trebuiau să vină. Cei care au crezut în soliile Lui pentru vremea lor și și-au trăit credința ascultând de poruncile Lui au scăpat de judecățile care au venit asupra celor neascultători și necredincioși. Lui Noe i s-a spus: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea.” Noe a ascultat și a fost salvat. Lui Lot i s-a trimis vestea: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea” (Geneza 7:1; 19:14). Lot s-a lăsat ocrotit de trimișii Cerului și a fost salvat. Tot astfel le-a fost dat ucenicilor Domnului un avertisment despre distrugerea Ierusalimului. Aceia care au căutat să vadă semnul pierzării apropiate și au fugit din cetate au scăpat de distrugere. Tot așa ni se dă și nouă o avertizare despre a doua venire a lui Hristos și despre prăpădul care trebuie să cadă asupra lumii. Toți aceia care iau seama la avertizare vor fi salvați. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 634

Credința adevărată se prinde de binecuvântarea promisă și o pretinde înainte de a o primi și simți. Trebuie să trimitem cererile noastre prin credință, sus, dincolo de a doua perdea, și să ne lăsăm credința să se prindă de binecuvântarea făgăduită și să o pretendem ca fiind a noastră. Atunci trebuie să credem că primim binecuvântarea, întrucât credința noastră s-a prins de ea și, după Cuvânt, este a noastră. „Orice lucru veți cere când vă rugați să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Iată credința, credința desăvârșită: să credem că am primit binecuvântarea chiar înainte de a se realiza. ... Când norii groși, de întuneric, par să se strângă deasupra minții, atunci este momentul să lăsăm credința vie să străpungă negura și să risipească norii. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, și numai aceia care se supun acelui Cuvânt pot pretinde făgăduințele lui glorioase. – *Scrieri timpurii*, p. 72

Martți, 6 aprilie: Legământul cu Avraam

Dumnezeu îi alesese pe copiii lui Israel. El îi chemase să păstreze între oameni cunoașterea Legii Sale și a simbolurilor și profețiilor care arătau spre Mântuitorul. El a dorit ca ei să devină izvoare de mântuire pentru lume. Ceea ce a fost Avraam pe pământul pribegiei sale, ceea ce a fost Iosif în Egipt și Daniel la curțile din Babilon, poporul evreu trebuia să fie pentru toate națiunile. El trebuia să li-L descopere oamenilor pe Dumnezeu.

În chemarea adresată lui Avraam, Domnul a zis: „Te voi binecuvânta... și vei fi o binecuvântare... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3). Același învățătură a fost redată prin profeți. Chiar după ce fusese decimat de război și captivitate, lui Israel i s-a dat făgăduința aceasta: „Rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni și nu atârnă de copiii oamenilor” (Mica 5:7). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 27

Câmpul luptei dintre Hristos și Satana – câmp în care se aduce la îndeplinire planul de mântuire – este manualul întregului univers. Pentru că Avraam dovedise lipsă de credință în făgăduințele lui Dumnezeu, Satana îl acuzase înaintea îngerilor și înaintea lui Dumnezeu de faptul că nu reușise să îndeplinească condițiile legământului, dovedindu-se astfel nedemn de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu dorea să dovedească înaintea întregului cer credincioșia slujitorului Său, pentru a demonstra că nu poate fi primită decât o ascultare desăvârșită și pentru a face mai clar planul de mântuire înaintea ființelor cerești. ...

Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât aceea prin care trecuse Adam. Ascultarea de interdicția pusă primilor noștri părinți nu aducea cu sine nicio durere, dar porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinător. Întregul cer a privit cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a prețuit credincioșia lui. Acuzațiile lui Satana au fost dovedite ca fiind false. Dumnezeu i-a spus slujitorului Său: „Știi acum că te temi de Dumnezeu (cu toate învinuirile lui Satana), întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”. Legământul lui Dumnezeu, întărit lui Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, dovedește faptul că ascultarea va fi răsplătită. – *Patriarhi și profeți*, pp. 154–155

Când l-a ales pe Avram ca reprezentant al adevărului Său, Dumnezeu l-a luat din țara lui și l-a dus departe de neamul lui, punându-l deoparte.

El a dorit să-l formeze după propriul model. El a dorit să-l învețe în conformitate cu planul Său. Avraam nu trebuia să fie influențat de modelul învățătorilor lumii. El trebuia să fie învățat cum să le poruncească tuturor copiilor lui și celor din casa lui să-i urmeze exemplul, să meargă pe calea Domnului și să facă dreptate. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facem noi. El vrea ca noi să înțelegem cum să ne conducem familiile, cum să ne stăpânim copiii, cum să poruncim casei noastre să țină calea Domnului. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 409–410

Miercuri, 7 aprilie: Legământul cu Moise

Unii [israeliți] au fost atenți pentru a-i învăța Legea lui Dumnezeu pe copiii lor, dar mulți ... fuseseră martori la atât de multă idolatrie, încât au ajuns să aibă idei confuze cu privire la Legea lui Dumnezeu. Aceia care s-au temut de Dumnezeu au strigat către El cu sufletul cuprins de suferință, rugându-L să sfărâme jugul robiei lor cumplite și să-i scoată din țara robiei pentru a fi liberi să-I slujească. Dumnezeu a auzit strigătele lor și l-a chemat pe Moise ca slujitor al Lui pentru a aduce la îndeplinire eliberarea poporului Său. – *Istoria mântuirii*, p. 147

Nu numai la venirea Sa, ci de-a lungul tuturor veacurilor, după căderea omului și după ce s-a dat făgăduința mântuirii, „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Domnul Hristos era temelie și centrul sistemului jertfelor, atât în vremea patriarhilor, cât și în epoca iudaică. ... Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care le-a dat primilor noștri părinți făgăduința răscumpărării. El a fost Acela care li S-a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și Moise au înțeles Evanghelia. Ei au așteptat mântuirea prin Înlocuitorul și Garantul omenirii. Acești oameni sfinți din vechime aveau comuniune cu Mântuitorul care urma să vină în lumea noastră în corp omenesc, iar unii dintre ei au vorbit cu Hristos și cu îngerii cerului față către față.

Domnul Hristos nu a fost numai conducătorul poporului evreu în pustie – Îngerul în care era Numele lui Dumnezeu și care, învăluit în stâlpul de nor, mergea înaintea mulțimii –, ci și Acela care i-a dat lui Israel Legea. Înconjurat de slava înfricoșătoare de la Sinai, Domnul Hristos a proclamat în auzul întregului popor Cele Zece Porunci ale Legii Tatălui Său. El a fost Acela care i-a dat lui Moise Legea săpată pe tablele de piatră. – *Patriarhi și profeti*, p. 366

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu” (Exodul 19:5).

Această făgăduință nu i-a fost dată numai lui Israel, ci tuturor celor care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. ... Credincios este Dumnezeu, care ne-a chemat la părtășia cu Fiul Său. Atunci când conlucrează cu Dumnezeu în lucrarea pe care El le-a dat-o de făcut, oamenii, bărbați și femei, merg înainte din putere în putere. Când exercită o credință simplă, fiind siguri zi de zi că Dumnezeu nu va da greș, ci îi va întări în Hristos, El le spune așa cum le-a spus celor din Israelul de pe vremuri: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6).

Dumnezeu poate și este doritor să îi conducă pe toți aceia care vor să se lase conduși. El dorește să ne învețe, pe fiecare dintre noi, o lecție de încredere constantă, de credință nezdruccinată și supunere necondiționată. El ne spune, fiecăruia dintre noi: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Mergi cu Mine și Eu îți voi lumina calea.” – *Our High Calling*, p. 24

Joi, 8 aprilie: Noul Legământ

În cadrul noului legământ, condițiile pentru a câștiga viața veșnică sunt aceleași ca în vechiul legământ – ascultare desăvârșită. Sub vechiul legământ erau multe delictе, a căror cauză era firea îngâmfată și obraznică, pentru care nu exista nicio ispășire prevăzută de Lege. În legământul cel nou și mai bun, Isus Hristos a împlinit cerințele Legii pentru cei care au călcat-o, dacă ei Îl primesc prin credință ca mântuitor al lor. Harul și iertarea sunt răsplata pentru toți aceia care vin la Hristos și se încred în meritele Sale pentru îndepărtarea păcatelor lor. În noul legământ suntem curățiți de păcat prin sângele lui Hristos. Păcătosul este cu totul neîn stare să își ispășească vreun păcat. Puterea este în darul fără plată oferit de Domnul Hristos, o făgăduință apreciată numai de aceia care își dau seama de păcatele lor și își predau sufletul neajutorat lui Hristos, Mântuitorul care iartă păcatul. El va pune în inima lor Legea Sa desăvârșită, care este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12), Legea caracterului lui Dumnezeu. – *That I May Know Him*, p. 299

În Biblie, caracterul sfânt și durabil al legăturii dintre Hristos și biserica Sa este reprezentat prin legătura căsătoriei. Domnul S-a legat de poporul Său printr-un legământ solemn, El promițând să fie Dumnezeu lor, iar ei angajându-se să fie poporul Lui și numai al Lui. El declară: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare” (Osea 2:19). – *Tragedia veacurilor*, p. 381

Advenștii de ziua a șaptea au de făcut o lucrare serioasă de pregătire dacă vor să rămână în picioare în experiențele încercărilor care sunt înaintea lor. Dacă Îi rămân credincioși lui Dumnezeu în confuzia și ispitele ultimelor zile, ei trebuie să-L caute pe Domnul în smerirea inimii pentru a primi înțelepciune ca să poată rezista înșelăciunilor vrăjmașului.

Noi trebuie să păstrăm întotdeauna în minte gândul solemn al apropiatei reveniri a Domnului și, în vederea acestui eveniment, să înțelegem fiecare lucrarea individuală pe care o avem de făcut. Cu ajutorul Duhului Sfânt, noi trebuie să rezistăm înclinațiilor și tendințelor noastre naturale spre rău și să eliminăm din viața noastră orice element nepotrivit pentru un creștin. În acest fel, ne vom pregăti inimile pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu, care dorește să ne dea har și să ne aducă în armonie cu credința lui Isus. ...

În această vreme, copiii credincioși ai lui Dumnezeu au de adus o mărturie vie prin viața lor, astfel încât lumea să poată vedea, în acest veac în care răul domnește peste tot, că există un popor care își lasă deoparte dorințele sale și caută să împlinească voia lui Dumnezeu, un popor în inima și în viața căruia este scrisă Legea lui Dumnezeu. În fața noastră se află ispite puternice și încercări grele. Poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale trebuie să se pregătească pentru acest timp de încercare, printr-o experiență mai adâncă în lucrurile lui Dumnezeu și o cunoaștere practică a neprihănirii lui Hristos. Nu doar celor necredincioși, ci și membrilor bisericii le sunt adresate cuvintele: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi, chemați-L câtă vreme este aproape” (Isaia 55:6). – *In Heavenly Places*, p. 347

Vineri, 9 aprilie

Pentru studiu suplimentar:

Patriarhi și profeți, cap. „Avraam în Canaan”, pp. 132–138.

„PENTRU TOATE NEAMURILE DE OAMENI, ÎN VECI”

Sabat după-amiază, 10 aprilie

În fiecare perioadă a istoriei acestui pământ, Dumnezeu a avut oameni pregătiți pentru orice ocazie în care a fost nevoie de ei, oameni cărora le-a spus: „Voi sunteți martorii Mei.” În fiecare epocă au existat oameni evlavioși, care au adunat razele de lumină ce străluceau pe calea lor și au vestit cuvintele lui Dumnezeu. Enoh, Noe, Moise, Daniel și lista lungă de patriarhi și profeți, toți aceștia au fost slujitori ai neprihăririi. Ei nu au fost infailibili, ci oameni slabi și supuși greșelii, dar Domnul a lucrat prin ei, pentru că s-au consacrat în slujba Sa. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 13

Lumea era în copilăria ei și, cu toate acestea, nelegiuirea a ajuns atât de adâncă și atât de întinsă, încât Dumnezeu nu o mai putea suporta nici-decum. El a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut” (Geneza 6:7). El a declarat că Duhul Său nu Se va lupta întotdeauna cu neamul omenesc vinovat. Dacă oamenii nu încetau să polueze cu păcatele lor lumea și bogățiile ei cele mari, atunci El avea să-i șteargă din lumea creată de El și să distrugă lucrurile cu care El Își găsea plăcerea să-i binecuvânteze. ...

„Prin credință, Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihăririi care se capătă prin credință” (Evrei 11:7). În timp ce Noe îi adresa lumii soliile sale de avertizare, faptele sale mărturiseau despre sinceritatea lui. Astfel, credința lui a fost adusă la desăvârșire și pusă în evidență. El a dat lumii un exemplu, crezând exact ce spune Dumnezeu. El a investit în corabie tot ce avea. În timp ce a început să construiască pe uscat acea corabie imensă, mulțimile au venit din toate părțile să vadă priveliștea aceea curioasă și să asculte cuvintele călduroase și stăruitoare ale neobișnuitului predicator. Fiecare lovitură dată pentru construirea corabiei era o mărturie pentru oameni. – *Patriarhi și profeți*, pp. 92, 95

Lumea nu este mai favorabilă astăzi pentru dezvoltarea unui caracter creștin decât a fost în zilele lui Noe. Atunci, nelegiuirea era atât de larg răspândită. ... „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului... Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui, Noe umbla cu Dumnezeu” (Geneza 6:7-9). Da, Noe a fost pe placul Creatorului Său, deși era înconjurat de corupția aceluia veac degradat.

Trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ, într-un veac al păcatului și al corupției și, asemenea lui Noe, trebuie să trăim în așa fel, încât să-I fim pe plac lui Dumnezeu, aducându-I laude Aceluia care „ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). În rugăciunea înălțată Tatălui Său chiar înainte de răstignire, Hristos a zis: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:15). – *Solii alese*, cartea 1, p. 90

Duminică, 11 aprilie: Cum acționează păcatul

Fără harul lui Dumnezeu, oamenilor le place să facă răul. Ei umblă în întuneric și nu au puterea de a se autocontrola. Dau frâu liber pasiunilor și poftelor, până când își pierd orice sensibilitate sau sentiment nobil și încep să manifeste doar pasiuni animalice. Astfel de oameni trebuie să simtă asupra lor o putere mai înaltă, care să-i ia în stăpânire și să-i constrângă să asculte. Dacă cei care sunt conducători nu exercită o putere prin care să-l îngrozească pe cel ce face răul, acesta se va afunda tot mai mult, până va ajunge la nivelul unei brute. Pământul devine din ce în ce mai corupt. – *Mărturii*, vol. 1, p. 362

Este o lege a sufletului omenesc, și anume că, privind, suntem schimbați. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepția lui despre adevăr, curăție și sfințenie. Dacă mintea și ființa lui nu se înalță mai presus de nivelul firii pământești, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea lui Dumnezeu și iubirea Sa infinită, atunci omul se va cufunda mereu mai mult. Închinătorii falșilor dumnezei și-au înveșmântat zeitățile cu atribute și pasiuni omenești și, astfel, standardul caracterului lor a fost coborât la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. Ca urmare, s-au stricat. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. ... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Geneza 6:5,11). Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viațuire, dar Legea Sa a fost călcată, iar urmarea a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui. Nelegiuirea

oamenilor era fățișă și sfidătoare, dreptatea era călcată în picioare și strigătele celor oprimați au ajuns până la cer. – *Patriarhi și profeți*, p. 91

Oare vă va obliga Dumnezeu să ascultați, va forța El voința voastră? Niciodată. Domnul v-a înzestrat cu însușiri intelectuale, inteligentă și rațiune. El L-a trimis din cer pe singurul Său Fiu pentru a vă deschide calea și pentru a pune la îndemâna voastră nemurirea. Ce scuză Îi veți putea aduce lui Dumnezeu pentru slăbiciunea, neascultarea și imoralitatea voastră și pentru gândurile și faptele voastre rele? ...

Să nu credeți că Dumnezeu va face vreo minune pentru a mântui acele suflete slabe, care cultivă răul și săvârșesc păcatul, sau că în viața lor va fi adus vreun element supranatural, care să le desprindă de propriul eu, ridicându-i pe acești oameni într-o sferă mai înaltă, unde lucrarea ar putea fi mult mai ușoară și nu ar trebui să depună niciun efort special, nicio luptă deosebită și nicio răstignire a eului, pentru că toți cei care se joacă pe terenul lui Satana, așteptând să se întâmple lucrul acesta, vor fi nimiciți odată cu cei nelegiuiți. Ei vor fi nimiciți pe neașteptate și vor fi fără scăpare.

Dacă Dumnezeu a pregătit mijloacele prin care omul poate să aibă viața veșnică, înseamnă că El deține resursele necesare pentru îndeplinirea cerinței ca omul să fie sfânt în viața aceasta. Toți aceia care vor dovedi că sunt preocupați de viața veșnică vor demonstra practic, în viața lor și în caracterul lor, că trăiesc o viață înnoită că trăiesc în curăție morală și sfîntire aici, respectând ce le-a fost descoperit. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 452–453

Luni, 12 aprilie: Omul Noe

Noe a rămas tare ca o stâncă în mijlocul furtunii. El era înconjurat de toate felurile de nelegiuire și de corupție morală, însă, chiar disprețuit și ridiculizat de toți, înconjurat de nelegiuire și neascultare generală, el s-a distins prin integritatea lui sfântă și prin credințioșia lui neșovăitoare. În timp ce lumea din jurul lui Îl disprețuia pe Dumnezeu și își îngăduia o risipă extravagantă în toate direcțiile, care duce la violență și ticăloșii de tot felul, predicatorul credincios al neprihănirii a anunțat generația aceea de oameni că un potop de ape avea să acopere lumea din cauza nelegiuirii neîntrecute a locuitorilor ei. El i-a avertizat să se pocăiască, să creadă și să se refugieze în corabie.

Pentru Noe, mesajul pe care îl predica era o realitate. Deși era înconjurat de batjocurile și glumele răutăcioase ale lumii, el a fost un martor hotărât pentru Dumnezeu. Smerenia și neprihănirea lui străluceau, fiind în

contrast cu ticăloșiile, intrigile și violența practicate în jurul său. Cuvintele lui erau însoțite de putere pentru că însuși glasul lui Dumnezeu le vorbea oamenilor prin slujitorul Său. Relația cu Dumnezeu îl întărea cu forța puterii infinite. ... Cât de simplă și de copilărească era credința lui Noe în mijlocul necredinței acelei lumi batjocoritoare! – *Asemenea lui Hristos*, p. 322 (4 noiembrie)

Noe nu a amestecat înșelăciunile dulci și plăcute ale lui Satana cu mesajul lui. El nu era de acord cu simțământul multor oameni din vremea lui care declarau că Dumnezeu este prea milos ca să facă un lucru atât de teribil. Muți susțineau că Dumnezeu le va acorda celor nelegiuți un alt timp de probă, dar Noe nu le-a dat nici cea mai slabă speranță că aceia care neglijau ocazia prezentă, care respingeau mesajul prezent vor fi favorizați, dându-li-se o altă ocazie pentru mântuire. El cunoștea puterea lui Dumnezeu și a înțeles că Dumnezeu avea să-și aducă la îndeplinire Cuvântul. Temerea lui de Dumnezeu nu l-a despărțit de Domnul, ci l-a adus mai aproape de El și l-a determinat să își reverse sufletul înaintea Lui în rugăciune arzătoare. – *Signs of the Times*, 18 aprilie 1895

Condeii inspirației, fidel misiunii lui, ne vorbește despre păcatele de care au fost învinși Noe, Lot, Moise, Avraam, David și Solomon și despre faptul că până și spiritul puternic al lui Ilie a căzut sub ispită, în timpul încercării sale teribile. Neascultarea lui Iona și idolatria lui Israel sunt raportate cu credincioșie. Felul în care Petru l-a trădat pe Domnul Hristos, conflictul aprins dintre Pavel și Barnaba, căderile și defectele profeților și ale apostolilor, toate sunt prezentate deschis de Duhul Sfânt, îndepărtând vălul care acoperă inima omenească. În fața noastră se află viața celor credincioși, cu toate greșelile și nesăbuințele lor, ca să fie o lecție pentru toate generațiile care le-au urmat. Dacă nu ar fi avut slăbiciuni, ei ar fi fost mai mult decât niște ființe omenești, iar natura noastră păcătoasă nu ar avea nicio speranță să poată atinge vreodată un asemenea nivel al excelenței. Dar, văzând unde au avut ei de luptat și unde au căzut, cum și-au adunat din nou puterile și au biruit prin harul lui Dumnezeu, suntem încurajați și îndemnați să depășim orice obstacol pe care ni l-ar pune în cale natura noastră degenerată. – *Mărturii*, vol. 4, p. 12

Marti, 13 aprilie: Legământul cu Noe

Credința statornică și faptele lui Noe condamnau lumea. El nu numai că predica adevărul prezent potrivit pentru acel timp, ci pune în practică fiecare predică. Chiar dacă nu și-ar fi ridicat glasul pentru a avertiza, faptele

sale, caracterul său sfânt în mijlocul celor stricați și fără frică de Dumnezeu ar fi fost predici de condamnare pentru necredincioșii și desfrânații acelei vremi. El s-a purtat cu o răbdare și blândețe ca ale lui Hristos în timp ce era insultat în mod provocator, disprețuit și batjocorit. Adesea glasul său era auzit înălțându-se în rugăciune către Dumnezeu pentru putere și ajutor ca să poată împlini toate poruncile Lui. Aceasta era o putere care îi condamna pe cei necredincioși. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 235 (14 august)

Lumea a ajuns foarte îndrăzneată în călcarea Legii lui Dumnezeu. Datorită îndelungii Sale îndurări, oamenii au călcat în picioare autoritatea Sa. Ei s-au încurajat unul pe altul în a oprima moștenirea Sa, spunând: „Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?” (Psalmii 73:11). Dar există o limită peste care ei nu pot trece. Este aproape timpul când vor atinge limita care le-a fost stabilită. Chiar acum, aproape că au depășit granițele îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, limitele harului Său și ale milei Sale. Dumnezeu va interveni pentru a-Și salva onoarea, a-Și elibera poporul și a nimici mândria celor nelegiuți.

În zilele lui Noe, oamenii au desconsiderat Legea lui Dumnezeu până când amintirea Creatorului aproape că a dispărut de pe pământ. Nelegiuirea lor a ajuns atât de mare, încât Domnul a adus potopul asupra pământului, ștergându-i de pe suprafața sa pe toți locuitorii lui nelegiuți.

De-a lungul veacurilor, Dumnezeu Și-a făcut cunoscut întotdeauna modul în care lucrează. Ori de câte ori a venit un timp de criză, El S-a descoperit și a intervenit pentru a împiedica realizarea planurilor lui Satana. În viața națiunilor, a familiei și a individului, El a îngăduit adesea ca lucrurile să ajungă într-o stare de criză, pentru ca intervenția Sa să poată deveni evidentă. În astfel de condiții, El a făcut să se vadă că există un Dumnezeu în Israel, care Își susține Legea și Își apără poporul. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 177–178

La data creării lor, Adam și Eva aveau cunoștința de Legea lui Dumnezeu, știau care erau cerințele pe care ea le avea de la ei și preceptele Legii erau scrise în inimile lor. Când omul a decăzut prin călcarea Legii, aceasta nu a fost schimbată, ci a fost rânduit un sistem de îndreptare a lucrurilor, care să-l aducă pe om înapoi, la ascultare. A fost dată făgăduința unui Mântuitor, iar jertfele rânduite să fie aduse arătau spre moartea Domnului Hristos, ca fiind Marea Jertfă pentru păcat. ...

Adam i-a învățat pe urmașii săi Legea lui Dumnezeu și ea a fost transmisă din tată în fiu de-a lungul generațiilor următoare. Dar, cu toate măsurile

pline de bunăvoință luate pentru mântuirea oamenilor, puțini au fost aceia care au primit-o și au ascultat de ea. Prin neascultare, lumea a devenit atât de stricată, încât a fost nevoie să fie curățită de nelegiuirea ei prin potop. Legea a fost păstrată de Noe și familia sa, iar, la rândul său, Noe i-a învățat pe urmașii săi Cele Zece Porunci. – *Patriarhi și profeți*, p. 363

Miercuri, 14 aprilie: Semnul curcubeului

În bucuria eliberării lor, Noe nu l-a uitat pe Acela prin a cărui grijă milostivă au fost salvați. Primul lucru pe care l-a făcut după ce a ieșit din corabie a fost acela de a ridica un altar și a aduce jertfă din toate animalele și păsările curate, manifestându-și astfel recunoștința față de Dumnezeu pentru salvarea lor și credința lui în Hristos, Jertfa cea mare. Jertfa aceasta a fost bineplăcută lui Dumnezeu și, ca urmare, a venit o binecuvântare nu numai asupra patriarhului și a familiei lui, ci asupra tuturor acelor care vor trăi pe pământ. „Domnul a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima Lui: «Nu voi mai blestema pământul din pricina omului... Cât va fi pământul nu vor înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.»” Aceasta era o lecție pentru toate generațiile de oameni care aveau să vină. Noe ieșise din corabie pe un pământ pustiu, dar, mai înainte de a-și ridica o casă pentru sine, el l-a înălțat un altar lui Dumnezeu. Cireada lui de vite era mică la număr și fusese păstrată în viață cu mult efort, cu toate acestea, el a dat cu bucurie o parte Domnului, ca o recunoaștere a faptului că toate erau ale Lui. Tot aceasta trebuie să fie și cea dintâi grijă a noastră, și anume, să-l aducem lui Dumnezeu darurile noastre de bunăvoie. Orice manifestare a milei și a iubirii Sale față de noi trebuie să fie recunoscută cu mulțumire, atât prin fapte de închinare, cât și prin daruri pentru lucrarea Sa. – *Patriarhi și profeți*, p. 105

Câtă îndurare [din partea lui Dumnezeu] pentru omul greșit, ca să așeze în nori frumosul curcubeu multicolor, o dovadă a legământului atotputernicului Dumnezeu cu omul! Acest curcubeu avea să arate tuturor generațiilor faptul că Dumnezeu i-a nimicit pe locuitorii pământului prin potop din cauza mării lor răutăți. Planul Lui era ca, atunci când copiii generațiilor următoare aveau să vadă curcubeul în nor și să întrebe despre acest arc superb care îmbrățișează cerul, părinții să le poată explica faptul că lumea veche a fost distrusă prin potop, din cauză că oamenii s-au datat la tot felul de nelegiuiri, iar mâinile Celui Preaînalt au arcuit curcubeul și

I-au așezat în nori, ca pe o dovadă că El nu va mai aduce niciodată un potop de ape pe pământ.

Acest simbol din nor trebuie să le întărească tuturor încrederea în Dumnezeu, fiindcă el este o dovadă a milei și a bunătății divine față de om. Deși Dumnezeu a fost provocat să distrugă pământul prin potop, totuși mila Lui încă mai înconjoară pământul. El spune că, atunci când Se va uita la curcubeu, Își va aduce aminte. Nu trebuie să înțelegem că El uită vreodată, ci El vorbește în limbajul omului, pentru ca acesta să-L poată înțelege mai bine. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 74

Singurul fundament al credinței noastre sunt cuvintele promisiunilor lui Dumnezeu. Ia cuvintele lui Dumnezeu ca fiind adevărate, primește-le ca pe o voce reală care îți vorbește și ascultă cu credință de fiecare cerință. Dumnezeu, care a promis, este credincios. El va fi lângă instructori și conducători. Bindecuvântările sunt micșorate de slăbiciunea credinței noastre. Dumnezeu este doritor să reverse bindecuvântările Lui asupra noastră, căci El este un rezervor de putere. Noi trebuie să cultivăm blândețea și sfințenia inimii. Putem vedea zilnic dovezile iubirii și ale milei Sale în eforturile noastre neegoiste de a le face bine altora. Îi rog fierbinte pe lucrătorii Școlii de Sabat să-și pună toată armura lui Dumnezeu și, ca soldați credincioși ai lui Isus Hristos, să-și arate loialitatea! Dumnezeu va răsplăti fiecare lucru care este făcut pentru gloria Sa. – *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 72

Joi, 15 aprilie: „N-a rămas decât Noe”

Locuitorii lumii din vremea lui Noe au fost nimiciți, deoarece, după ce le fusese asigurată o perioadă de o sută douăzeci de ani pentru a alege între bine și rău, ei au ales în mod deliberat să meargă înainte pe căile lor nelegiuite. Fiindcă nu au folosit ocazia pe care le-a oferit-o Dumnezeu pentru a se pocăi și a se întoarce la El, au fost nimiciți prin potop.

Încă o dată, înainte de marea distrugere a lumii prin foc, este asigurată o perioadă de punere la probă și încercare. Oamenilor le este dată ocazia să arate dacă vor sau nu să Îi fie credincioși lui Dumnezeu. Satana încearcă să îi facă să se încreadă în posibilitatea de a regenera lumea prin planurile și proiectele concepute de ei. Acești oameni doresc să fie niște reformatori, dar nu vor reuși, pentru că nu lucrează în conformitate cu planul lui Hristos. Cum să îi reformeze pe alții când ei nu sunt în stare să facă o reformă în viața lor?

Ca martori ai lui Dumnezeu, noi avem de dus lumii întregi un mesaj. Domnul are mulți copii care nu au auzit niciodată adevărul pentru acest timp. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să le dea ultima avertizare. – *The Upward Look*, p. 88

Soliile de sfat și de muștrare date prin prorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre – pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile prorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și planul Său privind mântuirea lui Israel, succesele și înfrângerile copiilor Săi, restatornicirea lor și favoarea divină, faptul că L-au respins pe Stăpânul viei și punerea în aplicare a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă, față de care urmează să se împlinească toate făgăduințele legământului – acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor care au trecut. ...

Israel să nădăjduiască în Domnul! Chiar acum, Stăpânul viei adună, din toate neamurile și din toate națiunile, roadele prețioase pentru care a așteptat multă vreme. În curând va veni la ai Săi și, în ziua aceea fericită, planul Său veșnic pentru casa lui Israel va fi în cele din urmă împlinit. – *Profeti și regi*, p. 22

Priviți la crucea de pe Golgota! Ea este garanția neschimbătoare a iubirii nemărginite și a harului nemăsurat al Tatălui ceresc. Oh, dacă toți s-ar pocăi și s-ar întoarce la faptele lor dintâi! Când bisericile vor face lucrul acesta, credincioșii Îl vor iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii lor, ca pe ei înșiși. ... Poporul lui Dumnezeu va rămâne în Hristos, dragostea lui Isus se va manifesta și un singur Duh va însufleți toate inimile, înnoind totul după chipul lui Hristos și modelând toate inimile în același fel. Ca niște mlădițe vii ale adevăratei Vițe, toți vor fi uniți cu Hristos, Capul bisericii. Domnul Hristos va locui în fiecare inimă, călăuzind, mângâind, sfințind, prezentând lumii unitatea urmașilor Săi și dovedind astfel că bisericii rămășiței i se acordă acreditarea divină. Prin unitatea bisericii lui Hristos se va dovedi că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume. – *Solii alese*, cartea 1, p. 385

Vineri, 16 aprilie

Pentru studiu suplimentar: *Istoria mântuirii*, din cap. „Potopul”, subcapitolul „Construirea corabiei” pp. 63–65; *Patriarhi și profeti*, cap. „După potop”.

UN LEGĂMÂNT VEȘNIC

Sabat după-amiază, 17 aprilie

Tristețea a umplut cerul când s-a înțeles faptul că omul era pierdut, că lumea pe care o crease Dumnezeu avea să fie populată cu muritori condamnați la mizerie, boală și moarte și că nu exista nicio cale de scăpare pentru cel vinovat. Întreaga familie a lui Adam trebuia să moară. Apoi L-am văzut pe iubitul Isus și am zărit o expresie de compasiune și tristețe pe fața Sa. L-am văzut în scurt timp apropiindu-se de lumina strălucitoare care Îl învăluia pe Tatăl. ...

Neliniștea îngerilor părea foarte intensă în timp ce Isus discuta cu Tatăl Lui. De trei ori a fost învăluit de lumina glorioasă din jurul Tatălui, iar a treia oară a ieșit de la Tatăl și l-am putut vedea persoana. Fața Îi era calmă, netulburată de vreo neliniște sau necaz și strălucea de o frumusețe pe care cuvintele nu o pot descrie. Apoi a făcut cunoscut oștirii îngerilor că fusese croită o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că intervinse la Tatăl Său și Se oferise să-și dea propria viață ca răscumpărare, să ia asupra Sa sentința de condamnare la moarte, pentru ca, prin El, omul să poată găsi iertare; ca, prin meritele sângelui Său și ascultare de Legea lui Dumnezeu, oamenii să poată redobândi favoarea lui Dumnezeu, să fie aduși înapoi în grădina cea minunată și să mănânce din rodul pomului vieții. – *Scrieri timpurii*, p. 149

Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpești, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava care strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer și că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii (Viața lui Iisus)*, p. 19

Dumnezeul nostru are cerul și pământul sub porunca Lui și știe exact de ce avem nevoie. Noi nu putem vedea decât puțin înaintea noastră, dar „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

El tronează mai presus de frământările pământului, toate sunt descoperite privirii Sale divine și, din marea și liniștita Sa veșnicie, El poruncește ceea ce providența Lui vede că este cel mai bine.

Nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl determină pe Satana să găsească plăcere în a distruge chiar și creaturile necuvântătoare. Doar prin grija protectoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, ca să ne înveselească prin cântecele lor pline de bucurie. Dar El nu uită nici măcar vrăbiile. „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii” (Matei 10:31). – *Mărturii*, vol. 8, pp. 272–273

Duminică, 18 aprilie: Iehova și legământul cu Avraam

După potop, oamenii s-au înmulțit iarăși pe pământ, iar nelegiuirea a crescut de asemenea. Idolatria a ajuns aproape generală. În cele din urmă, Domnul i-a lăsat pe călcătorii de lege împietriți să își urmeze căile lor rele, în timp ce El l-a ales pe Avraam, din seminția lui Sem, și l-a făcut păzitorul Legii Sale pentru generațiile viitoare.

În vremea aceea, idolatria s-a strecurat rapid în închinarea la adevăratul Dumnezeu și a intrat în conflict cu ea. Însă Avraam nu a devenit idolatru. Deși tatăl său oscila între adevărata închinare și cea falsă și în cunoștințele sale despre adevăr erau amestecate practici idolatre, Avraam s-a păstrat liber de acest amestec. Lui nu îi era rușine de credința lui și nu se străduia să ascundă faptul că el se încredea în Dumnezeu. El „a zidit un altar Domnului și a chemat Numele Domnului”.

Dacă, sub legământul făcut cu Avraam, oamenii nu ar fi putut să țină Legea lui Dumnezeu, atunci fiecare dintre noi ar fi pierdut. Dar legământul avraamic este un legământ al harului. „Prin har ați fost mântuiți.” [Se citează Ioan 1:11.] – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1092

EU SUNT înseamnă o prezență veșnică – înaintea lui Dumnezeu, trecutul, prezentul și viitorul sunt la fel. El vede cele mai îndepărtate evenimente din istorie, dar și viitorul îndepărtat la fel de clar cum vedem noi lucrurile care se întâmplă în fiecare zi. Noi nu știm ce este înaintea noastră

și, chiar dacă am ști, lucrul acesta nu ar contribui cu nimic la binele nostru veșnic. Dumnezeu ne oferă ocazia de a ne exercita credința și de a ne încrede în marele EU SUNT. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1099

Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12:2). ...

Minunate, minunate cuvinte, aproape mai presus de tot ce poate concepe credința! Creatorul tuturor lumilor îi iubește pe aceia care se consacră slujirii Sale tot așa cum Își iubește Fiul. Chiar aici și acum, favoarea Sa plină de îndurare este revărsată asupra noastră în această măsură minunată. Ne-a dăruit Lumina și Maiestatea cerului, iar odată cu El a revărsat toată comoara cerului. Cu multe dintre cele făgăduite pentru viața viitoare ne copleșește chiar în viața aceasta, sub forma unor daruri princiare. Ca supuși ai harului Său, El dorește ca noi să ne bucurăm de tot ce va înnobila, îmbogăți și înălța caracterele noastre. El este gata să le insufle tinerilor putere de sus pentru ca ei să poată sta sub steagul stropit cu sânge al lui Hristos, să lucreze așa cum a lucrat El, să conducă sufletele pe cărări sigure, să pună ferm picioarele multora pe Stânca Veacurilor.

Toți cei care caută să lucreze în armonie cu planul de educație al lui Dumnezeu vor avea sprijinul harului Său, prezența Sa continuă, puterea Sa care îi păstrează lângă El. – *Divina vindecare*, p. 405

Luni, 19 aprilie: 'El Shaddai

Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca mesager al Său, prin care să transmită lumii lumina. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la el nu pentru a-i prezenta niște perspective atrăgătoare pentru această viață, cu un câștig mare, aprecieri înalte și onoare lumească. „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” a fost mesajul divin adresat lui Avraam. Patriarhul „a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce”, ca purtător al luminii lui Dumnezeu, pentru a păstra Numele Lui viu pe pământ. El și-a părăsit țara, căminul, rudele și toate relațiile plăcute din viața lui de până atunci, pentru a deveni un străin și călător. ...

Ascultarea necondiționată a lui Avraam a constituit unul dintre cele mai uimitoare exemple de credință și de încredere în Dumnezeu care aveau să fie trecute în raportul sacru. Având doar simpla făgăduință că urmașii lui aveau să ia în stăpânire Canaanul, fără nici cea mai mică dovadă vizibilă,

el a mers înainte, oriunde avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se în mod sincer și pe deplin condițiilor puse lui și încrezător că Domnul Își va împlini cuvântul cu credincioșie. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datorია lui – a trecut prin pustiu fără să se teamă și s-a dus în mijlocul națiunilor idolatre, având un singur gând: „Dumnezeu a vorbit și eu ascult glasul Său. El mă va călăuzi, El mă va proteja.” – *Mărturii*, vol. 4, pp. 523–524

Lumea nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin înțelepciunea omească. Oamenii înțelepți acumulează din lucrările create de El o cunoaștere incompletă a Sa, iar apoi, în nebunia lor, înalță natura și legile ei mai presus de Dumnezeu. Aceia care nu au o cunoaștere a lui Dumnezeu obținută printr-o primire a descoperirii făcute cu privire la Sine prin Hristos vor dobândi o cunoaștere incompletă a Sa prin natură, iar cunoașterea aceasta este atât de departe de a le oferi concepții înalte despre Dumnezeu și de a aduce întreagă făptură la conformarea cu voința Sa, încât îi va face pe oameni să fie niște idolatri. Deși se declară înțelepți, ajung să fie nebuni.

Aceia care cred că pot să obțină o cunoaștere a lui Dumnezeu despărțiți de Reprezentantul Său, despre care Cuvântul declară că este „întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3), vor trebui să se vadă pe ei înșiși ca pe niște oameni lipsiți de înțelepciune, înainte de a ajunge să fie înțelepți. Numai din natură este cu neputință să-L cunoaștem pe deplin pe Dumnezeu, deoarece natura însăși este nedesăvârșită. Nedesăvârșirea ei nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu, ea nu poate să exprime desăvârșirea morală a caracterului lui Dumnezeu. Însă Domnul Hristos a venit în lume ca Mântuitor personal. El a reprezentat un Dumnezeu personal. În calitate de Mântuitor personal, El S-a înălțat la cer și va veni în același fel – ca Mântuitor personal. El este întipărirea Ființei Tatălui. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2:9). – *Solii alese*, cartea 1, p. 295

Marti, 20 aprilie: De la Avram la Avraam

Iacov, dintr-un om al slăbiciunilor și al defectelor, a fost înălțat, prin rugăciune și credință în Dumnezeu, să fie un prinț al lui Dumnezeu. El a reușit prin credință. Dumnezeu este atotputernic. Omul este mărginit. ...

Cine dintre noi s-a golit de mândrie și apreciere de sine? Cine dintre noi este cu adevărat atât de dornic cum a fost Iacov, care s-a luptat cu îngerul cu toate puterile ființei lui? Iacov și-a pus toate puterile, presupunând că

se lupta cu un dușman nelegiuit, însă Domnul, cu o atingere divină a degetului Său, a făcut să înceteze lupta. Iacov și-a dat seama că era Domnul. Atunci, cu totul zdrobit, s-a prins de Înger, L-a ținut strâns și L-a rugat: „Binecuvântează-mă și pe mine!” Îngerul i-a spus: „Lasă-Mă să plec, fiindcă se revarsă zorile!”

Acum a fost rândul lui Iacov să pună condiții și el a spus: „«Nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta!» Omul acela i-a zis: «Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el. Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel, căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor.» Iacov L-a întrebat: «Spune-mi, Te rog, Numele Tău.» El a răspuns: «Pentru ce Îmi ceri numele?» Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel, «căci», a zis el, «am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață» (Geneza 32:26-28). – *Astăzi cu Dumnezeu*, pp. 104, 298 (5 aprilie, 16 octombrie)

Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam și Și-a făcut un popor care să devină depozitarul Legii Sale. Pentru a-l amăgi și a-l nimici pe poporul lui Dumnezeu, Satana a început imediat să-și întindă capcanele sale. Copiii lui Iacov au fost ispitiți să încheie căsătorii cu fete păgâne și să se închine la idolii lor. Dar Iosif a fost credincios față de Dumnezeu și credințioșia sa a fost o mărturie continuă în favoarea adevăratei credințe. Tocmai pentru a stinge această lumină, Satana a lucrat prin gelozia fraților lui Iosif, făcându-i să-l vândă ca sclav într-o țară păgână. Dar Dumnezeu a condus astfel evenimentele, încât cunoașterea de Dumnezeu să fie împărtășită poporului din Egipt. Atât în casa lui Potifar, cât și în temniță, Iosif a primit o educație și o instruire care, în temere de Dumnezeu, l-au pregătit pentru înalta sa poziție de prim-ministru al națiunii. Din palatul faraonului, influența lui s-a făcut simțită în toată țara și cunoașterea de Dumnezeu s-a răspândit în lung și în lat, până departe. – *Patriarhi și profeți*, p. 332

Dumnezeu a îngăduit ca Daniel și prietenii lui să fie luați prizonieri, pentru ca ei să poată să le facă cunoscut împăratului Babilonului și nobililor de la curtea sa că El este singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului. Dumnezeu l-a făcut pe Daniel să capete trecere înaintea mai-marelui famenilor, pentru că avea o purtare aleasă. El a continuat să se teamă de Dumnezeu. Cei din jurul lui nu au putut niciodată să vadă la el vreo abatere care să-l îndepărteze de calea cea dreaptă. Celor care răspundeau de el le plăcea de acest tânăr, pentru că el avea ceva din farmecul caracterului lui Hristos.

Dumnezeu ține în mână firele existenței noastre. El ne cunoaște fiecare gând al inimii, fiecare acțiune a vieții. De aceea, străduiți-vă să trăiți în armonie cu El! Căutați să atingeți un standard înalt! Îngerii din cer vă vor ajuta și, mai mult, Hristos Însuși vă va veni în ajutor. – *The Upward Look*, p. 47

Miercuri, 21 aprilie: Fazele legământului

Mulți sunt incapabili să facă planuri hotărâte pentru viitor. Viața lor nu este așezată. Ei nu pot vedea rezultatul acțiunilor, și aceasta îi umple adesea de neliniște și îi face agitați. Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de pelerin. Nu avem înțelepciune să ne planificăm propriile vieți. Nu este treaba noastră să ne potrivim viitorul. „Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se ducea” (Evrei 11:8). ...

Prea mulți, făcând planuri pentru un viitor strălucit ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. Asemenea unui copilăș, aveți încredere în călăuzirea Aceluia care „va păzi pașii preaiubiților Lui” (1 Samuel 2:9). Dumnezeu nu-Și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună-lucrători cu El. – *Divina vindecare*, pp. 478–479

Spiritul de robie vine din efortul de a trăi conform cu cerințele unei religii legaliste, din străduința de a împlini cerințele legii prin puterea noastră. Mai este speranță pentru noi numai dacă intrăm în legământul avraamic, care este legământul harului prin credința în Isus Hristos. Evanghelia vestită lui Avraam, prin care el a căpătat speranță, era aceeași Evanghelia care ne este vestită și nouă astăzi, prin care avem speranță. Avraam a avut privirea ațintită la Isus, Cel care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1077

Lui Isaia i s-a dat să-i explice foarte clar lui Iuda adevărul că, printre cei din Israelul lui Dumnezeu, aveau să fie mulți care nu erau urmașii lui Avraam după trup. Această învățătură nu era în armonie cu teologia vremii lui, cu toate acestea, el a rostit fără teamă soliile date lui de Dumnezeu și a adus speranță multor inimi care tânjeau după binecuvântările spirituale făgăduite seminței lui Avraam. ...

La înnoirea legământului, cu puțin înainte de nașterea lui Isaac, planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost iarăși făcut clar: „În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18:18) a fost asigurarea din partea Domnului cu privire la copilul făgăduit. Iar mai târziu, vizitatorul ceresc a declarat încă o dată: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18).

Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți atât copiilor lui Avraam, cât și copiilor copiilor lui. Israelii fuseseră izbăviți din robia egipteană ca să fie o binecuvântare pentru popoare și ca Numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut „în tot pământul” (Exodul 9:16). Dacă aveau să fie ascultători de cerințele Sale, urmau să ajungă cu mult înaintea altor popoare în înțelepciune și pricepere, dar această supremație avea să fie atinsă și păstrată numai pentru ca, prin ei, planul lui Dumnezeu pentru toate națiunile pământului să fie împlinit. – *Profeți și regi*, pp. 367–368

Joi, 22 aprilie: Obligațiile legământului

Avraam este un nobil exemplu de cap de familie credincios. El ne-a lăsat un exemplu de ascultare desăvârșită, așa cum ar trebui să fie și ascultarea noastră. Acela care îi binecuvântează pe omenii fără prihană a spus despre Avraam: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine” (Geneza 18:19). El nu avea să rostească vorbe amăgitoare sau ipocrite. El nu avea să trădeze misiunea sacră care îi fusese încredințată.

Dacă vom lucra împreună cu Domnul așa ca Avraam, putem fi siguri că vom primi aprobarea Cerului. Avraam a fost ales într-un mod cu totul aparte să meargă pe calea Domnului, conducându-și familia cu autoritate, dar și cu iubire. Dumnezeu ne-a dat legi de care să ascultăm, iar abaterea de la ele înseamnă păcat. Noi am fost cumpărați cu un preț. Credința și faptele trebuie să ne facă să ajungem desăvârșiți în Hristos. În felul acesta vom urma calea Domnului. Când inima este blândă și smerită, Dumnezeu poate să lucreze asupra ei. Cuvântul lui Dumnezeu este sfătuitorul nostru. Să ascultăm învățăturile pe care ni le dă. – *The Upward Look*, p. 249

Ascultarea nu este numai o simplă conformare exterioară, ci slujire din dragoste. Legea lui Dumnezeu este chiar expresia naturii Sale. Ea este întruparea marelui principiu al iubirii și, astfel, este fundamentul guvernării Sale în cer și pe pământ. Dacă inimile noastre sunt reînnoite după chipul

lui Dumnezeu, dacă iubirea divină este implantată în suflet, atunci nu va fi oare Legea lui Dumnezeu împlinită în practica vieții? Când principiul iubirii este implantat în inimă, când omul este reînnoit după imaginea Celui care l-a creat, atunci promisiunea noului legământ este împlinită: „Voi pune Legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor“ (Evrei 10:16). Și, dacă Legea Sa este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața? Ascultarea, adică slujirea și supunerea loială, din dragoste, acesta este adevăratul semn al uceniciei. – *Calea către Hristos*, p. 60

Credința noastră trebuie să crească, altfel nu vom putea fi schimbați după chipul divin și nici nu vom putea să Îl iubim pe Dumnezeu sau să împlinim cerințele Lui. Rugați-vă cu buze neprefăcute: „Doamne, mărește-mi credința! Dă-mi lumină de la Tine, căci, fără ajutorul Tău, nu pot face nimic!“ Veniți în umilință și plecați-vă înaintea lui Dumnezeu, deschideți Biblia, care cuprinde făgăduințele Sale; luați o hotărâre și faceți legământ cu Dumnezeu că veți respecta cererile Sale, spuneți-I că veți crede fără să cereți vreo evidență în afară de făgăduința Sa. Aceasta nu este încumeta-re, dar, dacă nu lucrezi cu zel, cu seriozitate și hotărâre, Satana va birui și tu vei fi lăsat în necredință și întuneric. – *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 72

Vineri, 23 aprilie

Pentru studiu suplimentar:

Faptele apostolilor, capitolul „Iudei și neamuri”, pp. 188–200.

COPII AI FĂGĂDUINȚEI

Sabat după-amiază, 24 aprilie

În ultimele câteva săptămâni am avut un simțământ profund al [realității] făgăduințelor lui Dumnezeu și al speranței creștinului. Niciodată Biblia nu mi s-a părut atât de plină de nestematele făgăduințelor ca în aceste ultime săptămâni. Se pare că roua cerului este gata să cadă peste noi și să ne împospăteze dacă noi luăm aceste făgăduințe pentru noi înșine. Fără ajutorul Cerului, noi nu vom putea niciodată să ne înfrângem tendințele firești și scumpul Domn Isus vine lângă noi ca să ne ajute în lucrarea aceasta. El spune: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Noi trebuie să credem ce a spus Hristos. Credința noastră trebuie să se țină strâns de făgăduințele Lui. – *In Heavenly Places*, p. 118

Domnul Hristos a luat asupra Sa natura omenească. El a lăsat la o parte mantia regală și cununa împărătească și a coborât din poziția Sa de conducător în curțile cerești. Îmbrăcându-și divinitatea în trup omenesc, Hristos a cuprins omenirea cu brațul Său omenesc. El a stat în fruntea ei nu ca un păcătos, ci ca Salvator. El poate fi o asigurare pentru cel păcătos datorită faptului că sufletul Său divin nu a fost întinat de nicio pată sau mânjitură. Pentru că este fără păcat, El poate să îndepărteze păcatele noastre și să ne așeze într-o poziție privilegiată înaintea lui Dumnezeu dacă noi credem în El și ne încredințăm Lui ca fiind Acela care este pentru noi sfințire și neprihănire. – *Lift Him Up*, p. 93

Ce fel de credință câștigă biruința asupra lumii? Acea credință prin care Hristos devine Mântuitorul vostru personal, acea credință care, după ce recunoașteți că sunteți cu totul incapabili să vă salvați singuri, vă determină să vă prindeți strâns de Acela care poate să vă mântuiască, știind că El este singura voastră speranță. Este credința care nu se descurajează, care aude glasul care zice: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea și puterea Mea divină este cu voi.” Este credința care Îl aude zicând: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” ...

Hristos nu trebuie să fie pierdut din vedere niciodată. Îngerii au spus referitor la El: „Îi vei pune Numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” Isus, scumpul nostru Mântuitor! Asigurarea, ajutorul, protecția și pacea, toate se află în El. El ne risipește toate îndoielile, El este speranța noastră cea mai înflăcărată. Cât de prețios este gândul că putem deveni părtași naturii divine și, prin ea, putem birui la fel cum a biruit Hristos! Isus este împlinirea așteptărilor noastre. El este melodia cântecelor noastre, umbra unei stânci mari într-un pământ uscat. El este apa vie pentru sufletul însetat. El este adăpostul nostru în furtună. El este neprihănirea noastră, sfințirea noastră, răscumpărarea noastră. Când Hristos este Mântuitorul nostru personal, noi Îi aducem laudă Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. – *Asemenea lui Hristos*, p. 21 (7 ianuarie)

Duminică, 25 aprilie: Scutul tău

Când se ivesc încercări care par inexplicabile, nu ar trebui să îngăduim să ne fie tulburată pacea. Oricât de nedrept am fi tratați, să nu permitem să se nască în inima noastră un spirit pătimăș. Dacă ne îngăduim un spirit de răzbunare, ne facem rău nouă înșine. Ne distrugem încrederea în Dumnezeu și Îl întristăm pe Duhul Sfânt. Alături de noi se află un sol cersesc, un martor care va înălța pentru noi un steag împotriva vrăjmașului. El ne va învălui cu strălucirea razelor Soarelui Neprihănirii. Satana nu poate pătrunde dincolo de ele. El nu poate să treacă de acest scut de lumină sfântă. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 171–172

Când poporul Său va fi în pericolul cel mai mare, părând a fi incapabil să reziste puterii lui Satana, Dumnezeu va lucra pentru el. Disperarea omului este ocazia lui Dumnezeu de a interveni. ...

Sunt atât de recunoscătoare, în timpul acesta, că putem să ne abatem gândurile de la greutățile care ne înconjoară și de la asuprirea care urmează să vină peste poporul lui Dumnezeu și putem să privim în sus spre cerul luminii și al puterii! Dacă ne așezăm de partea lui Dumnezeu, de partea lui Hristos și a făpturilor cerești inteligente, scutul cel larg al Celui Atotputernic este deasupra noastră, Dumnezeul cel puternic al lui Israel este ajutorul nostru și nu trebuie să ne temem. Cei ce se ating de poporul lui Dumnezeu se ating de lumina ochilor Săi. – *Solii alese*, cartea 2, p. 373

Noi trebuie să avem acea credință care lucrează prin fapte și curățește sufletul, pentru că o astfel de credință în Hristos ne va face să lăsăm deoparte orice lucru care este neplăcut înaintea Lui. Fără această credință care lucrează prin fapte, nu facem nimic. Se poate să crezi că Hristos este Mântuitorul lumii, dar este El Mântuitorul tău? Crezi astăzi că El îți va da putere și tărie să biruiești orice defect din caracterul tău?

Noi trebuie să învățăm, fiecare pentru sine, această lecție de încredere deosebită în Mântuitorul nostru. Noi trebuie să ne încredem în Tatăl nostru ceresc așa cum se încrede un copil în părinții lui pământești și să credem că El lucrează pentru binele nostru în toate lucrurile și că fiecare strigăt scos în luptă și fiecare efort făcut împotriva adversarului sufletului ajunge la urechea Dumnezeuului oștirilor și că El ne va trimite de fiecare dată ajutor când avem nevoie. El ne va ajuta să învingem orice ispită dacă Îl rugăm cu credință. – *In Heavenly Places*, p. 118

Dacă ne supunem lui Dumnezeu, avem asigurarea: „El, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Singura posibilitate de a fi în siguranță împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră din cauza egoismului care există în inimă. Dar, când contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie alungat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inima noastră este sensibilizată și cucerită, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 118

Luni, 26 aprilie: Făgăduința despre Mesia (I)

„Făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui” (Galateni 3:16). Avraam însuși trebuia să fie părtaș la moștenire. Poate părea că împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu întârzie mult, căci „pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8); s-ar putea să pară că întârzie, dar, la timpul hotărât, „va veni și se va împlini negreșit” (Habacuc 2:3).

Darul făcut lui Avraam și seminței lui nu cuprinde numai țara Canaanului, ci tot pământul. Așa spune apostolul: „... făgăduința făcută lui Avraam sau

seminței lui, că va moșteni lumea n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință” (Romani 4:13). În Biblie ni se spune în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toți cei ce sunt ai lui Hristos sunt „sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”, chemați „la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji” (Galateni 3:29; 1 Petru 1:4), un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt”; „cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace” (Daniel 7:27; Psalmii 37:11). – *Patriarhi și profeți*, p. 169

Avraam a fost chemat la o onoare foarte înaltă – aceea de a fi tatăl celor ce au constituit poporul care, timp de multe secole, a fost păzitorul și păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru lume, poporul prin care trebuiau să fie binecuvântate toate națiunile pământului, în așteptarea lui Mesia cel promis. ...

El nu își ținea religia ca pe o comoară prețioasă, care trebuia să fie păzită și savurată în mod egoist numai de posesorul ei. Adevărata religie nu poate fi păstrată astfel, deoarece un asemenea spirit este contrar principiilor Evangheliei. Când Hristos locuiește în inimă este imposibil să ascunzi lumina prezenței Sale sau ca acea lumină să scadă în intensitate. Dimpotrivă, ea va fi din ce în ce mai puternică pe măsură ce negura egoismului și a păcatului care înfășoară sufletul este împrăștiată de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 56 (17 februarie)

Prin Ioan cel iubit, care a ascultat aceste cuvinte, Duhul Sfânt le declară bisericilor: „Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5:11,12). Iar Isus a zis: „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Hristos S-a făcut una în trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni una în duh cu El. În virtutea acestei uniri vom ieși din morminte, nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci datorită faptului că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Aceia care Îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter și Îl primesc în inimă au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 388

Marti, 27 aprilie: Făgăduința despre Mesia (II)

Cei care compun poporul lui Dumnezeu sunt reprezentanții Săi pe pământ și El intenționează ca ei să fie lumini în întunericul moral al acestei lumi. Risipiți în toată țara, în orașele, orașe și sate, ei sunt martorii lui Dumnezeu, canalele prin care El va transmite unei lumi necredincioase cunoașterea voinței Sale și minunile harului Său. Planul Său este ca toți cei care sunt părtași la mântuirea cea mare să fie misionari ai Săi. Evlavia creștinului este standardul după care cei lumești evaluează Evanghelia. Încercările suportate cu răbdare, binecuvântările primite cu recunoștință, smerenia, mila și iubirea descoperite în mod obișnuit sunt luminile care strălucesc în caracter înaintea lumii. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 56 (17 februarie)

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Când, atras de puterea lui Hristos, păcătosul se apropie de crucea înălțată a Domnului și se pleacă înaintea ei, are loc o nouă creațiune. El primește o inimă nouă. El devine o făptură nouă în Isus Hristos. El devine într-un tot sfânt. Dumnezeu Însuși îl socotește „neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). „Iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8:30). Oricât de mari ar fi rușinea și decăderea cauzate de păcat, cinstea și înălțarea datorate iubirii răscumpărătoare vor fi și mai mari. Tuturor ființelor omenești care se străduiesc să ajungă asemenea chipului divin le sunt puse la dispoziție comorile cerului, o putere deosebită, care le va așeza într-o poziție chiar mai înaltă decât aceea a îngerilor care n-au păcătuit niciodată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 163

Dacă am putea să privim măcar o dată Cetatea cerească, nu am mai dori niciodată să mai trăim din nou pe pământ. ...

Acolo, când va fi îndepărtat vălul care ne întunecă privirea, iar ochii noștri vor contempla acea lume a frumuseții din care nu surprindem acum decât câte un licăr fugar, când vom privi splendorile cerurilor, acum scrutate de departe prin telescop, când, la îndepărtarea ciumei păcatului, întregul pământ va apărea în „bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru”, ce câmp ni se va deschide spre studiu! Acolo, studentul în științe poate citi rapoartele creației fără a descoperi ceva care să amintească de legea păcatului. Poate asculta muzica vocilor naturii fără a sesiza vreo notă de

plânset sau vreo nuanță slabă de tristețe. Pe toate lucrurile create va putea deosebi o singură semnătură, în universul necuprins va vedea „scris mare, Numele Lui sfânt” și nicio urmă a răului nu va mai exista pe pământ, în mare sau pe cer.

Lasă ca imaginația să-ți înfățișeze căminul celor mântuiți și nu uita că el va fi mult mai mareț decât cea mai strălucită imagine pe care o poate reda închipuirea ta. În diferitele daruri pe care Dumnezeu le-a așezat în natură noi nu putem vedea decât cea mai slabă licărire a slavei Sale.

Limbajul omenesc este nepotrivit pentru a descrie răsplata celor dreți. Aceasta va fi cunoscută numai de aceia care o privesc. Nicio minte mărginită nu poate înțelege slava Paradisului lui Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 364

Miercuri, 28 aprilie: Un neam mare și puternic...

Adesea, israeliții păreau neînstare sau lipsiți de bunăvoință să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Dar tocmai acesta a fost scopul pentru care El i-a făcut un popor deosebit și i-a întemeiat ca o națiune independentă printre națiunile pământului. Avraam, tatăl lor, căruia i-a fost dat pentru prima dată legământul făgăduinței, fusese chemat să iasă dintre rudeniile lui și să plece în regiuni îndepărtate ca să fie un purtător de lumină pentru neamuri. Cu toate că făgăduința dată lui cuprinde o sămânță de urmași numeroasă ca nisipul mării, totuși nu pentru un scop egoist avea să devină întemeietorul unei națiuni în țara Canaan. Legământul lui Dumnezeu cu el cuprindea toate popoarele pământului. „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3). – *Profeti și regi*, pp. 367–368

Dumnezeu i-a dat lui Avraam prilejul să vadă această moștenire nepieritoare și, cu nădejdea aceasta, el a fost mulțumit. „Prin credință a venit și s-a așezat el în Țara Făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:9,10).

Cu privire la urmașii lui Avraam este scris: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au

urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Noi trebuie să locuim aici ca străini și călători dacă vrem să câștigăm „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (vers. 16). Aceia care sunt copiii ai lui Avraam vor umbla după cetatea pe care o aștepta și el, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. – *Patriarhi și profeți*, p. 170

Creștinii trebuie să fie în această lume „un neam sfânt, un popor deosebit [KJV]”, care să vestească slava Celui care i-a chemat „din întuneric la lumina Lui minunată”. Lumina aceasta nu trebuie să se stingă, ci să strălucească din ce în ce mai puternic, până când va ajunge la miezul zilei. Purtătorii stindardului lui Hristos nu sunt niciodată eliberați de datorie. Ei au un dușman vigilent, care așteaptă și pândește să cucerească fortăreața. Unii dintre cei care susțin că sunt străjeri ai lui Hristos i-au invitat pe vrăjmași între zidurile lor, s-au amestecat cu ei și, în eforturile lor de a se face plăcuți, au îndepărtat deosebirea dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lui Satana. ...

Adevărul cutremurător care răsună în urechile noastre de mulți ani – „Domnul este aproape. De aceea, și voi fiți gata!” – nu este mai puțin valabil astăzi decât atunci când am auzit pentru prima dată solia. – *Mărturii*, vol. 5, p. 14

Joi, 29 aprilie: „Îți voi face un nume mare”

Domnul l-a ales pe Avraam ca să aducă la îndeplinire voia Lui. El a fost condus să-și părăsească națiunea idolatră și să se despartă de rudele sale. Domnul i S-a descoperit lui Avraam în tinerețe, i-a dat pricepere și l-a păzit de idolatrie. El plănuia să-l facă un exemplu de credință și adevărată consacrare pentru poporul Său, care avea să locuiască după aceea pe pământ. Caracterul lui se remarcă prin integritate, generozitate și ospitalitate. El impunea respect, ca un prinț puternic între oameni. Reverența și dragostea lui pentru Dumnezeu precum și ascultarea strictă de voința Sa i-au câștigat respectul slujitorilor și al vecinilor. Exemplul lui de evlavie și viața lui neprihănită, împreună cu învățăturile date cu credincioșie slujitorilor și celor din familie, i-au condus să se teamă de Dumnezeul lui Avraam, să-L iubească și să-L venereze. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 98

Iudeii pretindeau că ei sunt descendenții lui Avraam, dar pentru că nu făceau faptele lui Avraam, dovedeau că nu erau cu adevărat copiii lui. Numai cei care sunt în mod spiritual în armonie cu el sunt recunoscuți ca urmași ai lui. ...

În lumea noastră de astăzi sunt mulți oameni răniți, sunt multe inimi întristate, care au nevoie de alinare. Domnul are mijloace pentru învierea acestor nemângâiați. Noi putem să ne punem la lucru talentele, îndepărtând norii și lăsând să pătrundă lumina soarelui, a speranței și a credinței în Acela care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 183 (23 iunie)

Omul, omul căzut poate fi transformat prin înnoirea minții, ca să poată deosebi bine (în engl.: să poată dovedi care este) „voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită”. Cum poate realiza aceasta? Prin Duhul Sfânt, care îi ia în stăpânire mintea, spiritul, inima și caracterul. Unde se vede acest lucru? „Am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” Duhul Sfânt face o lucrare reală asupra caracterului omului și se văd roadele. ...

Din experiență, noi vedem că, în puterea noastră omenească, hotărârile și țintele noastre nu sunt de niciun folos. Ar trebui atunci să renunțăm să mai facem eforturi hotărâte? Nu! Deși experiența ne dovedește că nu suntem în stare să facem această lucrare prin noi înșine, avem ajutor la Acela care este puternic și va face aceasta pentru noi. Când ne prindem de El cu credință, El va face aceasta pentru noi. Credinciosul poate numai să se încreadă în El. După cum Dumnezeu lucrează, și noi putem lucra, încrezându-ne în El și făcând voia Sa. – *Comentariile lui Ellen G. White*, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1080

Vineri, 30 aprilie

Pentru studiu suplimentar:

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Reprezentantul Domnului Hristos”, p. 196 (7 iulie); *Patriarhi și profeți*, capitolul „Încercarea credinței”.

SĂMÂNȚA LUI AVRAAM

Sabat după-amiază, 1 mai

Dumnezeu rânduse să-i facă lumii cunoscută voința Sa prin poporul Său. Făgăduințele, amenințările, instrucțiunile și muștrările Sale, manifestările minunate ale puterii Sale în mijlocul lor, prin binecuvântarea celor ascultători și prin pedepsirea călcărilor de lege și a apostaziei, erau destinate educării și dezvoltării principiilor religioase în poporul lui Dumnezeu până la încheierea timpului. De aceea este important pentru noi să cunoaștem istoria poporului evreu și să studiem felul în care a procedat Dumnezeu cu ei.

Cuvintele pe care i le-a spus Dumnezeu lui Israel, prin Fiul Său, au fost rostite și pentru noi, cei care trăim în aceste zile de pe urmă. Același Isus, care i-a învățat pe ucenicii Săi pe Munte principiile mult cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu, l-a instruit și pe vechiul Israel din stâlpul de nor, din cortul mărturiei, prin gura lui Moise și a lui Iosua. ... Religia de pe vremea lui Moise și Iosua este aceeași religie pe care trebuie s-o avem și noi astăzi. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 2, p. 994

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscută mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar și pentru domniile și „stăpânirile din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3:10). – *Faptele apostolilor*, p. 9

Mi-au fost arătate mai multe lucruri cu privire la poporul lui Dumnezeu, în legătură cu lucrarea Sa pentru aceste zile din urmă. Am văzut că mulți dintre cei care pretind că sunt păzitori ai Sabatului vor pierde viața veșnică. Ei nu învață nimic din grșelile făcute de copiii lui Israel, nu dau atenție

avertizării și cad, la rândul lor, în aceleași căi rele. Dacă vor continua în aceste păcate, vor cădea ca și israeliții și nu vor intra niciodată în Canaanul ceresc. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” – *Mărturii*, vol. 1, p. 533

Noi suntem mereu în primejdia de a deveni stăpâniți de mulțumirea de sine, de a ne încrede în înțelepciunea noastră și de a nu face din Dumnezeu tăria noastră. Nimic nu-l supără pe Satana mai mult decât faptul că noi nu suntem în necunoștință de planurile lui. Dacă simțim primejdia trebuie să simțim și nevoia de rugăciune, ca Neemia și, asemenea lui, vom obține acea apărare sigură care va fi asigurarea noastră în timp de primejdie. Dar, dacă suntem nepăsători și indiferenți, vom fi biruțiți cu siguranță de planurile viclene ale lui Satana. Noi trebuie să veghem. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1138

Duminică, 2 mai: „Un popor dintre toate popoarele...”

Prin poporul ales, Dumnezeu intenționa să aducă binecuvântări întreții omenirii. „Via domnului oștirilor”, declara prorocul, „este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea” (vers. 7).

Acestui popor i-au fost încredințate descoperirile lui Dumnezeu. Israelii erau înconjurați cu preceptele Legii Sale, principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii avea să fie protecția lor, căci avea să-i ferească de a se distruge singuri prin practici păcătoase. Iar ca turn al viei, Dumnezeu a așezat în mijlocul țării templul Său cel sfânt. ...

Dar planul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său, prin poporul Israel, oamenii să fie atrași către Sine. Invitațiile Evangheliei aveau să fie adresate lumii întregi. Prin învățăturile serviciului jertfelor, Hristos urma să fie înălțat înaintea popoarelor pentru ca toți cei care aveau să privească la El să trăiască. Toți aceia care, la fel ca Rahav, canaanita, și Rut, moabita, s-ar fi întors de la idolatrie la închinarea față de adevăratul Dumnezeu, puteau să se unească cu poporul Său ales. Pe măsură ce numărul copiilor lui Israel avea să crească, ei urmau să-și extindă hotarele până când împărăția lor avea să cuprindă lumea. – *Profeti și regi*, pp. 17–19

În toată purtarea lui Dumnezeu față de poporul Său, în toate împrejurările, iubirea și îndurarea Lui s-au împletit cu dovezile cele mai

convingătoare ale dreptății Lui hotărâte și nepărtinitoare. Lucrul acesta este demonstrat în istoria poporului iudeu. Dumnezeu i-a dăruit lui Israel mari binecuvântări. Este descrisă în chip mișcător iubirea Lui duioasă față de ei. „Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor și întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui” (Deuteronomul 32:11,12). Și totuși, cât de grabnic și de aspru au fost loviți din cauza abaterilor lor!

Iubirea fără margini a lui Dumnezeu s-a dovedit prin faptul că L-a dăruit pe unicul Său Fiu pentru răscumpărarea omenirii pierdute. Domnul Hristos a venit pe pământ pentru a descoperi înaintea oamenilor caracterul Tatălui Său și viața Sa a fost plină de iubire și de îndurare dumnezeiască. Și, cu toate acestea, Însuși Domnul Hristos zice: „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege” (Matei 5:18). – *Patriarhi și profeți*, p. 469

Cel a cărui minte este iluminată de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu își va da seama de răspunderea față de El și față de lume și va simți că toate capacitățile sale trebuie dezvoltate într-un mod desăvârșit, deoarece el este chemat să vestească „puterile minunate” ale Celui ce cheamă „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Crescând în har și în cunoașterea Domnului Isus Hristos, el își va da seama de propriile nedesăvârșiri, își va simți ignoranța și va căuta constant să-și păstreze și să-și îndrepte puterile minții în direcția potrivită pentru a deveni un creștin inteligent. – *Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 37

Luni, 3 mai: Înțelegerea cu privire la țara promisă

Iosif a mai trăit cincizeci și cinci de ani după moartea tatălui său. ... El a fost martor la creșterea și prosperitatea poporului său și, în toți acești ani, credea în faptul că Dumnezeu îl va readuce pe Israel în Țara Făgăduinței a fost nezdruncinată.

Când a simțit că i se apropie sfârșitul, el și-a chemat rudele în jurul său. Oricât de onorat fusese în țara faraonului, Egiptul nu era pentru el decât locul exilului său; ultimul act al vieții sale urma să arate că el și-a legat soarta de Israel. Ultimele lui cuvinte au fost: „Dumnezeu vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.” Și el le-a cerut copiilor lui Israel să-i jure în mod solemn că vor lua oasele lui cu ei, în țara Canaanului. ... Iar în decursul veacurilor de trudă care au urmat, acel sicriu, care aducea

aminte de cuvintele rostite de Iosif pe patul de moarte, a mărturisit pentru israeliți că ei erau numai călători în Egipt și i-a îndemnat să-și păstreze nădejdea ațintită asupra Țării Făgăduinței, pentru că timpul eliberării avea să vină cu siguranță. – *Patriarhi și profeti*, p. 240

Dar israeliții și-au pus speranța într-o mărire lumească. De la intrarea lor în țara Canaan, ei s-au depărtat de poruncile lui Dumnezeu și au umblat pe căile păgânilor. În zadar le-a trimis Dumnezeu avertizări prin profeții Săi. În zadar au suferit pedeapsa asupririi păgâne. Orice reformă era urmată de o și mai profundă apostazie.

Dacă israeliții ar fi fost credincioși față de Dumnezeu, El ar fi împlinit planul Său de a le acorda onoare și mărire. Dacă ar fi umblat în căile ascultării, El le-ar fi dat „asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție”. „Toate popoarele vor vedea”, zicea Moise, „că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine.” „Popoarele care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi vor zice: «Acest neam mare e un popor cu totul înțelept și priceput»” (Deuteronomul 26:19; 28:10; 4:6). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 28

Cerul poate fi câștigat de toți cei care se conformează condițiilor prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru a fost ascultător până la moarte. El S-a dat pe Sine ca jertfă pentru păcat. Voi sunteți răscumpărați „cu sângele prețios al lui Hristos, Mielul fără cusur”. ...

Sângele prețios al lui Isus este izvorul pregătit să curățească sufletul de întinarea păcatului. Când veți fi hotărâți să Îl luați pe El ca prieten al vostru, o lumină nouă și durabilă va străluci de la crucea lui Hristos. O percepție adevărată a sacrificiului și a mijlocirii iubitului Mântuitor va zdrobi inima care a devenit împietrită în păcat, iar dragostea, recunoștința și umilința vor pătrunde în suflet. Predarea inimii față de Isus îl supune pe cel răzvrătit și îl face să se căiască, iar atunci sufletul ascultător va spune: „Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” Aceasta este adevărata religie a Bibliei. Tot ce este mai puțin decât atât este o înșelăciune. – *Mărturii*, vol. 4, p. 625

Martți, 4 mai: Poporul Israel și legământul

Lipsa de loialitate a bisericii față de Hristos, manifestată prin atitudinea de a nu se mai încrede în El și a nu-L mai iubi, ci a permite ca dragostea pentru lucrurile lumești să ocupe sufletul, este comparată cu violarea

jurămintelor căsătoriei. Păcatul israeliților, care a constat în faptul că s-au îndepărtat de Domnul, este prezentat prin această metaforă. Iar iubirea minunată a lui Dumnezeu, pe care au disprețuit-o, este descrisă în modul acesta mișcător: „Ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea! ... Erai de o frumusețe desăvârșită, ba ajunsesesi chiar împărăteasă. Ți s-a dus vestea printre neamuri pentru frumusețea ta, căci era desăvârșită de tot datorită strălucirii cu care te împodobisem. ... Dar te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit la adăpostul numelui tău celui mare. ... Ai fost femeia preacurvă care primește pe străini în locul bărbatului ei!” „Cum este necredincioasă iubitelui său o femeie, așa Mi-ați fost necredincioși voi, casa lui Israel, zice Domnul!” (Ezechiel 16:8,13-15,32; Ieremia 3:20). – *Tragedia veacurilor*, p. 381

Dacă vrem să intrăm în posesia moștenirii cerești, a vieții veșnice glorioase, noi trebuie să facem legământ cu Dumnezeu. ... Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un popor sfânt, special, care să se deosebească, în caracter și în practica vieții, de toți cei din jurul său care se consideră religioși. Credincioșii Săi trebuie să fie modele de credință personală și de fapte bune. Înaintea noastră stă o lucrare mai înaltă și mai sfântă, pe care noi nu am făcut-o încă. Domnul Hristos a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” Principiile ei nu se potrivesc cu principiile lumii. Domnul a rânduit biserica Sa să fie o lumină în lume, un ghid care să conducă lumea către cer. Ea trebuie să fie o fărâmă de cer pe pământ, aducând lumina dumnezeiască pe cărarea celor care umblă în întuneric.

Voi sunteți o privesc pentru lume, îngeri și oameni. Poporul lui Dumnezeu trebuie să primească acum lumina și să o răspândească. Credincioșii nu trebuie să încerce să lumineze. Dacă inimile lor sunt iluminate de Hristos, ei nu pot să nu strălucească. Lumina se va vedea; fiecare ucenic adevărat îl va descoperi lumii pe Hristos ca fiind Mântuitorul care iartă păcatele. – *The Faith I Live By*, p. 304

Dumnezeu ne-a iubit cu o dragoste de nedescris și, când înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri care întrece orice cunoștință, în inima noastră se naște dragostea față de El. Prin descoperirea caracterului plăcut și atrăgător al Domnului Hristos, prin cunoașterea iubirii pe care a manifestat-o El față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită este sensibilizată și cucerită, iar păcătosul este transformat, devenind un copil al cerului. Dumnezeu nu folosește mijloace de constrângere, ci alungă păcatul din inimă prin iubire. Prin iubire, El

înlocuiește mândria cu umilința și răzvrătirea necredinței, cu dragostea și încrederea. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 76

Miercuri, 5 mai: Rămășița

Profeția Mântuitorului cu privire la venirea judecăților lui Dumnezeu asupra Ierusalimului urmează să aibă și o altă împlinire. În comparație cu ea, acea pustiire teribilă a fost doar o umbră palidă. În soarta cetății alese putem să vedem soarta unei lumi care a respins îndurarea lui Dumnezeu și a călcat în picioare Legea Sa. Întunecate sunt rapoartele suferinței umane la care a fost martor pământul în timpul îndelungatelor secole de neglijare. Inima se dezgustă și mintea refuză să gândească în fața acestor scene. Teribile au fost consecințele respingerii autorității Cerului. Însă o scenă și mai întunecată este prezentată în descoperirile referitoare la viitor. Rapoartele trecutului, procesiunea interminabilă a agitațiilor, conflictelor și revoluțiilor, „învălmășeala luptei și orice haină de război tăvălită în sânge” (Isaia 9:5) – ce sunt toate acestea, în contrast cu grozăviile acelei zile, în care Duhul lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiuți și nu va mai ține în frâu izbucnirea patimilor omenești și furia satanică! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, consecințele guvernării lui Satana.

Dar, în ziua aceea, ca și în zilele distrugerii Ierusalimului, poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, „oricine va fi scris printre cei vii” (Isaia 4:3). Hristos a declarat că va veni a doua oară pentru a-i strânge la Sine pe credincioșii Lui: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă” (Matei 24:30,31). – *Tragedia veacurilor*, pp. 36–37

În curțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserica Sa, pentru aceia a căror răscumpărare a fost plătită cu prețul sângelui Său. Timpul, secolele nu pot micșora eficiența jertfei Sale ispășitoare. Nici viața, nici moartea, nici adâncimea, nici înălțimea nu pot să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, și aceasta nu pentru că ne-am ține noi de El foarte hotărâți, ci pentru că El ne ține atât de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de noi înșine, nu am putea să fim mântuiți, dar

ea depinde de Acela care stă în spatele tuturor făgăduințelor. Se poate să pară că noi suntem slabi și nu putem să ne ținem de mâna Lui, dar El ne iubește ca un frate mai mare și, atâta timp cât rămânem uniți cu El, nimeni nu poate să ne smulgă din mâna Sa. ...

Oh, cât de privilegiați suntem că putem să venim la Isus așa cum suntem și să ne sprijinim cu totul pe dragostea Sa! Noi nu avem altă speranță decât în Isus. Numai El poate să ne prindă cu brațul Său și să ne ridice din adâncul descurajării și disperării și să ne pună picioarele pe Stâncă. Deși sufletul omului poate să se prindă de Isus cu simțământul disperat al mării sale nevoi de El, Isus nu-i va lăsa din mâna Sa pe cei răscumpărați cu sângele Său, ci îi va ține cu mai multă putere decât se prind ei de El. – *That I May Know Him*, p. 80

Crede în Dumnezeu! Oricât de furtunoase ar fi timpurile, privind la Isus, Cel care este Începătorul și Desăvârșitorul credinței tale, vei fi desăvârșit în El. Rămâi pe cărările cele vechi, chiar dacă toți s-ar întoarce de la ele! Să rămâi bine înrădăcinat și zidit în credința cea sfântă, o epistolă cunoscută și citită de toți oamenii. – *That I May Know Him*, p. 212

Joi, 6 mai: Israelul spiritual

Biserica este cetățuia lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o are într-o lume răzvrătită. Orice trădare a bisericii Sale înseamnă trădare față de El, față de Acela care a răscumpărat omenirea cu sângele singurului Său Fiu. De la început, sufletele credincioase au alcătuit biserica de pe pământ. În fiecare veac, Domnul Și-a avut veghetori care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit. Aceste santinele au dat solia de avertizare și, atunci când acești oameni au fost chemați să-și depună armura, alții le-au continuat lucrarea. Dumnezeu i-a adus pe acești martori într-o legătură de legământ cu Sine, unind astfel biserica de pe pământ cu biserica din ceruri. El i-a trimis pe îngerii Săi să slujească bisericii Sale și porțile iadului nu au fost în stare să-l biruie pe poporul Său.

În cursul secolelor de prigoană, de luptă și de întuneric, Dumnezeu Și-a susținut biserica. Niciun nor nu s-a abătut asupra ei fără ca El să n-o pregească, nicio putere prigonoitoare nu s-a ridicat împotriva lucrării Sale fără ca El să nu fi prevăzut acest lucru. Totul s-a întâmplat după cum a profetizat El. Dumnezeu nu Și-a lăsat biserica în părăsire, ci, prin declarații profetice, a arătat ce avea să se întâmple, iar ceea ce Duhul Său i-a inspirat

pe profeți să proorocească, aceea s-a și întâmplat. Toate planurile Sale vor fi împlinite. Legea Sa este legată de tronul Său și nicio putere a răului nu o poate nimici. Adevărul este inspirat și păzit de Dumnezeu și va triumfa împotriva oricărei împotriviri. – *Faptele apostolilor*, p. 11

Scopul pe care Dumnezeu dorește să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același cu cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israelul din vechime, când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. Iar atunci când Legea lui Dumnezeu va fi astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai presus decât oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui om care face parte din poporul Său; El are planurile Lui cu fiecare. Scopul Său este ca aceia care pun în practică preceptele Sale sfinte să fie un popor deosebit, distinct. Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu de astăzi în aceeași măsură în care i-au fost adresate Israelului din vechime: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6). – *Mărturii*, vol. 6, p. 12

Cei ce formează Israelul lui Dumnezeu de astăzi, reprezentanții Cerului, care alcătuiesc biserica adevărată a lui Hristos, trebuie să fie puternici, căci asupra lor stă misiunea de a încheia lucrarea care i-a fost încredințată omului și de a grăbi ziua răsplătirilor finale. Totuși, aceleași influențe care l-au învins pe Israel în timpul domniei lui Solomon se pot întâlni și astăzi. Oștile vrăjmașului oricărei neprihăniri sunt puternic fortificate și numai prin puterea lui Dumnezeu poate fi câștigată biruința. – *Profeți și regi*, p. 74

Vineri, 7 mai

Pentru studiu suplimentar:

Profeți și regi, cap. „Casa lui Israel”, pp. 703–721.

LEGĂMÂNTUL DE LA SINAI

Sabat după-amiază, 8 mai

Observați acum cuvintele Domnului: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor (Exodul 3:7,8).

Domnul nu este indiferent față de nevoile copiilor Lui și El va pedepsi pe oricine îi oprimă. El aude fiecare geamăt. El ascultă fiecare rugăciune. El observă mișcările fiecăruia. El aprobă sau condamnă fiecare acțiune. Dumnezeuul cerului este reprezentat ca fiind Acela care îi ridică pe cei căzuți. El este Prietenul tuturor celor care Îl iubesc și se tem de El și va pedepsi pe oricine îndrăznește să îi abată de la calea cea dreaptă atunci când ei se străduiesc cu conștiinciozitate să urmeze calea Domnului și să ajungă în locașul celor neprihăniți. – *The Upward Look*, p. 364

Domnul i-a poruncit lui Moise să meargă și să-i vorbească faraonului, cerându-i să-l lase pe Israel să plece din Egipt. Ei se aflau în Egipt de patru sute de ani, unde fuseseră robi. Fuseseră mânjiți de idolatrie și sosise timpul când Domnul i-a chemat afară din Egipt pentru a putea ține legile și Sabatul Său pe care El le instituisese în Eden. El a rostit înaintea lor Cele Zece Porunci pe Sinai, într-o măreție înfricoșătoare, pentru ca ei să poată înțelege caracterul sacru și veșnic al Legii și să pună temelia pentru multe generații, învățându-și copiii cerințele obligatorii ale preceptelor sfinte ale lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 287

Mulți dintre ascultătorii Lui erau atrași către El prin credință și lor le-a zis: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.”

Aceste cuvinte i-au ofensat pe farisei. Trecând cu vederea îndelunga supunere a națiunii lor sub jug străin, ei au strigat cu mânie: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănu; cum zici Tu: «Veți fi slobozi?»” Isus a privit la acești sclavi ai răutății, oameni ale căror gânduri erau pornite spre răzbunare, și a răspuns trist: „Adevărat vă spun

că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului.” Ei se aflau în cel mai rău fel de robie – stăpâniți de duhul cel rău.

Orice om care refuză să I se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. El nu-și aparține. El poate vorbi despre libertate, dar este în cea mai dezgustătoare robie. Lui nu i se îngăduie să vadă frumusețea adevărului, deoarece mintea lui este sub stăpânirea lui Satana. În timp ce, cu îngâmfare, se mângâie cu ideea că urmează hotărârile propriei judecăți, el ascultă de voința domnului întunericului. Hristos a venit pentru a sfărâma cătușele care țin sufletul în robia păcatului. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Romani 8:2). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 466

Duminică, 9 mai: Pe aripi de vultur

Dumnezeu li se descoperise adeseori israeliților ca un Dumnezeu „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și credincioșie”, (Psalmii 86:15). Când Israel era un copil, mărturisea El, „îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt” (Osea 11:1).

Domnul procedase cu Israel plin de îndurare în eliberarea din robia egipteană și în timpul călătoriei către țara făgăduită. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9).

„Voi merge Eu Însumi cu tine și-ți voi da odihnă” (Exodul 33:14) – a fost făgăduința dată în timpul călătoriei prin pustie. Această asigurare a fost însoțită de o descoperire minunată a caracterului lui Iehova, care l-a făcut în stare pe Moise să proclame înaintea întregului Israel bunătatea lui Dumnezeu și să-l îndrume cu privire la atributele Împăratului său nevăzut. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copiii și copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam” (Exodul 34:6,7). – *Profeti și regi*, pp. 311–312

Fratele tău, care este bolnav spiritual, are nevoie de iubire frățească așa cum ai avut nevoie și tu. El are nevoie de experiența unuia care a fost la fel de slab ca el, care poate să îl înțeleagă și să-l ajute. Cunoașterea slăbiciunilor noastre ne va da posibilitatea de a-i ajuta pe alții care au aceleași nevoi. Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet care suferă fără să căutăm să îi oferim mângâierea cu care am fost noi înșine mângâiați de Domnul.

Părtășia cu Hristos, legătura personală cu un Mântuitor viu, va face ca mintea, inima și sufletul să fie în stare să învingă natura degradată. Vorbește-i celui care răătăcește despre o mână atotputernică ce poate să îl ridice, despre Hristos cel plin de înțelegere, căruia Îi este milă de el. Pentru el nu este de ajuns să creadă în lege și în putere, pentru că acestea nu au milă și nu aud niciodată strigătul după ajutor. El are nevoie să strângă o mână caldă, să se încreadă într-o inimă plină de sensibilitate. Îndreaptă-i gândul spre o prezență divină care este întotdeauna alături de el, privindu-l cu o iubire plină de compasiune. Invită-l să se gândească la inima unui Tată care suferă întotdeauna din cauza păcatului, la mâna Tatălui care încă este întinsă spre el, la glasul Tatălui care spune: „Să se prindă de tăria Mea și să facă pace cu Mine” (Isaia 27:5, în engl.). – *In Heavenly Places*, p. 295

Când cei în necaz I-au cerut Domnului Hristos ajutorul, El nu a oferit un răspuns doar pentru cei de atunci, ci pentru toți aceia care, de-a lungul veacurilor, aveau să aibă aceleași nevoi și aceeași credință. ...

La fel este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni Se adresează în mod individual, vorbindu-ne atât de direct, ca și cum I-am putea auzi vocea. Chiar prin aceste promisiuni, Hristos ne transmite harul și puterea Sa. Ele sunt frunze din pomul vieții, care „slujesc la vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). – *Divina vindecare*, p. 122

Luni, 10 mai: Modelul mântuirii

Aduceți-vă aminte că tăria și biruința voastră stau în a lucra împreună cu Hristos ca Mântuitor al vostru personal. Aceasta este partea pe care toți o au de îndeplinit. Acelora care fac lucrul acesta li se dă asigurarea: „Tuturor celor ce L-au primit ... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Hristos zice: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Iar sufletul credincios și smerit răspunde: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

Hristos este Mântuitorul plin de simpatie, de compasiune. El ne-a trimis: „Mergeți în toată lumea” (Marcu 16:15). Toți trebuie să audă mesajul de avertizare. Un premiu de cea mai mare valoare este pus în fața acelor care aleargă în alergarea creștină. Cei care aleargă cu răbdare vor primi o cunună a vieții, care nu se veștejește. – *Mărturii*, vol. 7, p. 39

Hristos este Răscumpărătorul plin de simpatie și de compasiune. Prin puterea Sa susținătoare, oamenii devin puternici, ca să poată rezista răului. Când păcătosul condamnat își vede păcatul, acesta ajunge să i se pară peste măsură de păcătos. El se miră că nu a venit la Hristos mai înainte. Vede că defectele lui trebuie să fie biruite și că apetitul și pasiunile lui trebuie să fie supuse voinței lui Dumnezeu, că el trebuie să fie părtaș de natură divină, după ce va fi fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. După ce s-a pocăit de încălcarea Legii lui Dumnezeu, el se străduiește în mod sincer să biruiască păcatul. Caută să descopere puterea harului lui Hristos și este adus în legătură personală cu Mântuitorul. El îl păstrează continuu pe Hristos înaintea lui. Rugându-se, crezând, primind binecuvântările de care are nevoie, el se apropie din ce în ce mai mult de standardul lui Dumnezeu pentru el.

În caracterul lui, se descoperă noi virtuți, pe măsură ce el renunță la sine și înalță crucea, mergând pe drumul pe care îl conduce Hristos. Îl iubește pe Domnul Isus cu toată inima și Hristos devine pentru el înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. – *Mărturii*, vol. 9, p. 151

Hristos și-a îmbrăcat divinitatea în trup omenesc ca să fie asemenea oamenilor, ca să poată trăi printre oameni și să sufere toate încercările și durerile omului. El a fost încercat în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat. Ca om, a înțeles toate ispitele care vin asupra omului. ...

Potrivit Legii, prin Hristos Însuși, moștenirea pierdută a fost răscumpărată de ruda cea mai apropiată. Isus Hristos și-a lăsat la o parte mantia regală și cununa împărătească, și-a înveșmântat divinitatea în natura omenescă, pentru a deveni înlocuitorul și siguranța omenirii; murind în trup omenesc, prin moartea Sa, El l-a nimicit pe cel ce avea puterea morții. El nu ar fi putut să facă aceasta ca Dumnezeu, dar, venind aici ca om, Hristos a putut muri. El a învins moartea prin moarte. Moartea lui Hristos l-a dus la moarte pe acela care avea puterea morții și a deschis porțile mormântului pentru toți aceia care îl primesc pe El ca Mântuitor al lor. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 925

Marti, 11 mai: Legământul de la Sinai

Națiunea iudaică fusese în robie un mare număr de ani. ... Dar Domnul nu a fost indiferent față de situația în care se găseau copiii Săi, El nu l-a dat uitării pe poporul Său oprimat. Raportul sfânt spune: „Dumnezeu a auzit gemetele lor și și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.” „Domnul a zis: «Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor.»” ...

Deși în anii de robie, cunoștința despre adevăratul Dumnezeu și Legea Sa sfântă se pierduse, Dumnezeu li S-a descoperit din nou. Într-o grandoare înfricoșătoare și cu o maiestate uimitoare, El a proclamat înaintea lor preceptele Sale sfinte și le-a poruncit să asculte de Legea Sa. Cele Zece Porunci sunt o transcriere a caracterului lui Dumnezeu și sunt la fel de imuabile ca tronul său veșnic. – *The Southern Work*, pp. 41–42

Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. El a trăit pe pământ în mijlocul încercărilor și ispitelor cu care suntem nevoiți să ne confruntăm noi. El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi, iar acum Se oferă să preia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Lui. Dacă te predai lui Isus și Îl primești ca Mântuitor personal, atunci, oricât de păcătoasă ar fi putut fi viața ta în trecut, datorită lui Hristos, ești considerat neprihănit. Caracterul Lui este prezentat în locul caracterului tău, iar tu ești acceptat înaintea lui Dumnezeu ca și când nu ai fi păcătuit niciodată.

Mai mult decât atât, Domnul Hristos schimbă inima. El locuiește prin credință în inima ta. Tu trebuie să păstrezi această legătură cu Domnul Hristos prin credință și printr-o supunere a voinței tale față de El și, atâta timp cât vei proceda astfel, El va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Astfel că poți spune: „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). – *Calea către Hristos*, p. 62

În toate nedumeririle și încurcăturile care vor apăsa asupra sufletului, numai Unul singur ne poate ajuta în toate dificultățile și ne poate elibera de toate frământările și îngrijorările noastre. Noi trebuie să aruncăm toate grijile noastre asupra Domnului Hristos și să nu uităm că El este prezent și ne călăuzește spre o legătură mai strânsă cu El. Noi trebuie să ne păstrăm mintea îndreptată spre Dumnezeu și El ne va fi putere în slăbiciunea

noastră; în neștiința noastră, El ne va fi înțelepciune; în slăbiciunea noastră, El ne va fi tărie trainică.

Putem fi siguri că nu este nevoie să mergem în cer pentru a-L aduce pe Isus jos, la noi, și nici să coborâm în adânc pentru a-L aduce sus, pentru că El este la dreapta noastră, iar ochii Lui veghează continuu asupra noastră. Întotdeauna ar trebui să căutăm să înțelegem că Domnul este foarte aproape de noi, pentru a ne fi sfătuitor și călăuzitor. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 27

Miercuri, 12 mai: Dumnezeu și poporul Israel

Apostolul Pavel a înțeles că în Lege nu se află nicio putere de a-l ierta pe călcătorul Legii. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii (Romani 3:20). ...

Domnul a văzut starea noastră căzută, El a văzut nevoia noastră de har și, pentru că a iubit sufletul nostru, El ne-a dat har după har. Harul înseamnă o favoare făcută cuiva care nu merită, unuia care este pierdut. Faptul că suntem păcătoși nu ne împiedică să primim mila și dragostea lui Dumnezeu, ci, pentru că suntem păcătoși, avem neapărat nevoie de dragostea Sa pentru a putea fi mântuiți. Domnul Hristos spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână” (Ioan 15:16). – *Solii alese*, cartea 1, p. 347

Lucrarea de dobândire a mântuirii presupune conlucrare. Trebuie să existe o conlucrare între Dumnezeu și păcătosul pocăit. Aceasta este necesară pentru formarea unor principii drepte în caracter. Omul trebuie să depună eforturi serioase pentru a învinge tot ce îl împiedică să atingă desăvârșirea. Dar, pentru a ajunge la biruință, el este în totul dependent de Dumnezeu. Strădania omului singur nu este îndestulătoare. Fără ajutorul puterii divine, ea nu slujește la nimic. Dumnezeu lucrează, dar trebuie să lucreze și omul. Împotrivirea față de ispită trebuie să vină de la om, care trebuie să-și ia puterea de la Dumnezeu. De o parte, este o infinită înțelepciune, milă și putere; de cealaltă, slăbiciune, păcătoșenie, totală neputință.

Dumnezeu dorește ca noi să avem stăpânire asupra noastră. Însă El nu ne poate ajuta fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin puterile și însușirile date omului. Prin noi înșine nu suntem

în stare să aducem gândurile, dorințele și înclinațiile noastre în armonie cu voința lui Dumnezeu; dar, dacă suntem dispuși să fim făcuți binevoitori, Mântuitorul va împlini aceasta pentru noi, răsturnând „izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu” și orice gând El îl face „rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10,5). – *Faptele apostolilor*, p. 482

Îndreptățirea prin credință se va manifesta prin transformarea caracterului. Acesta este pentru lume semnul că doctrinele pe care le credem sunt adevărate. Evidența zilnică a faptului că suntem o biserică vie se vede din punerea în practică a Cuvântului. Faptele autentice creștinești sunt înaintea lumii o mărturie vie. ...

Acest lucru este atât de puțin înțeles, încât mii și mii dintre cei care susțin că sunt copii ai lui Dumnezeu, de fapt, sunt copii ai celui rău, pentru că ei vor să depindă numai de faptele lor. Dumnezeu a cerut întotdeauna să facem fapte bune și Legea cere aceasta, dar, din cauză că omul a păcătuit și faptele sale bune nu au nicio valoare, numai neprihănirea Domnului Hristos este de folos. El poate să mântuiască în chip desăvârșit, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1071

Joi, 13 mai: Promisiuni, promisiuni...

Având în vedere că Legea este sfântă, iudeii nu puteau ajunge la starea de neprihănire prin propriile eforturi de a o păzi. Dacă vor să intre în Împărăția cerurilor, ucenicii lui Hristos trebuie să dobândească o neprihănire diferită de cea a fariseilor. Dumnezeu le-a oferit, în Fiul Său, neprihănirea desăvârșită a Legii. Dacă erau dispuși să-și deschidă inima pe deplin pentru a-L primi pe Hristos, atunci însăși viața lui Dumnezeu, iubirea Lui, ar fi rămas în ea, transformându-i după chipul Său; astfel, prin darul fără plată al lui Dumnezeu, ei ar fi ajuns să aibă acea neprihănire pe care o cerea Legea. Dar fariseii L-au respins pe Hristos. „Întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu” (Romani 10:3). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 54

Teoria înșelătoare a lui Satana este că moartea lui Hristos a adus harul pentru a înlocui Legea. Moartea Domnului Hristos nu a schimbat, nu a anulat și nu a micșorat nici în cea mai mică măsură Legea Celor Zece

Porunci. Harul prețios oferit oamenilor prin sângele Mântuitorului întărește Legea lui Dumnezeu. Încă de la căderea omului, guvernarea morală a lui Dumnezeu și harul Său sunt inseparabile. Ele merg mână în mână de-a lungul tuturor veacurilor. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85:10).

Domnul Isus, Înlocuitorul nostru, a fost de acord să poarte pentru om pedeapsa Legii călcate. El Și-a îmbrăcat divinitatea în natură omenească și astfel a devenit Fiul omului, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru. Însăși moartea Fiului iubit al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului arată că Legea divină este neschimbătoare. Cât de ușor, din punctul de vedere al celui nelegiuit, ar fi putut Dumnezeu să anuleze Legea, asigurând astfel o cale prin care oamenii să poată fi mântuiți, iar Domnul Hristos să rămână în ceruri! Doctrina care învață că prin har avem libertatea de a călca Legea este o amăgire fatală. Orice călcător al Legii lui Dumnezeu este un păcătos și nimeni nu poate fi sfințit în timp ce trăiește într-un păcat cunoscut. – *Credința și faptele*, p. 30

Oricare ar fi natura păcatului tău, mărturisește-l! Dacă el este numai împotriva lui Dumnezeu, mărturisește-l-l numai Lui. Dacă ai greșit sau ai ofensat pe cineva, mărturisește-le și lor, și vei primi binecuvântarea Domnului. În felul acesta, tu mori față de eu, și Hristos ia chip în tine. ...

Aceia care recunosc mustrea și corectarea ca venind de la Dumnezeu și astfel sunt făcuți în stare să-și vadă greșelile și să le corecteze învață lecții prețioase, chiar din greșeli. Aparenta lor înfrângere se transformă în victorie. Ei rămân în picioare pentru că se încred nu în puterea lor, ci în puterea lui Dumnezeu. Ei au seriozitate, zel și afecțiune împletite cu smerenie și conduse de preceptele Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu merg cu pas șovăitor, ci pășesc în siguranță pe cărarea luminată de strălucirea cerului. – *That I May Know Him*, p. 239

Vineri, 14 mai

Pentru studiu suplimentar:

Patriarhi și profeți, cap. „Legea dată lui Israel”.

LEGEA LEGĂMÂNTULUI

Sabat după-amiază, 15 mai

Suntem chemați să fim sfinți și trebuie să evităm cu atenție să nu dăm impresia că este de puțină importanță dacă noi reprezentăm trăsăturile specifice ale credinței noastre sau nu le reprezentăm. Asupra noastră zace solemnă obligație de a lua o poziție mai hotărâtă de partea adevărului și a dreptății decât am luat în trecut. Linia de demarcație dintre cei care țin poruncile lui Dumnezeu și cei care nu le țin trebuie să se vadă cu toată claritatea. Noi trebuie să Îl onorăm pe Dumnezeu în mod conștient, folosind cu sârguință toate mijloacele posibile pentru a menține legământul pe care l-am făcut cu El, ca să putem primi binecuvântările Sale, binecuvântări atât de importante pentru oamenii care sunt atât de crunt încercați. ...

Punându-ne încrederea în Dumnezeu, trebuie să mergem cu hotărâre înaintea, făcând lucrarea Sa în mod altruist. Depinzând de El în umilință, să ne consacram providenței Sale pe noi înșine, prezentul și viitorul nostru, să ne păstrăm încrederea neclintită până la sfârșit și să nu uităm că noi primim binecuvântările Cerului nu datorită meritelor noastre, ci datorită meritelor Domnului Hristos și faptului că, prin credința în El, ne este dat harul nemărginit al lui Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 344

Aceia care Îl cred pe Hristos pe cuvânt și își predau ființa purtării Sale de grijă și viața lor, ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze când Isus îi înveselește cu prezența Sa. În supunere desăvârșită este odihnă desăvârșită. Domnul zice: „Celui cu inima tare Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Viața poate părea încurcată, dar, predându-ne înțeleptului Maestru-lucrător, El va scoate de acolo o viață și un caracter-model, spre mărirea Lui. Și cel al cărui caracter ajunge să se asemene cu caracterul slăvit al lui Hristos va fi primit în Paradisul lui Dumnezeu. O omenire nouă va umbla împreună cu El în alb, căci este vrednică. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 331

Neprihănirea înseamnă sfințenie, asemănare cu Dumnezeu, iar „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4:16). Neprihănirea este conformarea

față de Legea lui Dumnezeu, pentru că „toate poruncile Tale sunt drepte!” (Psalmii 119:172). Și „dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Neprihănirea înseamnă dragoste, iar dragostea este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Domnul Hristos. Când Îl primim pe El, noi primim neprihănirea.

Neprihănirea nu este dobândită prin eforturi dureroase sau prin muncă istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci este un dar oferit fără plată fiecărui suflet care flămânzește și însetează după ea. „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate ..., fără bani și fără plată!” „Așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul” (Isaia 55:1; 54:17). „Și iată Numele pe care I-l vor da: «Domnul, Neprihănirea noastră»” (Ieremia 23:6). – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 18

Duminică, 16 mai: Alegerea poporului Israel

Domnul i-a dat lui Israel o poruncă specială, de a fi separat de cei ce se închinau la idoli. Israeliții nu trebuiau să intre în legături de căsătorie cu păgânii sau să formeze vreo organizație împreună cu ei. ...

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri (Deuteronomul 7:6-8). – *Solii alese*, cartea 2, pp. 121–122

Este imposibil să enumerăm toate lucrurile bune pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru lume atunci când i-a făcut pe israeliți depozitarii bogatelor sale comori de învățătură. Ei aveau o poziție favorizată. Ca popor care Îl cunoștea pe adevăratul Dumnezeu și I se închina Lui, ei trebuiau să le transmită și altora principiile Împărăției Sale. Ei au fost instruiți de Domnul. El nu a reținut de la ei nimic din tot ce îi putea ajuta să-și formeze un caracter care să-i facă să reprezinte cu demnitate Împărăția Sa. Sărbătorile lor, Paștele, Ziua Cincizecimii și Sărbătoarea Corturilor, precum și ceremoniile care aveau loc în adunările ținute în aceste ocazii aveau ca scop proclamarea adevărurilor pe care Dumnezeu i le încredințase

poporului Său. Cu ocazia acestor sărbători, poporul trebuia să își arate bucuria și veselia, exprimându-și recunoștința pentru toate privilegiile și pentru harul lui Dumnezeu. În felul acesta, israeliții trebuiau să arate lumii care nu Îl cunoștea pe Dumnezeu că Domnul nu îi părăsește niciodată pe cei care se încred în El. ...

Istoria copiilor lui Israel a fost scrisă pentru avertizarea și învățătura noastră, a celor peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Cei care vor să rămână tari în credință în aceste zile din urmă și să poată intra în Canaanul ceresc, trebuie să ia seama la cuvintele de avertizare spuse de Isus Hristos israeliților. Aceste lecții i-au fost date bisericii din pustie pentru ca, de-a lungul veacurilor, poporul lui Dumnezeu să le studieze și să ia aminte la ele. Experiența poporului lui Dumnezeu din pustie va fi experiența poporului Său din vremea de acum. Adevărul este un scut în orice vreme pentru aceia care vor păstra cu tărie credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. – *The Upward Look*, p. 232

Prin sfințirea lucrată de Duhul și prin credința în adevăr ajungem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă cooperarea bisericii Sale. El nu are în plan să adauge un nou element pentru a face eficient Cuvântul Său; El a făcut marea Sa lucrare dând Duhul Său lumii. Sângele lui Isus, Duhul Sfânt, Cuvântul divin – toate sunt ale noastre. Obiectivul pentru care s-au făcut aceste investiții de către cer se află în fața noastră – sufletele pentru care a murit Hristos – și depinde de noi dacă ne prindem de făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu și devenim împreună-lucrători cu El, căci agentul divin și cel omenesc trebuie să coopereze în această lucrare. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 188

Luni, 17 mai: Reglementările care ne leagă

Domnul S-a descoperit nu numai în măreția înspăimântătoare de judecător și legiutor, ci și ca un păzitor milos al poporului Său: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Acela pe care ei Îl cunoscuseră până acum ca Eliberatorul și Călăuzitorul lor, care îi scosese din țara Egiptului, deschizând pentru ei o cale prin mare, care l-a nimicit pe faraon cu oștirea lui, care Se dovedise a fi mai presus de toți zeii Egiptului, El era Acela care rostea acum Legea.

Legea nu era rostită acum numai pentru folosul exclusiv al evreilor. Dumnezeu i-a onorat făcându-i apărătorii și păstrătorii Legii Sale, dar

ea trebuia să fie considerată ca un tezaur sfânt pentru lumea întreagă. Preceptele Decalogului sunt adaptate pentru întreaga omenire și au fost date pentru instruirea tuturor. Zece precepte scurte, dar cuprinzătoare și pline de autoritate cuprind datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi și toate se bazează pe marele și fundamentalul principiu al iubirii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27). – *Patriarhi și profeți*, p. 305

Trebuie să fie făcut clar faptul că trăirea conform poruncilor lui Dumnezeu este viețuirea corectă. Dumnezeu a stabilit legile naturii, însă legile Sale nu sunt niște impuneri arbitrare. Fiecare „Să nu...”, atât în legile sănătății, cât și în Legea morală, implică o făgăduință. Dacă ne supunem Lui, vom găsi binecuvântare. Dumnezeu nu ne forțează niciodată să alegem binele, dar El caută să ne salveze de la rău și să ne conducă la bine.

Atenția oamenilor trebuie îndreptată spre legile care au slujit de învățătură pentru israeliți. Dumnezeu le-a dat instrucțiuni concise în ce privește obiceiurile de viețuire. El le-a făcut cunoscute legile legate atât de bunăstarea spirituală, cât și de cea fizică; și, punând condiția ascultării, El i-a asigurat: „Domnul va îndepărta de la tine orice boală” (Deuteronomul 7:15). „Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care vă jur astăzi să le porunciți copiilor voștri” (Deuteronomul 32:46). „Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbele 4:22). – *Divina vindecare*, p. 114

Atât de dornică și de nerăbdătoare este inima Mântuitorului să ne facă primirea ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât El așază chiar în primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne apropiem de Dumnezeu asigurarea rudeniei noastre divine: „Tatăl nostru”. ...

Suntem legați de Domnul prin cele mai puternice legături și manifestarea iubirii Tatălui nostru trebuie să trezească cele mai filiale sentimente și recunoștința cea mai călduroasă. Legile lui Dumnezeu își au temelia în cea mai nezdruccinată dreptate și sunt astfel concepute încât să promoveze fericirea aceluia care le păzesc. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 267

Martți, 18 mai: Legea în cadrul legământului

Ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam? „Îl cunosc”, spune Dumnezeu care cercetează inimile, „și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după

el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine” (Geneza 18:19). Avraam a cultivat religia în cămin, iar temerea de Domnul l-a condus la integritate. Cel care binecuvântează locuința celor neprihăniți spune: „Îl cunosc și știu că are să poruncească...” Nu este loc pentru nicio trădare a încredințării sfinte sau ezitare între bine și rău. Cel Sfânt a dat reguli pentru călăuzirea tuturor – standardul caracterului, de la care nimeni nu poate să se abată și, în același timp, să fie fără vină. Voia lui Dumnezeu trebuie să fie studiată cu sârguință și conștiinciozitate și să fie supremă în toate treburile vieții. Legile pe care trebuie să le respecte fiecare om vin din inima Iubirii infinite. – *Solii alese*, cartea 2, p. 216

Moise, care înțelegea caracterul și valoarea legilor lui Dumnezeu, i-a asigurat pe oameni că nicio altă națiune nu avea rânduiești atât de bune, drepte și înțelepte ca acelea pe care le fuseseră date evreilor. „Iată”, zicea el, „v-am învățat legi și porunci cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»”

Moise le-a mai adus aminte de ziua când s-au înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului lor, la Horeb. Și i-a îndemnat pe evrei zicând: „Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lui atât de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” Astăzi se poate spune din nou ce i s-a spus lui Israel. Legile pe care le-a dat Dumnezeu poporului Său pe vremuri erau mai umane, mai bune și mai înțelepte decât ale celor mai civilizate națiuni de pe pământ. Legile neamurilor poartă urmele slăbiciunilor și patimilor inimilor nerenăscute, dar Legea lui Dumnezeu poartă în sine pecetea Divinității. – *Patriarhi și profeți*, pp. 464–465

Harul divin nu conduce niciodată departe de mila și de dragostea lui Dumnezeu. Numai puterea lui Satana face lucrul acesta. Când Domnul Hristos predica, solia Lui era asemenea unei săbii ascuțite, cu două tăișuri, străpungând conștiința oamenilor și dând pe față gândurile lor ascunse. Lucrarea pe care a făcut-o Hristos va trebui să fie făcută de solii Săi credincioși. Ei trebuie să predice Cuvântul în simplitatea, curăția și integritatea cea mai strictă. Aceia care lucrează în domeniul predicării și

al învățării trebuie să fie credincioși față de răspunderea lor. Ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care vor fi chemați să dea socoteală. Ei nu trebuie să îmbrace un „Așa zice Domnul” în cuvintele ademenitoare ale înțelepciunii omului. În felul acesta, ei nimicesc puterea lui vie, făcându-l să fie atât de slab și de lipsit de forță, încât nu va reuși să convingă de păcat. Fiecare cuvânt rostit sub îndrumarea Duhului Sfânt va exprima interesul cel mai adânc pentru mântuirea sufletelor. – *Solii alese*, cartea 2, p. 158

Miercuri, 19 mai: Trăinicia Legii lui Dumnezeu

Iehova a săpat Cele Zece Porunci ale Sale pe tablele de piatră, pentru ca toți locuitorii pământului să poată înțelege caracterul Său veșnic și neschimbător. Aceia ... care doresc să avanseze în cunoștințe și experiență trebuie să țină cont de aceste minunate descoperiri ale lui Dumnezeu. Dar numai atunci când sunt aduse în armonie cu Dumnezeu, mintea și inima pot să înțeleagă cerințele divine.

Nimeni nu trebuie să fie preocupat de acele lucruri pe care Domnul nu ni le-a descoperit. În aceste zile, vor abunda speculațiile, dar Dumnezeu declară: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului” (Deuteronomul 29:29). Glasul care i-a vorbit lui Israel de pe Sinai le vorbește oamenilor în aceste zile de pe urmă, spunând: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Legea lui Dumnezeu a fost scrisă chiar cu degetul Lui pe tablele de piatră, arătându-se prin aceasta că nu poate fi niciodată schimbată sau abrogată. Ea a fost dată pentru a se păstra, de-a lungul veacurilor veșnice, imuabilă ca și principiile conducerii lui Dumnezeu. Oamenii s-au împotrivit voinței lui Dumnezeu, dar aceasta nu poate reduce la tăcere cuvintele Sale de înțelepciune și călăuzire, deși s-ar putea ca ei să-și clădească teoriile speculative în opoziție cu învățăturile Scripturii și să pună înțelepciunea omenească mai presus de un clar: „Așa zice Domnul.” – *Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 248

Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu, dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nici măcar o iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar El S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19).

Legea cere neprihănire – o viață neprihănită, un caracter desăvârșit – și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a

lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca pe un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească. Viața Sa stă pentru viața oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și de frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de Lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate „să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 762

Iată că lumea de azi se găsește într-o răzvrătire fătășă împotriva lui Dumnezeu. ...

Mulți nu se dau înapoi să batjocorească Cuvântul lui Dumnezeu. Aceia care cred acest Cuvânt așa cum este scris sunt luați în răs. Se vede un dispreț crescând față de lege și ordine, care, indiscutabil, își are izvorul în călcarea poruncilor clare ale lui Iehova. Violența și crima sunt urmarea îndepărtării de calea ascultării. Priviți nefericirea și suferința mulțimilor care se închină la altarele idolilor și care caută în zadar fericirea și pacea! – *Profeți și regi*, p. 185

Joi, 20 mai: Dacă...

Există har divin pentru toți cei care vor să îl primească, totuși și noi avem ceva de făcut. Avem de făcut o lucrare ca să putem să fim potriviți pentru societatea îngerilor. Noi trebuie să ne asemănăm cu Isus, să fim liberi de orice contaminare cu păcatul. Domnul Isus a fost exact așa cum ne cere nouă să fim. El a fost un model desăvârșit în copilărie, în tinerețe și la maturitate. Ar trebui să studiem mai mult acest Model. ...

Avem de făcut o lucrare – trebuie să ne modelăm caracterele după modelul divin. Trebuie să lăsăm la o parte toate obiceiurile rele. Cel stricat trebuie să devină un om cu inima curată, omul egoist trebuie să renunțe la egoismul lui, cel mândru să se elibereze de mândrie, cel mulțumit de sine trebuie să își învingă încrederea în sine și să înțeleagă că, fără Hristos, suntem nimic. – *That I May Know Him*, p. 300.

Dumnezeu dorește ca noi să atingem standardul perfecțiunii, fapt care a devenit posibil pentru noi prin darul lui Hristos. El ne cheamă să stăm

de partea binelui, să colaborăm cu Cerul, să ne însușim principiile care vor reface în noi chipul divin. În Cuvântul Său scris și în marea carte a naturii, El a descoperit principiile vieții. Iar partea noastră este aceea de a obține o cunoaștere a acestor principii și, prin ascultare, de a coopera cu El pentru refacerea sănătății, atât a corpului, cât și a sufletului.

Oamenii au nevoie să știe că binecuvântările care vin din ascultare pot fi ale lor în totalitate doar când primesc harul lui Hristos. Harul Său îi dă omului puterea de a asculta de legile lui Dumnezeu, de a fi capabil să rupă legăturile obiceiului rău. Aceasta este singura forță care îl poate face să umble pe calea cea dreaptă și să rămână statornic. – *Divina vindecare*, pp. 114–115

Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost întotdeauna, aceeași care a fost în Eden înainte de căderea primilor noștri părinți – perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică s-ar acorda în alte condiții, care să îi ceară păcătosului mai puțin decât aceasta, atunci fericirea întregului univers ar fi în pericol. Ar fi liberă calea pentru păcat, cu tot cortegiul lui de vaiuri și mizerie, care ar rămâne veșnice.

Domnul Hristos nu micșorează cerințele Legii. Într-un limbaj ce nu putea fi înțeles greșit, El a prezentat ascultarea de ea ca pe o condiție a vieții veșnice – aceeași condiție cerută lui Adam înainte de cădere. Cerințele sub legământul harului sunt tot atât de cuprinzătoare, ca și cele din Eden, și anume, armonie perfectă cu Legea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă și bună.

Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este aceeași și în Noul Testament. Și aceasta nu este o măsură pe care să n-o putem ajunge. În orice poruncă sau îndemn pe care-l dă Dumnezeu este o făgăduință fermă care se află la temelie. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge asemenea Lui și El va face aceasta pentru toți cei care nu se împotrivesc printr-o voință pervertită, care să facă fără putere harul Său. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 134 (6 mai)

Vineri, 21 mai

Pentru studiu suplimentar: *Patriarhi și profeți*, cap. „Legea și legămintele”.

SEMNULE LEGĂMĂNTULUI

Sabat după-amiază, 22 mai

Dumnezeu a creat lumea în șase zile și S-a odihnit în a șaptea zi. El a sfințit ziua a șaptea, a binecuvântat-o și a făcut din ea ziua Sa sfântă de aducere-aminte. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (Exodul 31:16). Cei care fac acest lucru, ținând toate poruncile lui Dumnezeu, pot face apel la făgăduințele cuprinse în Isaia 58:11-14. Instrucțiunile care sunt date în acest capitol sunt depline și hotărâte. Cei care se rețin de la muncă în Sabat pot cere alinare și mângâiere de la Dumnezeu. ...

Omul nu trebuie să-și facă plăcerile în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu. El are șase zile în care își poate face lucrul vremelnic, însă Dumnezeu o pretinde pe a șaptea ca fiind a Sa. „Să nu faci nicio lucrare în ea”, spune El (Exodul 20:10). Slujitorul lui Dumnezeu va numi sfânt ceea ce Domnul numește sfânt. Astfel, el va arăta că L-a ales pe Domnul drept conducător al Său. Sabatul a fost instituit în Eden, când stelele dimineții cântau laolaltă, iar fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie. Dumnezeu ne-a cerut aceasta. Să păstrăm curată și sfântă ziua Sa. – *Lucrarea medicală misionară*, p. 215

Mari binecuvântări sunt conținute în păzirea Sabatului și Dumnezeu dorește ca ziua de Sabat să fie pentru noi o zi de bucurie. A fost bucurie la instituirea Sabatului. Dumnezeu a privit cu satisfacție la lucrarea mâinilor Sale. Despre toate lucrurile pe care le făcuse, El a declarat că erau „foarte bune” (Geneza 1:31). Cerul și pământul erau pline de bucurie. „Stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Deși păcatul a intrat în lume și a stricat lucrarea Sa desăvârșită, Dumnezeu încă ne dă Sabatul ca martor că Cel Atotputernic, infinit în bunătate și în îndurare, a creat toate lucrurile. Tatăl nostru ceresc dorește ca, prin păzirea Sabatului, să păstreze între oameni cunoștința despre Sine. El dorește ca Sabatul să ne îndrepte mintea către El ca fiind Dumnezeu cel viu și adevărat și ca, prin cunoașterea Lui, să avem viață și pace. – *Mărturii*, vol. 6, p. 349

Adevăratul Sabat trebuie să fie înălțat în poziția care i se cuvine de drept, ca zi de odihnă a lui Dumnezeu. În capitolul 58 din cartea lui Isaia este subliniată lucrarea pe care trebuie să o facă poporul lui Dumnezeu. El trebuie să slăvească Legea și să o facă vrednică de cinste, să zidească pe dărâmăturile de mai înainte și să ridice din nou temeliile străbune. Acelora care fac astfel, Dumnezeu le spune: „Vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit. Dacă îți vei opri picioarul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit.” – *Mărturii*, vol. 6, p. 352

Duminică, 23 mai: Originile

Când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie, lumii i-a fost dat Sabatul pentru ca omul să poată să-și aducă întotdeauna aminte că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. El S-a odihnit în ziua a șaptea, a binecuvântat-o ca zi de odihnă a Sa și le-a dat-o ființelor pe care le crease, ca să-și poată aduce aminte de El ca fiind Dumnezeu cel viu și adevărat. Prin marea Sa putere, în ciuda împotrivrării faraonului, Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, ca să poată păzi Legea care fusese dată în Eden. El i-a adus pe israeliți la Sinai ca să audă proclamarea Legii Sale.

Proclamând cu vocea Sa Cele Zece Porunci înaintea copiilor lui Israel, Dumnezeu a demonstrat importanța lor. Într-o măreție copleșitoare, El a arătat maiestatea și autoritatea Sa de Stăpân al lumii. A făcut aceasta pentru a le dovedi oamenilor sfințenia Legii Sale și importanța ascultării de ea. Puterea și slava cu care a fost dată Legea descoperă importanța ei. Aceasta este credința dată sfinților o dată pentru totdeauna de Hristos, Mântuitorul nostru, Cel care a vorbit de pe Sinai. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 197–198

Noi avem cuvântul categoric al lui Dumnezeu cu privire la Sabat [este citat Exodul 31:12-18].

Oare este cu puțință să se acorde atât de multă importanță aceluia care respectă Sabatul, și totuși să nu fie nimeni care să poată spune când începe Sabatul? Atunci, unde este poporul care poartă semnul lui Dumnezeu?

Care este semnul? Este Sabatul zilei a șaptea, pe care Domnul l-a binecuvântat și l-a sfințit, rostind pedepse mari pentru călcarea lui.

Sabatul zilei a șaptea nu este lăsat în incertitudine. El este memorialul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea Sa de creațiune. El este stabilit ca un memorial al cerului care trebuie să fie respectat ca dovadă a ascultării. Dumnezeu a scris întreaga Lege cu degetul Său pe două table de piatră. – *Solii alese*, cartea 3, p. 318

Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om și faptele de milă sunt în armonie cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca fapăturile Lui să sufere nici măcar o oră nici în Sabat, nici în altă zi. ...

Lucrarea cerului nu încetează niciodată și nici oamenii n-ar trebui să înceteze să facă bine. Sabatul nu are ca scop să fie un timp de inactivitate. Legea oprește lucrările pământești în ziua Domnului: munca pentru câștigarea hranei trebuie să înceteze, nicio osteneală pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduită în această zi, ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creațiunii, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, tot așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte. Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu Legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 207

Luni, 24 mai: Sabatul înainte de Sinai

Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai, dar nu atunci a fost făcut cunoscut pentru prima dată ca zi de odihnă. Israelii aveau cunoștință de el înainte de a veni la Sinai. Până să ajungă acolo, ei au ținut Sabatul. Când unii l-au profanat, Domnul i-a muștrat și a zis: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” (Exodul 16:28).

Sabatul n-a fost dat numai pentru Israel, ci pentru lumea întreagă. El i-a fost făcut cunoscut omului în Eden și, asemenea celorlalte precepte ale Decalogului, este obligatoriu pentru totdeauna. Despre Legea din care face parte porunca a patra, Hristos declară: „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Atâta vreme cât există cerul și pământul, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. Și, atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei ce sunt sub soare. „În fiecare Sabat”,

locuitorii pământului nou, slăvit, vor veni „să se închine înaintea Mea – zice Domnul” (Matei 5:18; Isaia 66:23). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 283

Deși pregătirea pentru Sabat trebuie să fie făcută pe tot parcursul săptămânii, vinerea trebuie să fie ziua specială de pregătire. Prin Moise, Domnul le-a spus copiilor lui Israel: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineată tot ce va rămâne!” „Poporul se risipea și o strângea [mana], o măcina la râșniță sau o pisa într-o piuă; o fierbea în oală și făcea turte din ea” (Exodul 16:23; Numeri 11:8). Era ceva de făcut pentru a pregăti pâinea trimisă din cer pentru copiii lui Israel. Domnul le-a spus că această lucrare trebuia făcută vinerea, în ziua pregătirii. Acesta era testul pentru ei. Dumnezeu voia să vadă dacă aveau să respecte sfințenia Sabatului sau nu.

Îndrumarea aceasta venită de pe buzele lui Iehova este pentru învățătura noastră. Biblia este un ghid desăvârșit și, dacă paginile ei sunt studiate cu rugăciune de inimi dornice să înțeleagă, nimeni nu ar trebui să greșească în această privință. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 354–355

Moartea a intrat în lume din cauza fărădelegii. Dar, Domnul Hristos Și-a dat viața pentru ca omul să aibă o nouă șansă. El nu a murit pe cruce pentru a aboli Legea lui Dumnezeu, ci pentru a obține pentru om o a doua ocazie de probă. El nu a murit pentru a face ca păcatul să ajungă un atribut nemuritor, ci pentru a obține dreptul de a-l nimici pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul. Domnul a suferit pentru lumea întregă pedepsa deplină a fărădelegii. El nu S-a sacrificat pentru ca oamenii să poată continua să păcătuiască, ci pentru ca ei să se întoarcă la Dumnezeu, să-I fie credincioși și să păzească Legea și poruncile Sale ca pe lumina ochilor lor. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 134

Marti, 25 mai: Semnul legământului

Doar a patra din Cele Zece Porunci conține sigiliul marelui Legiutor, Creatorul cerurilor și al pământului. Cei care ascultă această poruncă iau asupra lor Numele Său și toate binecuvântările pe care le implică aceasta le aparțin. „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Vorbește lui Aaron și fiilor lui și spune-le: Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel și să le ziceți: 'Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste

tine și să-ți dea pacea! Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta» (Numeri 6:22-27).

Tot prin Moise a fost dată făgăduința: „Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeuul tău, și vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului” (Deuteronomul 28:9,10). – *Mărturii*, vol. 6, pp. 350–351

Domnul Hristos este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre și, când ne supunem cu totul sub mâna Sa, vom continua să creștem în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru. Noi trebuie să creștem mereu până vom ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Credința lucrează din dragoste și curățește sufletul, îndepărtând iubirea față de păcat care conduce la răzvrătire împotriva Legii lui Dumnezeu și la încălcarea cerințelor ei. Prin puterea Duhului Sfânt, caracterul este transformat și mintea și voința omului sunt aduse în armonie cu standardul divin de neprihănire. Celor care sunt transformați în felul acesta, Domnul Hristos le va spune: „Ferice de cei ce își spală hainele (în engl.: care împlinesc poruncile) ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14). – *That I May Know Him*, p. 162

Ar trebui să păzim cu gelozie hotarele Sabatului. Aduceți-vă aminte că fiecare clipă este un timp sfânt, consacrat. Ori de câte ori este posibil, patronii trebuie să le dea liber angajaților lor de vineri, de la prânz până la începerea Sabatului. Dați-le timp de pregătire, ca să poată întâmpina ziua Domnului liniștiți. Purtându-vă astfel, nu veți suferi nicio pierdere, nici măcar în lucrurile materiale, vremelnice. ...

Înainte de începerea Sabatului, atât mintea, cât și trupul trebuie să fie îndepărtate de la treburile lumești. Dumnezeu a așezat Sabatul Său la sfârșitul celor șase zile de lucru pentru ca oamenii să poată să se oprească și să se gândească la ce au realizat în cursul săptămânii ca pregătire pentru Împărăția cea curată în care nu este primit niciun călcător de lege. În fiecare Sabat noi ar trebui să ne cercetăm sufletul să vedem dacă săptămâna care se încheie ne-a adus câștig sau pierdere din punct de vedere spiritual. – *Mărturii*, vol. 6, p. 356

Miercuri, 26 mai: Un semn al sfințirii

Prin păzirea Sabatului, copiii lui Israel trebuiau să se deosebească de toate celelalte popoare. „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”, a

spus Hristos, „căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc” (Exodul 31:13).

Sabatul este un semn al relației dintre Dumnezeu și cei care sunt poporul Său, un semn că ei sunt supușii Săi ascultători, că păzesc Legea Sa cea sfântă. Păzirea Sabatului este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a păstra cunoștința despre El și pentru a-i deosebi pe supușii Săi loiali de călcătorii Legii. Aceasta este credința dată o dată pentru totdeauna sfinților, care, dând dovadă de tărie morală, o păstrează neclintii înaintea lumii. – *Mărturii*, vol. 8, p. 198

Sabatul dat lumii ca un semn că Dumnezeu este Creatorul este, de asemenea, semnul că El este și Cel care sfințește. Puterea care a creat toate lucrurile este și puterea care re-crează sufletul după asemănarea Sa. Pentru cei care îl păzesc ca zi sfântă, Sabatul este semnul sfințirii. Adevărata sfințire este armonie cu Dumnezeu, înseamnă a fi una cu El în caracter. Ea este primită prin ascultare de acele principii care sunt oglindirea caracterului Său, iar Sabatul este semnul adevăratei ascultări. Cel care ascultă din inimă de porunca a patra va asculta de întreaga Lege. El este sfințit prin ascultare.

Nouă, ca și Israelului din vechime, Sabatul ne este dat ca „un legământ veșnic”. Pentru cei care se închină în ziua Sa cea sfântă, Sabatul este un semn că Dumnezeu îi recunoaște ca fiind poporul Său ales. Este o garanție, un angajament că El Își va împlini legământul față de ei. Fiecare suflet care acceptă semnul stăpânirii lui Dumnezeu se așază sub legământul cel veșnic și divin. El se prinde de lanțul de aur al ascultării și fiecare za a acestui lanț este o făgăduință. – *Mărturii*, vol. 6, p. 350

Deoarece a fost făcut pentru om, Sabatul este ziua Domnului. El Îi aparține lui Hristos, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus deoparte, ca pe un semn de amintire al lucrării creațiunii. Sabatul arată spre El, dovedind că El este Creator și Sfințitor. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este conducătorul bisericii și că, prin puterea Lui, noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc”, îi fac sfinți (Ezechiel 20:12). Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos

de a ne sfinți. El le este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul le este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 288

Joi, 27 mai: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă”

Încă de la începutul poruncii a patra, Dumnezeu a spus: „Adu-ți aminte!”, știind că omul, în mulțimea grijilor și încurcăturilor lui, avea să fie ispitit să-și găsească scuze pentru a nu satisface pe deplin cerințele Legii sau că, sub presiunea ocupațiilor lui lumești, avea să uite importanța ei sfântă. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău”, ocupațiile obișnuite ale vieții pentru câștig și pentru plăcere. Aceste cuvinte sunt foarte explicite, nu poate exista nicio confuzie. – *Mărturii*, vol. 4, p. 249

Pe tot parcursul săptămânii, noi trebuie să avem în minte ziua de Sabat și să ne pregătim să o respectăm conform poruncii. Nu este suficient să păzim Sabatul în mod legalist. Noi trebuie să-i înțelegem semnificația și influența spirituală în toate aspectele vieții. Toți aceia care privesc Sabatul ca pe un semn între ei și Dumnezeu, care arată că El este Dumnezeul care îi sfințește vor reprezenta principiile guvernării Sale. Ei vor practica principiile legii Împărăției Sale în viața lor de fiecare zi. În fiecare zi se vor ruga ca sfințenia Sabatului să rămână peste ei. În fiecare zi vor trăi în compania lui Hristos și vor manifesta desăvârșirea caracterului Său. În fiecare zi, lumina lor va străluci în fața celorlalți prin fapte bune. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 353–354

În Numele Domnului, îi sfătuiesc pe toți credincioșii Săi să aibă încredere în Dumnezeu și să nu înceapă să se pregătească acum să caute o poziție confortabilă pentru orice situație de criză din viitor, ci să-L lase pe Dumnezeu să-i pregătească pentru criza aceea.

Când creștinul caută să își îndeplinească îndatoririle, iar încercările aspre pe care le anticipează vor veni asupra lui din cauza mărturisirii lui de credință, este firesc, din punct de vedere omenesc, să se gândească la consecințe și să se dea înapoi din fața perspectivelor din viitor, iar lucrurile acestea se vor întâmpla cu siguranță pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. Putem să fim încurajați prin încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu și în faptul că Domnul Hristos nu și-a părăsit niciodată copiii și că El a rămas Conducătorul lor sigur în ceasul încercării,

deoarece noi avem un raport adevărat cu privire la aceia care s-au aflat sub puterile asupritoare ale lui Satana și cu privire la faptul că harul lui Hristos le-a fost dat pe măsura nevoilor din acele zile. Dumnezeu este credincios și nu va îngădui să fim ispitiți mai mult decât vom putea să suportăm.

Este posibil să existe munți mari de greutate în calea celor ce vor să împlinească cerințele lui Dumnezeu, fără a sfida, în același timp, legile țării. Cel credincios nu trebuie să facă pregătiri speciale în scopul de a se apăra de încercare, pentru că el este doar o unealtă a lui Dumnezeu și trebuie să înainteze cu singura țință de a avea mintea și sufletul întărite zi de zi, așa încât să nu sacrifice niciun principiu al integrității lui, dar el nu va face nicio afirmație îndrăznească, nici vreo amenințare și nu va declara că va face sau nu un anumit lucru. Pentru că nu știe ce va face până când nu va fi pus la încercare. – *Solii alese*, cartea 3, p. 398

Vineri, 28 mai

Pentru studiu suplimentar:

Scrieri timpurii, cap. „Taina nelegiurii”;

Mărturii, vol. 6, cap. „Păzirea Sabatului”, pp. 349–351.

LEGĂMÂNTUL CEL NOU

Sabat după-amiază, 29 mai

Dragostea este principiul care stă la baza guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ și dragostea aceasta trebuie să fie întrețesută în viața creștinului.

Iubirea lui Hristos nu este schimbătoare, ci este adâncă, întinsă și deplină. Cel care o are nu va spune: „Eu îi voi iubi numai pe cei care mă iubesc.” Inima care este influențată de acest principiu sfânt va fi înălțată deasupra oricăror sentimente de natură egoistă.

Religia lui Hristos nu are menirea doar de a ne pregăti pentru viața veșnică, ci ne face în stare să trăim chiar aici, pe pământ o viață ca a Domnului Hristos. El nu este numai modelul nostru, ci și prietenul și ghidul nostru, și, dacă ne prindem de brațul Său puternic și devenim părtași Spiritului Său, vom putea să umblăm și noi „cum a umblat Hristos”. – *That I May Know Him*, p. 298

Dacă legământul avraamic conținea făgăduința mântuirii, de ce s-a mai făcut un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoașterea de Dumnezeu și a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și mila Sa, pentru ca ei să fie făcuți să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roșie, unde, fiind urmăriți de egipteni, părea imposibil să scape. Aceasta pentru ca ei să-și poată da seama de totala lor neputință, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum și de faptul că El lucrase izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu și de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. El și-i alipise de Sine ca Eliberator al lor din robia trecătoare.

Dar mai era un adevăr, mult mai mare, care trebuia să fie înscris în mințile lor. Trăind în mijlocul idolatriei și al corupției, ei nu aveau o concepție dreaptă cu privire la sfințenia lui Dumnezeu, la păcătoșenia fără margini a inimii lor, la faptul că în ei înșiși nu aveau niciun pic de putere pentru a asculta de Legea lui Dumnezeu, precum și cu privire la nevoia lor după un Mântuitor. Toate acestea trebuiau să le învețe. – *Patriarhi și profeți*, p. 371

Apostolul Pavel arată lămurit legătura dintre credință și Lege în cadrul noului legământ. El zice: „Fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum, noi întărim Legea.” „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere –, ea nu putea să-l îndreptățească pe om, pentru că, în natura sa păcătoasă, el nu putea să țină Legea, „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 5:1; 3:31; 8:3,4). – *Patriarhi și profeți*, p. 373

Duminică, 30 mai: „Iată, vin zile...”

Lucrearea lui Dumnezeu este aceeași în toate timpurile, deși, pentru a putea face față nevoilor oamenilor din diferite timpuri, sunt diferite trepte de dezvoltare și diferite manifestări ale puterii Sale. Începând cu prima făgăduință a Evangheliei, coborând prin timpurile patriarhale și iudaice, și ajungând până în vremurile noastre, a existat o desfășurare progresivă a scopurilor urmărite de Dumnezeu în planul de mântuire. Mântuitorul preînchipuit în ritualurile și ceremoniile legii iudaice este Același cu Cel descoperit în Evanghelie. Norii care învăluiau ființa Sa divină s-au dat la o parte; ceața și umbrele au dispărut și Isus, Răscumpărătorul lumii, Se descoperă. Cel care a proclamat Legea pe Sinai și care i-a dat lui Moise preceptele legii ceremoniale este Același care a rostit Predica de pe Munte.

Marile principii ale iubirii lui Dumnezeu, pe care le-a prezentat ca temelie a Legii și Profeților, sunt numai o repetare a ceea ce i-a spus prin Moise, poporului evreu: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronomul 6:4,5). „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19:18.) În ambele dispensațiuni, Învățătorul este același. Cerințele lui Dumnezeu sunt aceleași. Căci toate pornesc de la Acela „în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). – *Patriarhi și profeți*, p. 373

Acolo unde este nu numai credință în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu, acolo unde inima Îi este consacrată Lui și sentimentele se leagă de El, acolo este credință – o credință care lucrează prin iubire și care curățește sufletul. Prin această credință

inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu. Iar inima care, în starea ei nerenăscută, nu se supunea Legii lui Dumnezeu și nici nu se putea supune acum își găsește plăcerea în preceptele ei sfinte, exclamând împreună cu psalmistul: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97). Astfel, dreptatea Legii este împlinită în noi, care nu mai trăim „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:1). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 137 (9 mai)

Iudeii interpretaseră greșit făgăduința despre bunăvoința veșnică a lui Dumnezeu față de Israel. ... Iudeii considerau că descendența lor naturală din Avraam le dădea dreptul la această făgăduință. Dar ei treceau cu vederea condițiile pe care le pusese Dumnezeu. Înainte de a da făgăduința, El a zis: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. ... Căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31:33,34). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 106

Luni, 31 mai: Lucrarea care are loc în inimă

„Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:10).

Binecuvântările noului legământ sunt întemeiate în întregime pe îndurarea de a ierta nelegiuirea și păcatele. Domnul spune: „Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (vers. 12). Toți aceia care își smeresc inimile, mărturisindu-și păcatele, vor găsi milă, har și siguranță. – *That I May Know Him*, p. 299.

Aceeași Lege care a fost săpată pe tablele de piatră este scrisă de Duhul Sfânt pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm o neprihănire proprie, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce „roadele Duhului”. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El. Prin profet, El declară despre Sine: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40:8). Iar când era în mijlocul oamenilor, El a spus: „Tatăl Meu nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). – *Patriarhi și profeți*, p. 372

Binecuvântarea lui Dumnezeu le este asigurată oamenilor care au Legea Lui scrisă în inimă. Ei sunt una cu El. Dar iudeii se îndepărtaseră de Dumnezeu. Din cauza păcatelor, ei sufereau sub judecățile Lui. De aceea ajunseseră robi ai unei națiuni păgâne. Din cauza păcatelor, mintea le era întunecată și își scuzau păcatele, pentru că, pe vremuri, Dumnezeu avuse-se milă de ei. Se amăgeau că sunt mai buni decât alți oameni și că au drept la binecuvântările Lui.

Lucrurile acestea „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11). De câte ori nu interpretăm și noi greșit binecuvântările lui Dumnezeu și ne mângâiem cu gândul că suntem bine văzuți pentru vreun lucru bun, care este în noi! Dumnezeu nu poate face pentru noi tot ce ar vrea să facă. Darurile Lui sunt folosite pentru plăceri personale și pentru a ne înăspri inima în necredință și păcat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 106

Pericolul care se află în fața celor ce trăiesc în aceste zile din urmă este lipsa religiei curate și a sfințeniei inimii. Puterea lui Dumnezeu care aduce convertire nu le-a transformat caracterul. Ei susțin, la fel cum făceau iudeii, că ei cred adevărurile sfinte, dar, pentru că nu trăiesc adevărul, ei nu cunosc nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea Legii lui Dumnezeu este în jurul lor, dar nu în sufletul lor, ca să-l înnoiască în adevărată sfințire. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 146 (17 mai)

Marti, 1 iunie: Vechiul legământ și noul legământ

Deși a fost făcut cu Adam și reînnoit cu Avraam, acest legământ a putut fi ratificat numai la moartea lui Isus Hristos. El existase ca făgăduință a lui Dumnezeu de la prima comunicare făcută cu privire la mântuire, fusese primit prin credință, dar, cu toate acestea, când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit un legământ nou. Legea lui Dumnezeu stătea la baza acestui legământ care, în principiu, era un acord pentru a-i aduce din nou pe oameni în armonie cu voința divină, așezându-i într-o poziție în care puteau asculta de Legea lui Dumnezeu.

Un alt contract, numit în Scriptură „vechiul legământ”, a fost încheiat între Dumnezeu și Israel la Sinai și a fost apoi ratificat prin sângele unei jertfe. Legământul avraamic a fost ratificat prin sângele Domnului Hristos și a fost numit „al doilea” sau „noul” legământ, deoarece sângele cu care a fost sigilat a fost vărsat după sângele primului legământ. Că noul legământ era valabil în zilele lui Avraam reiese în mod clar din faptul că a fost confirmat

atunci atât prin făgăduință, cât și prin jurământul lui Dumnezeu, cele „do-
uă lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu
să mintă” (Evrei 6:18). – *Patriarhi și profeți*, pp. 370–371

Mântuitorul nu venise să dea la o parte cele spuse de patriarhi și de
profeți, deoarece El Însuși vorbise prin acești oameni reprezentativi.
Toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pie-
tre prețioase fuseseră greșit zidite. Lumina lor prețioasă fusese mistificată
pentru a servi rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din templul
rătăcirii și să fie așezate din nou în edificiul adevărului. Lucrul acesta putea
să-l facă numai o mână dumnezeiască. Pus în legătură cu rătăcirea, adevă-
rul fusese făcut să ajute lucrarea vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului.
Hristos venise să-l așeze în poziția din care să dea slavă lui Dumnezeu și să
lucreze la mântuirea omenirii. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 287–288

Pavel asemena rămășița lui Israel cu un măslin de soi, din care unele
ramuri au fost tăiate. El compară neamurile cu ramurile unui măslin săl-
batic, altoite în trunchiul părintesc. ...

Prin necredință și respingerea planului Cerului pentru ei, israeliții, ca
națiune, își pierduseră legătura cu Dumnezeu. Dar Dumnezeu putea să
prindă din nou de adevăratul trunchi al lui Israel ramurile care fuseseră
despărțite de trunchiul părintesc – rămășița care Îi rămăsese credincioa-
să Dumnezeului părinților lor. „Și chiar ei”, spune apostolul despre aceste
ramuri rupte, „dacă nu stăruie în necredință, vor fi altoiți, căci Dumnezeu
poate să-i altoiască iarăși.” „Dacă tu”, le scrie el neamurilor, „care ai fost
tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii
tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri
firești, în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți,
nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împie-
trire care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor.” – *Faptele
apostolilor*, p. 377

Miercuri, 2 iunie: „Un legământ mai bun”

A avea credință în Hristos doar ca Mântuitor al lumii nu poate aduce
niciodată vindecare sufletului. Credința care lucrează spre mântuire nu
este doar o aprobare a adevărului Evangheliei. Credința adevărată este
aceea care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Dumnezeu L-a
dat pe singurul Său Fiu, pentru ca eu, prin credința în El, „să nu pier, ci să

am viață veșnică”. Când vin la Hristos după cuvântul Său trebuie să cred că primesc harul Său mântuitor. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Mulți consideră credința o opinie personală. Dar, printr-o credință autentică, cei care Îl primesc pe Hristos se unesc într-o relație de legământ cu Dumnezeu. O credință vie înseamnă o creștere a vigorii spirituale, o încredere sinceră prin care, în harul lui Hristos, sufletul devine o putere biruitoare. – *Divina vindecare*, p. 62

Să fim plini de încredere și de curaj! ... Dumnezeu cunoaște fiecare nevoie a noastră. Alături de omnipotența Împăratului împăraților, Dumnezeul nostru, care Își ține legământul, pune blândețea și grija Păstorului celui bun. Puterea Sa este absolută, ea fiind și cheazășia împlinirii sigure a făgăduințelor Sale față de toți aceia care se încred în El. El are mijloace pentru îndepărtarea oricărei dificultăți, pentru ca aceia care Îl slujesc și respectă mijloacele pe care El le folosește să poată fi sprijiniți. Dragostea Sa este tot atât de departe de oricare altă dragoste cum este cerul față de pământ. El veghează asupra copiilor Săi cu o iubire veșnică și nemăsurată.

În cele mai negre zile, când perspectivele par îngrozitoare, aveți credință în Dumnezeu! El Își împlinește voința, făcând toate lucrurile bine în favoarea poporului Său. Tăria celor care Îl iubesc și Îl slujesc va fi înnoită în fiecare zi.

El poate și dorește să reverse asupra servilor Săi tot ajutorul de care au nevoie. El le va da înțelepciunea cerută de felurile lor nevoi. – *Divina vindecare*, pp. 481–482

„Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor; zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.» Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicând: «Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.»”

Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredințat noul legământ, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. Prin acest legământ, primesc orice binecuvântare pe care Cerul o poate da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită,

adusă pentru fiecare, ca parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 653, 656–659

Joi, 3 iunie: Preotul noului legământ

Domnul Hristos a arătat în învățăturile Sale cât de vaste sunt principiile Legii rostite pe Sinai. El a făcut o aplicație a acelei Legi ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii – standardul prin care toți vor fi judecați în ziua cea mare, când se va așeza scaunul de judecată și vor fi deschise cărțile cerului. El a venit să împlinească toate condițiile neprihănirii și, în calitate de Conducător al omenirii, să-i arate omului că și el poate să facă aceeași lucrare, îndeplinind fiecare detaliu al cerințelor lui Dumnezeu. Prin harul Său, care este pus la dispoziția fiecărui om, nimeni nu trebuie să piardă cerul. Desăvârșirea caracterului poate fi atinsă de fiecare om care se străduiește să ajungă la ea. Aceasta constituie însăși temelia noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este pomul, Evanghelia constituie florile parfumate și roadele pe care le aduce. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 211–212

Hristos Însuși a fost autorul sistemului de închinare evreiesc, în care, învățăturile spirituale și lucrurile cerești erau prezentate prin modele și simboluri. Mulți dau uitării adevărata semnificație a acestor jertfe, iar marele adevăr că numai prin Hristos există iertare pentru păcate a fost astfel pierdut din vedere. Nici înmulțirea arderilor-de-tot rituale și nici sângele vițelilor și al țapilor nu puteau îndepărta păcatul.

În fiecare jertfă era dată o lecție, care era întipărită prin fiecare ceremonie, era solemn predicată de preot în oficierea slujbei sfinte și imprimată astfel de Dumnezeu Însuși, și anume că nu există iertare de păcat decât prin sângele lui Hristos. Cât de puțin simțim noi, ca popor, puterea acestui măreț adevăr! Cât de rar aducem în viața noastră, prin felul în care trăim și prin fapte ale credinței, acest mare adevăr, că există iertare și pentru cel mai mic păcat, și pentru păcatul cel mai mare.

Ispășirea făcută de Hristos a pecetluit pentru totdeauna legământul veșnic al harului. El a împlinit toate condițiile pe care le pusese Dumnezeu pentru a transmite liber harul Său către familia omenească. Astfel a fost dărâmată orice barieră care împiedica revărsarea liberă a harului, a milei, a păcii și a iubirii față de cel mai vinovat membru al neamului lui Adam. – *Comentariile Ellen G. White, în CBAZȘ*, vol. 7, p. 933

Când a murit pe Calvar, Isus a strigat: „S-a isprăvit!” și perdeaua templului s-a sfâșiat în două, de sus până jos. Acest lucru avea menirea să arate că slujbele sanctuarului pământesc s-au terminat pentru totdeauna și că Dumnezeu nu avea să Se mai întâlnească în templul lor pământesc cu preoții pentru a le primi jertfele. Atunci a fost vărsat sângele lui Isus care urma să fie oferit de El Însuși în Sanctuarul ceresc. – *Scrieri timpurii*, p. 253

Infinita suficiență a lui Hristos este demonstrată prin faptul că El a purtat păcatele lumii întregi. El a avut o dublă postură, fiind Cel care oferă, dar și oferta, fiind atât preotul cât și victima. El a fost sfânt, nevinovat, fără pată și despărțit de păcătoși. El a declarat: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). El a fost Mielul fără cusur și fără pată. – *Letter 192*, 8 iunie 1906

Vineri, 4 iunie

Pentru studiu suplimentar:

Astăzi cu Dumnezeu, „Sfințenia inimii”, p. 146 (17 mai).

SANCTUARUL NOULUI LEGĂMÂNT

Sabat după-amiază, 5 iunie

Scripturile răspund clar la întrebarea: „Ce este sanctuarul?”. Cuvântul sanctuar, așa cum este el folosit în Biblie, se referă mai întâi la cortul construit de Moise, ca o imitație a lucrurilor cerești, iar în al doilea rând, la „adevăratul cort” (Evrei 8:2) din ceruri, către care arăta sanctuarul pământesc. La moartea lui Hristos, slujbele simbolice au luat sfârșit. „Adevăratul cort” din cer este sanctuarul noului legământ. Deoarece profeția din Daniel 8:14 se împlinește în această eră creștină, sanctuarul la care se referă ea trebuie să fie sanctuarul noului legământ. La încheierea celor două mii trei sute de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole niciun sanctuar. Astfel, profeția: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi Sfântul Locaș va fi curățit” se referă indiscutabil la sanctuarul din ceruri. – *Tragedia veacurilor*, p. 417

Chiar în fața chivotului, dar despărțit de perdea, era altarul de aur al tămâierii. Focul de pe altar a fost aprins de Domnul și era păstrat cu sfințenie, fiind întreținut de tămâia sfântă care umplea sanctuarul zi și noapte cu norul ei de fum înmiresmat. Parfumul ei se răspândea până la o distanță de câțiva kilometri în jurul tabernaculului. Când aducea tămâia înaintea Domnului, preotul privea spre tronul harului. Deși nu putea să-l vadă, el știa că se află acolo și, în timp ce fumul de tămâie se înălța ca un nor, slava lui Dumnezeu cobora peste tronul harului și umplea Locul Preasfânt, fiind vizibilă și în Locul Sfânt. Adesea, slava umplea ambele încăperi într-o asemenea măsură, încât preotul nu mai era în stare să officieze slujba și era nevoit să stea la intrarea tabernaculului.

Preotul din Locul Sfânt, care își trimitea rugăciunea prin credință spre tronul harului, pe care nu putea să-l vadă, îi reprezintă pe cei din poporul lui Dumnezeu care își trimit rugăciunile spre Hristos, care Se află înaintea tronului harului din sanctuarul ceresc. Ei nu pot să-L vadă pe Mijlocitorul lor cu ochii naturali, dar, cu ochii credinței, ei Îl văd pe Domnul Hristos

stând înaintea tronului harului și își îndreaptă spre El rugăciunile lor, cerând cu încredere binecuvântările mijlocirii Sale. – *Istoria mântuirii*, pp. 154–155

Luând asupra Sa natura omenească, Hristos a venit să fie una cu omenețirea și, în același timp, să Îl descopere pe Tatăl nostru ceresc ființelor omenești păcătoase. El a fost în toate privințele asemenea fraților Săi. S-a făcut trup, exact așa cum suntem noi. I-a fost foame și sete și a fost obosit. A fost susținut prin hrană și S-a refăcut prin somn. S-a făcut părtaș la soarta oamenilor și totuși a fost Fiul fără pată al lui Dumnezeu. A fost străin și călător pe pământ; în lume, dar nu din lume; ispitit și încercat cum sunt ispițiți și încercați oamenii de azi, și totuși a trăit o viață fără păcat.

Blând, plin de compasiune, milostiv, gândindu-Se mereu la ceilalți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu și a fost mereu angajat în slujirea lui Dumnezeu și a omului.

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (vers. 14). – *Mărturii*, vol. 8, p. 286

Duminică, 6 iunie: Relațiile

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un Locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam pot înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 23–24

Prin Hristos avea să fie împlinit scopul simbolizat prin tabernacul – acea clădire glorioasă, cu pereții săi de aur strălucitor care aruncau

curcubeie de culoare, cu perdelele brodate cu heruvimi, cu aroma tămâii perpetuu aprinse, care ajungea în fiecare ungher, cu preoții înveșmântați într-un alb fără pată, iar, în taina adâncă din locașul cel mai din interior, deasupra tronului îndurării, între chipurile îngerilor plecați care se închinau, era slava Celui Preasfânt. În toate acestea, Dumnezeu dorea ca poporul Său să citească planul pe care-l avea în vedere pentru sufletul omenesc. – *The Faith I Live By*, p. 192

Dumnezeu a legat inimile noastre de El prin nenumărate semne ale iubirii Sale pe care ni le-a lăsat atât în cer, cât și pe pământ. Nu doar prin lucrurile din natură, ci și prin cele mai profunde și gingașe legături interumane pe care inimile noastre le pot experimenta, El a căutat să ni Se facă cunoscut. Totuși, acestea nu reflectă dragostea Sa decât într-o manieră imperfectă. Deși ni s-au oferit toate aceste evidențe, vrăjmașul binelui a orbit mințile oamenilor așa încât ei privesc spre Dumnezeu cu teamă, considerându-L sever și neiertător. ... Tocmai pentru a îndepărta această umbră întunecată, făcând cunoscută lumii iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, a venit Isus să trăiască printre oameni. ...

Totuși, acest măreț sacrificiu n-a fost făcut pentru a induce în inima Tatălui dragoste pentru umanitate, nici pentru a-L motiva să ne salveze. Nu, nicidecum! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Tatăl nu ne iubește ca urmare a impresionantului act al ispășirii, ci dimpotrivă, Tatăl ne-a asigurat ispășirea pentru că ne iubește. Prin Hristos, Tatăl a putut să-și reverse neșărmurita Sa iubire peste o lume căzută. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Dumnezeu a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia Ghetsimanilor, în moartea de pe Golgota, inima iubirii infinite a plătit prețul răscumpărării noastre. – *Calea către Hristos*, pp. 10, 13

Luni, 7 iunie: Păcatul, jertfa și acceptarea

Dumnezeu Se apropie de om prin Isus Hristos, Mijlocitorul, singura cale de a ierta păcatele. Dumnezeu nu poate să ierte păcatele încălcând dreptatea, sfințenia și adevărul Său. Dar El iartă păcatele și le iartă pe deplin. Nu există păcate pe care să nu le ierte în și prin Domnul Isus Hristos. Aceasta este singura speranță a păcătosului și, dacă rămâne cu credință sinceră, el este sigur de iertare, o iertare deplină și fără plată. ...

Poporul lui Dumnezeu a primit aceste lecții cu mii de ani în urmă, lecții care i-au fost repetate prin diferite simboluri și în moduri diferite, ca adevărul să-și facă lucrarea în fiecare inimă, imprimând faptul că păcatul nu poate fi îndepărtat fără vărsare de sânge. Marea lecție arătată prin sacrificarea fiecărei victime, subliniată de fiecare ceremonie, lecție dată de Dumnezeu Însuși, era că numai prin sângele lui Hristos poate fi iertat păcatul. ...

Dreptatea cerea ca omul să sufere, dar Hristos era Dumnezeu, El a suferit fiind Dumnezeu. El nu avea nevoie de ispășire prin suferință pentru Sine, toată suferința Sa a fost pentru noi, iar meritele Sale și sfințenia Sa i-au fost oferite în dar omului căzut. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, pp. 912– 913

La fiecare Paște și Sărbătoare a Corturilor, mii de animale erau înjunghiate și sângele lor era luat de preoți și turnat pe altar. Iudeii se obișnuiseră cu jertfa de sânge și aproape pierduseră din vedere faptul că tocmai păcatul făcea necesar să se verse sângele animalelor. Ei nu înțelegeau că acesta preînchipuia sângele Fiului iubit al lui Dumnezeu, sânge care avea să fie vărsat pentru viața lumii, și că, prin aducerea de jertfe, oamenii trebuiau să fie îndreptați către un Răscumpărător răstignit. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 589

Pavel a arătat cât de strâns legase Dumnezeu serviciul jertfelor cu profețiile despre Acela care avea să fie adus „ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Mesia avea să-și dea viața „ca jertfă pentru păcat”. Privind prin veacuri înainte, la scenele lucrării de ispășire realizate de Mântuitorul, profetul Isaia mărturisea că Mielul lui Dumnezeu „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, ... a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:7,10,12).

Mântuitorul profeției avea să vină nu ca un împărat pământesc, ci ca om între oameni, pentru a trăi o viață de sărăcie și umilință și ca, în cele din urmă, să fie disprețuit, lepădat și omorât. Mântuitorul a profetizat în Scripturile Vechiului Testament că avea să Se dea pe Sine ca o jertfă în favoarea omenirii căzute, împlinind în felul acesta toate cerințele Legii care fusese călcată. În El, tipurile sistemului jertfelor aveau să se întâlnească direct cu antitipul, și moartea Sa pe cruce să dea însemnătate întregului sistem religios iudaic. – *Faptele apostolilor*, p. 227

Marti, 8 iunie: Substituirea

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu nu a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât S-a hotărât să Îl dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). ...

Acesta a fost un sacrificiu de bunăvoie. Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea sceptrul înapoi, în mâinile Tatălui, și să coboare de pe tronul universului ca să le poată aduce lumină celor cuprinși de întuneric și viață celor ce pier. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 22

Isus a privit animalele nevinovate aduse pentru jertfă și a văzut că iudeii făcuseră din marile lor adunări scene pentru vărsare de sânge și cruzime. În locul unei umilite pocăințe de păcat, ei înmulțiseră jertfirea de animale, ca și cum Dumnezeu ar fi putut să fie onorat printr-o slujire nemiloasă. Preoții și conducătorii își împietriseră inimile prin egoism și avariție. Chiar simbolurile care arătau către Mielul lui Dumnezeu ajunseseră pentru ei un mijloc de câștig. În felul acesta, în ochii oamenilor, sfințenia serviciului de jertfă fusese în mare parte distrusă. Indignarea lui Isus fusese stârnită; El știa că sângele Său, care foarte curând trebuia să fie vărsat pentru păcatele oamenilor, urma să fie tot atât de puțin apreciat de preoți și bătrâni ca sângele animalelor pe care ei îl făceau să curgă neconținut. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 590

Dându-și viața pentru viața lumii, Hristos a făcut un pod peste prăpastia creată de păcat, unind acest pământ blestemat prin păcat cu universul cerului și făcându-l astfel o parte din el. Dumnezeu a ales această lume să fie scena lucrărilor pline de putere ale harului Său. În timp ce sentința de condamnare atârna deasupra ei, din cauza răzvrătirii locuitorilor ei, în timp ce norii mâniei se adunau din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, un glas tainic s-a auzit din cer: „Iată-Mă că vin ... să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmii 40:7,8). Înlocuitorul și siguranța noastră a venit din cer declarând

că a adus cu Sine marele și neprețuitul dar al vieții veșnice. Tuturor acelorora care se vor întoarce la ascultare de Legea lui Dumnezeu le este oferită iertarea. ...

Domnul Isus Își trimite acum mesajul Său către o lume căzută. El se bucură să ia un material pentru care, în aparență, nu există nicio speranță, pe aceia prin care a lucrat Satana, și să facă din ei supuși ai harului Său. El Se bucură să îi scape de mânia care este gata să vină asupra celui neascultător. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 84 (16 martie)

Miercuri, 9 iunie: Marele-Preot al noului legământ

Hristos este Mijlocitorul nostru și Marele-Preot care oficiază în prezența Tatălui. El i-a fost prezentat lui Ioan ca un Miel care a fost înjunghiat și al Cărui sânge a curs în favoarea păcătosului. Când Legea lui Dumnezeu este prezentată înaintea păcătosului, arătându-i adâncimea păcatului său, imediat trebuie să i se îndrepte atenția către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El trebuie învățat să se pocăiască față de Dumnezeu și să aibă credință în Domnul nostru Isus Hristos. În felul acesta, lucrarea reprezentantului lui Hristos va fi în armonie cu lucrarea Domnului Său din sanctuarul ceresc. – *Mărturii*, vol. 4, p. 395

Hristos a luat asupra Sa natura omenească și Și-a dat viața ca jertfă pentru ca omul, ajungând părtaș naturii divine, să poată avea viața veșnică. Domnul Hristos nu a fost doar jertfa, ci a fost și Preotul care a adus jertfa. „Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:51). El a fost nevinovat. El S-a dat pe Sine în schimbul oamenilor care s-au vândut lui Satana prin călcarea Legii lui Dumnezeu – viața Sa, pentru viața familiei omenești care, ca urmare, a ajuns proprietatea Sa răscumpărată.

„Tatăl Mă iubește”, spune Hristos, „pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:17,18). – *Solii alese*, cartea 3, p. 141

După cum, în serviciul preînchipuitor, marele-preot dezbrăca haina pontificală și slujea în veșmântul alb de in al preotului de rând, tot astfel Hristos Și-a dezbrăcat hainele Sale împărătești, S-a îmbrăcat cu haina naturii omenești și a oferit sacrificiul, El Însuși fiind și preot, și victimă. Așa cum marele-preot, după ce-și îndeplinea slujba în Sfânta Sfințelor, ieșea

înaintea întregii adunări care îl aștepta, îmbrăcat în hainele sale pontificale, tot la fel Hristos va veni a doua oară îmbrăcat în cele mai albe haine, de un alb cum „niciun înălbitor de pe pământ nu poate da” (Marcu 9:3). El va veni în slava Sa și în slava Tatălui Său și, în drumul Său, va fi însoțit de toată oastea îngerilor.

În felul acesta, va fi împlinită făgăduința dată de Hristos ucenicilor Săi: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). El îi va încununa cu slavă, cinste și nemurire pe cei care L-au iubit și L-au așteptat. Morții cei drepecți vor ieși din morminte și aceia care vor fi în viață vor fi răpiți împreună cu ei pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh. Ei vor auzi glasul lui Isus, mai dulce decât orice muzică ce a ajuns vreodată la urechea vreunui muritor, zicându-le: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). – *Faptele apostolilor*, pp. 33–34

Joi, 10 iunie: Lucrarea din ceruri

După înălțarea Sa, Mântuitorul nostru Și-a început lucrarea de Mare-Preot. Pavel spune: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24).

Pe tot parcursul anului, slujba îndeplinită de preot în prima încăpere a Sanctuarului, „dincolo de perdeaua” care constituia ușa și care despărțea Locul Sfânt de curte, reprezintă activitatea de slujire pe care a început-o Hristos la înălțarea Sa. Rolul preotului în cadrul ceremoniilor zilnice era acela de a prezenta înaintea lui Dumnezeu sângele jertfei pentru păcat, precum și tămâia al cărei fum se înălța purtând rugăciunile lui Israel. Tot astfel mijlocește și Hristos cu sângele Său înaintea Tatălui în favoarea păcătoșilor și Îi prezintă, împreună cu parfumul prețios al propriei Sale neprihăniri, rugăciunile credincioșilor pocăiți. Aceasta era slujba care se îndeplinea în prima încăpere a Sanctuarului din ceruri. – *Tragedia veacurilor*, p. 420

Mijlocirea lui Hristos în favoarea noastră constă în prezentarea meritelor Sale divine – El S-a oferit să ne fie Înlocuitor și Chezaș înaintea Tatălui, pentru că El S-a înălțat la cer ca să facă ispășire pentru păcatele noastre. „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El

ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25) – *Asemenea lui Hristos*, p. 75 (2 martie)

În mijlocirea Sa ca Avocat al nostru, Hristos nu are nevoie de meritele vreunui om sau de mijlocirea vreunui om. Hristos este singurul purtător de păcate, singura jertfă pentru păcat. Doar Lui trebuie să ne rugăm și să-I mărturisim păcatele, Aceluia care a intrat o dată pentru totdeauna în Locașul Sfânt.

Hristos L-a reprezentat pe Tatăl înaintea lumii și acum îi reprezintă înaintea Tatălui pe cei aleși ai Săi în care El a refăcut chipul moral al lui Dumnezeu. Ei sunt moștenirea Sa. Niciun preot sau om al bisericii nu Îl poate descoperi pe Tatăl vreunui fiu sau vreunei fiice a lui Adam. Oamenii au un singur Avocat, un singur Mijlocitor care poate să ierte păcatele. Nu ar trebui să fie inimile noastre pline de recunoștință față de Acela care L-a dat pe Domnul Isus să fie jertfa de ispășire pentru păcatele noastre? Gândiți-vă serios la iubirea pe care a manifestat-o Tatăl față de noi, iubire pe care a arătat-o clar față de noi. Nu putem să măsurăm iubirea aceasta. Nu există măsură pentru ea. Nu putem decât să arătăm spre Calvar, la Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Putem noi să înțelegem și să măsurăm cumva infinitul? – *That I May Know Him*, p. 73.

CREDINȚA LEGĂMÂNTULUI

Sabat după-amiază, 12 iunie

Iudeii îi învățau pe oameni că, înainte ca iubirea lui Dumnezeu să se manifeste față de el, păcătosul trebuie să se pocăiască. În concepția lor, pocăința era o lucrare prin care oamenii câștigau favoarea Cerului. Tocmai această idee i-a determinat pe farisei să exclame cu uimire și mânie: „Acest om primește pe păcătoși!” În conformitate cu ideile lor, Domnul nu ar fi trebuit să-i permită nimănui să se apropie de El, cu excepția celor care se pocăiseră. Dar, în parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos ne învață că mântuirea nu vine ca urmare a faptului că noi Îl căutăm pe Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu ne caută pe noi. „Nu este niciunul care să aibă pricepere, nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut” (Romani 3:11,12). Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El Își dezvăluie dragostea Sa pentru ca noi să ne putem pocăi.

În cele din urmă, când oaia rătăcită este adusă acasă, mulțumirea păstorului își găsește expresia în cântece melodioase de bucurie. El își cheamă prietenii și vecinii, spunându-le: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot astfel, când marele Păstor al turmei găsește un suflet rătăcit, întregul cer se unește cu pământul în cântări de mulțumire și de bucurie. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 189

Când păcătosul care se pocăiește vine înaintea lui Dumnezeu plin de remușcări, când înțelege ispășirea făcută de Domnul Hristos în favoarea sa și o primește ca fiind singura sa speranță pentru viața aceasta și pentru viața viitoare, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință. ... Păcătosul poate să greșescă, dar nu este îndepărtat fără îndurare. Singura lui speranță este totuși pocăința înaintea lui Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Tatăl ne iartă păcatele și fărădelegile pentru că Hristos a luat asupra Sa vina noastră și a suferit pedeapsa noastră și pune în dreptul nostru neprihănirea Sa. Jertfa Lui satisface pe deplin cerințele dreptății.

Îndreptățirea este opusul condamnării. Harul nemărginit al lui Dumnezeu le este oferit celor care nu îl merită nicicum. El ne iartă

păcatele și nelegiuirile pentru Isus, care a făcut ispășire pentru păcatele noastre. Prin credința în Hristos, păcătosul vinovat este readus sub ocrotirea lui Dumnezeu și îi este oferită puternica speranță a vieții veșnice. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1070

Noi trebuie să trăim prin credință, pentru că, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. ...

Este privilegiul fiecărui suflet să exercite credința în Domnul nostru Isus Hristos. Dar o viață spirituală curată începe numai atunci când, prin Hristos, Mântuitorul care a adus împăcarea, sufletul se predă cu totul voinței lui Dumnezeu. Este privilegiul nostru să ne lăsăm transformați de Duhul Sfânt. Prin exercitarea credinței, noi suntem aduși în comuniune cu Domnul Isus Hristos, pentru că El locuiește în inima tuturor acelor care sunt blânzi și smeriți. Ei au credința care lucrează din iubire și curățește sufletul, acea credință care aduce pace inimii și care conduce pe calea tăgăduirii de sine și a sacrificiului personal. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 359 (16 decembrie)

Duminică, 13 iunie: „Gândul Calvarului”

Moartea lui Hristos dovedește iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția care ne este dată în privința mântuirii. A-i lua creștinului crucea înseamnă a-i lua soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu duioasa îndurare a iubirii de tată, Iehova privește asupra suferinței îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veșnică și ne primește în Cel Preaiubit.

Fără cruce, omul nu ar putea avea nicio legătură cu Tatăl. De ea depinde nădejdea noastră. De la ea strălucește lumina iubirii Mântuitorului și când, așezat la piciorul crucii, privește în sus la Acela care a murit pentru a-l salva, păcătosul este plin de o bucurie nespusă, căci păcatele îi sunt iertate. Îngenunchind în credință la cruce, el ajunge în locul cel mai înalt la care poate ajunge omul.

Prin cruce, învățăm că Tatăl ceresc ne iubește cu o iubire nemărginită. Și atunci ne mai putem mira că Pavel a exclamat: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6:14)? Este și privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea și la fel avem privilegiul să ne consacram cu totul Aceluia care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, cu lumina care izvorăște de la Golgota strălucind pe fețele

noastre, putem porni să le descoperim această lumină celor care sunt în întuneric. – *Faptele apostolilor*, pp. 209–210

Crucea Domnului Hristos – cât de mulți au o concepție corectă despre ea? Cât de mulți o includ în studiul lor și îi cunosc adevărata semnificație? Fără crucea lui Hristos, n-ar exista în lumea noastră niciun creștin. ... Toți, de la cei mai de sus și până la cei mai de jos, trebuie să înțeleagă ce înseamnă să te lauzi cu crucea lui Hristos. Această cruce trebuie purtată cu mult curaj și bărbăție. ...

Aceasta este știința cea mai înaltă pe care o putem învăța: știința mântuirii. Crucea Golgotei, dacă este privită corect, este filozofie adevărată, religie curată și neîntinată. Ea este viață veșnică pentru toți cei care cred. Prin eforturi neobosite, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo, trebuie să ni se imprime în minte ... faptul că ea este la fel de eficientă acum ca în zilele lui Pavel și că trebuie să o înțelegem și noi deplin, cum a înțeles-o marele apostol. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 231 (12 august)

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul mântuirii este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota trezește în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; mândria și înălțarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota.

Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume pentru a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 661

Luni, 14 iunie: Legământul și sacrificiul

Cât de minunat – aproape prea minunat pentru ca omul să poată înțelege – este sacrificiul făcut de Mântuitorul pentru noi, simbolizat de toate jertfele și în toate serviciile din Sanctuarul din trecut! Jertfa aceasta a fost necesară. Când ne dăm seama că suferințele Sale au fost necesare pentru a asigura bunăstarea noastră veșnică, inima noastră este atinsă și sensibilizată. ...

Nicio făptură mai puțin sfântă decât Singurul Fiu al Tatălui nu ar fi putut să aducă o jertfă suficientă pentru a-i curăți pe toți – chiar și pe cei mai păcătoși și mai degradați oameni – care Îl primesc pe Mântuitorul ca jertfă

de ispășire adusă pentru ei și ajung să fie ascultători de Legea Cerului. Nimic mai puțin nu ar fi putut să-l readucă pe om în starea de a primi favoarea lui Dumnezeu. ...

Mântuitorul nostru a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. Nimeni nu trebuie să fie înrobitor de Satana. Domnul Hristos stă înaintea noastră ca un ajutor atotputernic. „Prin urmare, a trebuit să Se aseme-ne fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare-Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:17,18). – *Solii alese*, cartea 1, p. 309

Prin ura sa împotriva lui Dumnezeu, prin prezentarea caracterului Său într-o lumină falsă, prin lipsa de respect, sfidarea și ura față de legile guvernării lui Dumnezeu, Satana a făcut ca păcatul să ajungă până la cer și scopul lui era să sporească atât de mult proporțiile nelegiurii încât să facă să pară că nu mai poate exista ispășire, astfel încât Fiul lui Dumnezeu, care voia să salveze lumea pierdută, să fie zdrobit sub blestemul păcatului. Când prevăzătorul inamic I-a prezentat lui Isus proporțiile atât de extinse ale păcatului, lucrul acesta I-a produs o durere atât de pătrunzătoare, încât a simțit că nu putea să rămână în prezența niciunui om care să stea lângă El. ... Sabia dreptății era scoasă din teacă și mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului era asupra Înlocuitorului omului, asupra lui Isus Hristos, singurul Fiul al Tatălui.

În Grădina Ghetsimani, Hristos a suferit în locul omului și natura umană a Fiului lui Dumnezeu s-a clătinat sub teribila oroare a vinei păcatului până când, de pe buzele palide și tremurătoare, a ieșit strigătul de agonie: „Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta!”, dar dacă nu era altă cale de salvare pentru omul căzut, atunci „totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!” Atunci și acolo, natura umană ar fi murit sub apăsarea ororii simțământului de vinovăție dacă un înger din cer nu ar fi venit să-L întărească să poată suporta agonia.

Puterea care aplica pedeapsa retributivă asupra înlocuitorului omului, asupra Aceluia care era siguranța pentru om, era puterea care L-a susținut și L-a sprijinit pe Suferind sub înfricoșătoarea povară a mâniei care ar fi trebuit să cadă asupra lumii păcătoase. Hristos a suferit moartea care era pedeapsa pentru călcătorii Legii lui Dumnezeu. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, pp. 1102–1103

Marti, 15 iunie: Credința lui Avraam (I)

Același legământ a fost reînnoit față de Avraam în făgăduința: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18). Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3:8,16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Legământul cu Avraam menținea, de asemenea, autoritatea Legii lui Dumnezeu. ... Mărturia lui Dumnezeu cu privire la servul Său credincios a fost: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele” (Geneza 26:5). – *Patriarhi și profeți*, p. 370

Prin credință, o credință care renunță la orice încredere în sine, cel care se roagă trebuie să se bazeze întru totul pe puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

Niciun fel de conformare exterioară nu poate lua locul credinței simple și al renunțării totale la sine. Noi nu putem decât să fim de acord ca Domnul Hristos să îndeplinească această lucrare. Prin urmare, rugăciunea sufletului nostru va fi: Doamne, ia-mi inima, pentru că eu nu Ți-o pot da! Ea este proprietatea Ta. Păstrează-o Tu curată, căci eu nu o pot păstra pentru Tine. Mântuiește-mă în ciuda mea însumi, în ciuda firii mele slabe și necreștinești! Modelează-mă, șlefuește-mă, înalță-mă într-o atmosferă curată și sfântă, în care curentul bogat al dragostei Tale să poată să străbată sufletul meu!

Această renunțare la sine nu trebuie să aibă loc doar la începutul vieții de creștin. Ea trebuie înnoită la fiecare pas pe calea spre cer. Toate faptele noastre bune depind de o putere care se află în afara noastră. De aceea avem nevoie de o căutare neîncetată a inimii după Dumnezeu, de o mărturisire continuă, serioasă și zdrobitoare a păcatului și de umilirea sufletului înaintea Lui. Numai printr-o continuă renunțare la sine și o dependență permanentă de Domnul Hristos, vom putea fi siguri în umblarea noastră. – *Asemenea lui Hristos*, p. 260 (3 septembrie)

Neprihănirea este ascultarea de Lege. Legea cere neprihănirea, iar cel păcătos îi datorează Legii lucrul acesta, dar este incapabil să îl îndeplinească. Singura cale prin care poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să aducă înaintea lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea

lui Hristos este primită în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește sufletul încrezător și pocăit, îl iartă, îl îndreptățește și îl tratează ca și când ar fi neprihănit și îl iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Acesta este modul în care credința este socotită ca neprihănire, iar sufletul iertat înaintea din har în har și de la lumină la o lumină mai mare.

Atingerea credinței ne deschide vistieria divină a puterii și a înțelepciunii și, așa, prin instrumente create din țărâna pământului, Dumnezeu Își aduce la îndeplinire minunile harului Său. Această credință vie este marea noastră nevoie astăzi. Trebuie să știm că Isus este cu adevărat al nostru, că Duhul Său ne curățește și ne sfințește inima. Dacă urmașii lui Hristos ar avea credință curată, blândețe și iubire, ce lucrare minunată ar putea să facă ei! Ce roade s-ar vedea pentru slava lui Dumnezeu! – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 265 (14 septembrie)

Miercuri, 16 iunie: Credința lui Avraam (II)

Trebuie să învățăm în școala lui Hristos. Numai neprihănirea Sa poate să ne dea dreptul de a primi toate binecuvântările legământului harului. Am dorit și am încercat mult să obținem binecuvântările acestea, dar nu le-am primit, pentru că am cultivat ideea că am fi în stare să facem noi înșine ceva care să ne facă vrednici de ele. Noi am privit tot la noi și nu am crezut cu adevărat că Domnul Isus este un Mântuitor viu. Să nu credem că talentul și meritele noastre ne vor mântui. Singura noastră nădejde de mântuire este harul lui Hristos. – *Solii alese*, cartea 1, p. 351

Faptele nu vor cumpăra pentru noi intrarea în cer. Unica mare jertfă care a fost adusă este suficientă pentru toți cei ce cred. Dragostea lui Dumnezeu îl va însuflă pe cel credincios, inspirându-i o viață nouă. Acela care bea din apa izvorului vieții va fi umplut cu vinul cel nou al Împărăției. Credința în Hristos va fi mijlocul prin care cel credincios va fi condus de un spirit și de un motiv potrivit, iar la acela care privește la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lui, se vor vedea toată bunătatea și gândul Cerului. Priviți la Dumnezeu, nu la oameni! Dumnezeu este Tatăl vostru ceresc, care are bunăvoința de a purta cu răbdare toate neputințele voastre, de a le ierta și de a le vindeca. – „Christ the Center of the Message”, *The Advent Review and Sabbath Herald*, March 20, 1894

Hristos a venit din curțile de slavă în această lume murdară de păcat și S-a umilit luând asupra Sa natura omenească. S-a identificat cu

slăbiciunile noastre și a fost ispitit în toate privințele cum suntem și noi. Aici, pe pământ, Hristos Și-a desăvârșit un caracter neprihănit nu pentru El, deoarece caracterul Său era curat și fără pată, ci pentru omul căzut. Acest caracter al Său i-l oferă omului, dacă acesta vrea să-l primească. Prin pocăința de păcat, prin credința în Hristos și prin ascultare de Legea desăvârșită a lui Dumnezeu, păcătosului îi este atribuită neprihănirea lui Hristos. Aceasta devine neprihănirea lui, iar numele îi este trecut în cartea vieții Mielului. El devine un copil al lui Dumnezeu, un membru al familiei regale. – *Mărturii*, vol. 3, p. 371

Ideea că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită ca un dar primit fără plată de la Dumnezeu, și nu datorită vreunui merit al nostru, este o idee prețioasă. Vrajmașul lui Dumnezeu și al omului nu vrea ca acest adevăr să fie prezentat cu claritate, deoarece știe că, dacă oamenii l-ar accepta pe deplin, puterea lui ar fi distrusă. Dacă Satana poate influența mintea acelora care se declară a fi copiii lui Dumnezeu într-o asemenea măsură, încât să fie cuprinsă de îndoială, necredință și întuneric, el îi poate birui prin ispită.

... Oamenii lui Dumnezeu trebuie să aibă acea credință care se bazează pe puterea divină, „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 161

Joi, 17 iunie: Să ne biziim pe făgăduințe

Există o dovadă la îndemâna tuturor – atât a celor care au primit cea mai înaltă educație, cât și a celor mai neînvățați –, și anume cea a experienței. Dumnezeu ne invită să experimentăm personal realitatea Cuvântului Său, adevărul promisiunilor Sale. El ne îndeamnă „să gustăm și să vedem ce bun este Domnul” (Psalmii 34:8). În loc să depindem de cuvântul altora, noi trebuie să gustăm noi înșine. El declară: „Cereți și veți căpăta” (Ioan 16:24). Promisiunile Sale vor fi împlinite. Ele n-au dat greș niciodată și niciodată nu vor putea eșua. În plus, pe măsură ce ne apropiem de Isus și ne bucurăm de plinătatea iubirii Sale, îndoiala și întunericul vor dispărea în lumina prezenței Lui. – *Calea către Hristos*, p. 111

Mântuitorul nostru a răscumpărat omenirea prin umilirea cea mai mare. El ne arată singura cale care va conduce la poarta cea strâmtă, care se deschide spre calea îngustă la capătul căreia se află pășuni largi și plăcute.

El a trasat fiecare pas pe această cale și, pentru ca nimeni să nu greșească, El ne spune exact ce trebuie să facem: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:29,30). Acesta este singurul mod în care pot fi salvați păcătoșii. Știind că niciun om nu poate să asculte de această poruncă prin puterea sa, Hristos ne spune să nu ne temem și să nu ne îngrijorăm, ci să ne amintim că, dacă venim la El și ne încredem în puterea Lui, El va face aceasta pentru noi. Isus ne spune că, dacă ne înjugăm alături de El, Răscumpărătorul nostru, El va fi puterea și eficiența noastră.

Binecuvântările legate de invitația lui Hristos pot fi înțelese numai de aceia care iau jugul Său, doar ei se bucură de ele. Acceptând invitația Sa, nu vei mai simți simpatie și plăcere pentru lucrurile acestei lumi, ci pentru binecuvântarea unei legături strânse de părtășie cu Dumnezeu. Venind la Hristos, tu îți legi interesele de interesele Lui. – *In Heavenly Places*, p. 53

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Aceasta este dovada uceniciei. Dacă membrii bisericii ar fi împlinitori ai Cuvântului, după cum au făgăduit solemn atunci când au primit botezul, i-ar iubi pe frații lor și ar căuta mereu unirea și armonia.

Aceia care cred în Hristos și umblă smeriți împreună cu El, care caută să vadă ce pot face pentru a aduce binecuvântare și a întări sufletele altora, conlucrează cu îngerii care le slujesc celor ce vor moșteni mântuirea. Isus le dă har, înțelepciune și neprihănire, făcându-i să fie o binecuvântare pentru toți cei cu care vin în contact. Cu cât sunt mai smeriți în ochii lor, cu atât mai multă binecuvântare primesc de la Dumnezeu, pentru că primirea binecuvântărilor nu îi face să se mândrească. Ei folosesc bine aceste binecuvântări, pentru că ei primesc pentru a da. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 356 (13 decembrie)

Vineri, 18 iunie

Pentru studiu suplimentar:

Slujitorii Evangheliei, cap. „Calea spre Hristos”.

VIAȚA ÎN NOUL LEGĂMÂNT

Sabat după-amiază, 19 iunie

Pentru fiecare om, comuniunea cu Dumnezeu este ceva personal și direct. Inima care este călăuzită de Duhul Sfânt va arde de iubire pentru Dumnezeu. Oamenii de acest fel au o încredere de copil. Domnul Hristos nu caută merite. Oh, ce bine ar fi dacă ar veni toți la El așa cum sunt și L-ar lăsa să îi pregătească El pentru a-i lua la Sine ca fiind ai Săi. Domnul nu dorește decât ca ei să-L primească și să învețe să ia jugul Său și povara Sa, pentru ca Cerul să vadă că ei sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. Oare de ce nu poate fiecare suflet care are nevoie de ajutor și de odihnă să vină la Acela care poartă poverile și să primească de la El lumină și viață?

Domnul Hristos nu poate să nu lumineze și să strălucească. Aceasta a fost lucrarea Sa, de a aduce lumină. ... Lumina înseamnă descoperire și ea trebuie să strălucească în întunericul moral. Hristos este totul pentru cei care Îl vor primi. El este Mângâietorul lor, siguranța lor, frumusețea caracterului lor. Fără Hristos nu există lumină. Nu trebuie să existe niciun nor între suflet și Hristos. Inima Lui mare și plină de iubire dorește nespus să inunde sufletul cu razele strălucitoare ale neprihăririi Sale. – *Lift Him Up*, p. 221

Ce plinătate este exprimată în cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12), „Eu sunt Pâinea vieții” (Ioan 6:35), „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), „Eu sunt Păstorul cel Bun” (Ioan 10:14), „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10)! Aceasta este viața pe care trebuie să o avem și să o avem din belșug. Dumnezeu va insufla această viață în fiecare suflet care moare față de eu și trăiește pentru Hristos. Dar se cere o deplină renunțare la sine. Până când nu facem acest lucru, cărăm după noi răul care ne distruge fericirea. Dar, dacă eul este răstignit, Hristos trăiește în noi și puterea Duhului Sfânt susține eforturile noastre. ...

Noi trebuie să ne consacram zilnic în serviciul lui Dumnezeu. Trebuie să venim la El cu credință. Trebuie să ne smerim înaintea Lui. Noi avem de lucru mai întâi cu eul nostru. Trebuie să ne muștrăm cu atenție inima. Să o cercetăm ca să vedem ce anume din ea împiedică lucrarea Duhului Sfânt.

Noi trebuie să primim Duhul Sfânt. Atunci vom avea putere să biruim împreună cu Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 21

Tot cerul este preocupat de fericirea omului. Tatăl nostru ceresc nu închide căile bucuriei pentru niciuna dintre ființele pe care le-a creat. ... El ... nu doar că îi va curăți de păcat prin sângele Său și le va asigura răscumpărarea tuturor acelor care consimt să ia jugul Său și să poarte povara Sa, ci El va satisface dorul inimii lor. Este planul Lui să le dea pace și odihnă tuturor acelor care vin la El pentru pâinea vieții. El ne cere să îndeplinim numai acele îndatoriri care ne vor conduce pașii pe culmile fericirii, acolo unde cei neascultători nu vor putea ajunge niciodată. Adevărata bucurie a sufletului este aceea de a-L avea pe Hristos, nădejdea slavei, format în interiorul său. – *Calea către Hristos*, p. 46

Duminică, 20 iunie: Bucuria

Când lumina cerului strălucește asupra omului, înfățișarea lui va exprima bucuria de a-L avea pe Domnul în inima lui. Absența lui Hristos din suflet îi face pe oameni să fie triști și să aibă mintea plină de îndoieli. Lipsa lui Hristos face înfățișarea tristă și viața un pelerinaj plin de oftări. Bucuria este nota dominantă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru toți aceia care-l primesc. De ce? Pentru că ei au Lumina lumii. Lumina aduce fericire și bucurie, iar bucuria aceasta este exprimată în viață și în caracter. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1144

Când șoapta Duhului Sfânt îi vorbește sufletului, voința și puterile omului trebuie să răspundă apelului Său. Cei care rămân în Isus vor fi fericiți, veseli și plini de bucurie în Dumnezeu. O blândețe delicată se va manifesta în glas, un respect pentru lucrurile spirituale și veșnice se va exprima în fapte, iar muzica, o muzică plină de bucurie, va răsună ca un ecou de pe buze, pentru că ea vine de la tronul lui Dumnezeu. Aceasta este taina evlaviei, care nu este ușor de explicat, dar este ușor de simțit și de trăit. O inimă încăpățânată și răzvrătită poate să-și închidă ușa pentru toate influențele duioase ale harului lui Dumnezeu și pentru toată bucuria în Duhul Sfânt, dar căile înțelepciunii sunt plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice. Cu cât suntem legați mai strâns de Hristos, cu atât cuvintele și faptele noastre vor arăta mai mult puterea cuceritoare și transformatoare a harului Său. – *Mărturii*, vol. 4, p. 625

După vindecarea femeii, Isus a dorit ca ea să recunoască binecuvântările primite. Darurile pe care le oferă Evanghelia nu trebuie câștigate în ascuns sau folosite în taină. De aceea, Domnul cere de la noi să mărturisim despre bunătatea Lui. „Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu” (Isaia 43:12).

Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime; dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînving, care lucrează pentru salvarea oamenilor. ...

Sufletul care răspunde harul lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea lui va crește repede, lumina lui va răsări în întuneric și slava Domnului se va vedea peste el. Să ne aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului și de mulțimea îndurărilor Lui. Asemenea poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de amintire și să înscriem pe ele istoria prețioasă a celor făcute de Dumnezeu pentru noi. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 347–348

Luni, 21 iunie: Eliberat de vină

Voia lui Dumnezeu este să ne curățească de păcat, să ne facă să fim copiii Săi și să ne dea puterea de a trăi o viață sfântă. Prin urmare, noi putem cere în rugăciune toate aceste binecuvântări și putem să credem că le primim, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru că le-am primit. Este privilegiul nostru să mergem la Domnul Hristos, să fim eliberați de păcat și să stăm în fața Legii lui Dumnezeu fără să simțim rușine sau remușcări. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:1).

De aici înainte, tu nu îți mai aparții, pentru că ai fost cumpărat cu un preț. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați ..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără

prihană” (1 Petru 1:18,19). Prin acest simplu act al credinței în Dumnezeu, Duhul Sfânt a dat naștere unei vieți noi în inima ta. Ești asemenea unui copil născut în familia lui Dumnezeu și El te iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. – *Calea către Hristos*, p. 51

Cetățile de scăpare rânduite pentru poporul Său din vechime erau o preînchipuire a refugiului rânduit în Domnul Isus Hristos. Același Mântuitor îndurător care a creat cetățile acestea de scăpare a creat, prin faptul că și-a vărsat sângele pentru noi, un adăpost sigur pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu, în care să afle scăpare de moartea a doua. Nicio putere nu este în stare să smulgă din mâinile Sale sufletele care caută la El iertare. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi”, pentru ca „să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Romani 8:1,34; Evrei 6:18). – *Patriarhi și profeți*, p. 516

Copiii lui Israel se întorseseră la Dumnezeu cu o amărăciune profundă pentru apostazia lor. Făcuseră mărturisire cu plâns și tânguire. Recunoscuseră dreptatea procedeelelor lui Dumnezeu cu ei și se legaseră prin jurământ să asculte de Legea Sa. Acum trebuiau să manifeste credință în făgăduințele Sale. Dumnezeu primise pocăința lor și, acum, ei urmau să se bucure de asigurarea iertării păcatelor și de readucerea lor sub ocrotirea divină. ...

Orice întoarcere adevărată la Domnul aduce în viață bucuria dăinuitoare. Când se supune influenței Duhului Sfânt, păcătosul își vede vinovăția și necurăția în contrast cu sfințenia Marelui Cercetător al inimilor. Se vede condamnat ca un călcător al Legii. Dar nu trebuie ca, din cauza aceasta, să facă loc disperării, deoarece iertarea lui a fost deja obținută. Se poate bucura de simțământul că păcatele îi sunt iertate și de dragostea unui părinte ceresc iertător. Slava lui Dumnezeu se manifestă prin faptul că El cuprinde în brațele iubirii Sale ființele omenești păcătoase care se pocăiesc, prin faptul că le leagă rănile, le curățește de păcat și le îmbracă în hainele mântuirii. – *Profeți și regi*, pp. 667–668

Marți, 22 iunie: Un legământ nou și o inimă nouă

Inima care a gustat o dată iubirea lui Hristos dorește fără încetare un torent și mai adânc și, dacă veți da, veți primi într-o măsură mai bogată,

mai abundentă. Orice descoperire a lui Dumnezeu pentru suflet mărește puterea de a cunoaște și de a iubi. Strigătul neîntrerupt al inimii este: „Mai mult despre Tine” și, întotdeauna, răspunsul Scripturii este: „Cu mult mai mult” (Romani 5:9,10).

Viața Domnului Hristos a fost o viață încărcată de mesajul divin al iubirii lui Dumnezeu și El a tânjit mult să împartă și altora această dragoste în măsură bogată. De pe chipul Său radia mila, iar comportamentul Său era caracterizat de har, umilință, adevăr și dragoste. Fiecare membru al bisericii Sale luptătoare trebuie să manifeste aceleași calități dacă vrea să se poată atașa bisericii triumfătoare. Iubirea lui Hristos este atât de mare, atât de plină de slavă, încât, în comparație cu ea, tot ce socotesc oamenii că este de valoare pălește în semnificație. Când dobândim această viziune, noi exclamăm: O, adâncul bogăției iubirii pe care Dumnezeu le-a dat-o oamenilor în darul unicului Său Fiu! – *Our High Calling*, p. 366

Când vorbește despre o inimă nouă, Domnul Hristos Se referă la minte, viață și întreaga ființă. Schimbarea inimii înseamnă întoarcerea afecțiunilor de la lume și îndreptarea lor către Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, un scop nou în viață și motive noi. Care este semnul unei inimi noi? O viață schimbată. Va avea loc o moarte zilnică a egoismului și a mândriei.

Una dintre cele mai serioase rugăciuni raportate în Cuvântul lui Dumnezeu este rugăciunea lui David când a zis: „Zidește în mine o inimă nouă, Dumnezeule!” Răspunsul lui Dumnezeu la o astfel de rugăciune este: „Îți voi da o inimă nouă.” Aceasta este o lucrare pe care omul mărginit n-o poate face. Oamenii, bărbați și femei, trebuie să înceapă mai întâi să-L caute pe Dumnezeu cu cea mai mare seriozitate pentru a avea o adevărată experiență creștină. Ei trebuie să simtă puterea creatoare a Duhului Sfânt. Trebuie să capete o inimă nouă care să fie înmuiată prin harul cesc. Spiritul egoist trebuie să fie scos din suflet. Ei trebuie să lucreze cu seriozitate și cu umilința inimii, fiecare privind la Isus pentru conducere și îmbărbătare. Apoi, clădirea fiind bine încheșată, se dezvoltă, devenind un templu sfânt pentru Domnul. – Comentariile lui Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 4, pp. 1164–1165

Nu fi descurajat când inima ți se pare împietrită. Orice piedică, orice vrăjmaș lăuntric sporește și mai mult nevoia ta de a-L avea pe Hristos. El a venit să îndepărteze inima de piatră și să-ți dea o inimă de carne. Cere de la El harul deosebit de a birui slăbiciunile tale particulare. Când ești asaltat

de ispite, împotrivește-te cu tărie pornirilor tale și spune-i sufletului tău: „Cum să-L dezonz pe Mântuitorul meu? Eu m-am predat lui Hristos și nu pot face lucrările lui Satana!” Strigă către scumpul tău Mântuitor, cerând ajutor să poți jertfi orice idol și să poți îndepărta orice păcat favorit. Lasă-ți ochii să privească la Isus care stă înaintea tronului Tatălui ceresc, arătându-I mâinile Sale străpunse și rugându-Se pentru tine! Crede că vei primi tărie prin scumpul tău Salvator! – *Sfințirea vieții*, p. 90

Miercuri, 23 iunie: Noul legământ și viața veșnică

Pentru creștin, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și „când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3:4).

Glasul care a strigat de pe cruce: „S-a isprăvit!” a fost auzit de cei morți. El a străbătut zidurile mormântului și i-a îndemnat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întâmpla și atunci când glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și le va deschide încuietorile, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos s-au deschis câteva morminte, dar, la a doua Lui venire, toți morții cei scumpi vor auzi glasul Lui și se vor arăta la o viață plină de slavă nepieritoare. Aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din mormânt va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume, nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 787

Domnul Hristos este însăși viața. Cel care a trecut prin moarte pentru a-l nimici pe cel care are puterea morții este Izvorul vieții. Există balsam în Galaad și există și un medic acolo. Domnul Hristos a suportat o moarte în agonie, în cele mai umiltoare împrejurări, pentru ca noi să putem avea viață. El și-a dat viața Sa cea prețioasă pentru a putea înfrânge moartea. Dar S-a ridicat din mormânt, iar miile de mii de îngeri care au venit să-L privească reluându-și viața pe care și-o dăduse au auzit cuvintele Sale de bucurie triumfătoare când stătea deasupra mormântului împrumutat de Iosif, proclamând: „Eu sunt Învierea și Viața!” – *The Faith I Live By*, p. 51

Dacă suntem născuți de sus, vom avea gânduri cum a avut Isus, gânduri care L-au făcut să Se umilească pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci nu vom mai căuta locurile cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele

lui Isus și să învățăm de la El. Vom înțelege că valoarea lucrării noastre nu constă în a face paradă și zgomot în lume sau în a fi activi și zeloși în propria putere. Valoarea lucrării noastre este proporțională cu împărtășirea cu Duhul Sfânt. Încrederea în Dumnezeu ne sfințește puterile minții, așa încât, în răbdare, să ne putem stăpâni sufletele. ...

Când intrăm în odihna lui Hristos, cerul începe de aici. Noi răspundem la chemarea Sa: „Veniți să învățați de la Mine” și, venind, începem viața veșnică. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult lângă El și mai aproape de El, cu atât și chiar mai mult ni se va descoperi slava Sa și, cu cât vom cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă mergem cu Isus în această viață, vom fi copleșiți de iubirea Lui și împliniți de prezența Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 330–331

Joi, 24 iunie: Noul legământ și misiunea

Pentru niciun suflet care are o legătură cu Hristos nu poate exista viață săracă. Aceia care Îl iubesc pe Isus cu toată inima, cu tot cugetul și din tot sufletul și pe aproapele lor ca pe ei înșiși au un câmp larg de activitate în care să-și întrebuițeze abilitățile și influența. Nu există talent care să fie folosit pentru mulțumirea de sine. Eul trebuie să moară, iar viața noastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Domnul dorește ca noi să ne evaluăm sufletul, în măsura în care putem să facem acest lucru, potrivit cu valoarea pe care a i-a dat-o Hristos. Domnul Isus a murit ca să-l poată răscumpăra pe om din ruina veșnică. Noi trebuie să înțelegem că suntem proprietatea Sa, răscumpărată de El. „Nu știți că ... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19,20). Toate puterile minții, ale sufletului și ale trupului sunt ale Domnului. Timpul nostru Îi aparține. Noi trebuie să adoptăm poziția cea mai potrivită pentru a-I sluji Lui, rămânând continuu în legătură cu Domnul Hristos și amintindu-ne zilnic de sacrificiul scump pe care l-a făcut pentru noi, ca noi să putem fi neprihănirea lui Dumnezeu în El. – *In Heavenly Places*, p. 60

Fiecare moment al vieții noastre este o realitate. Viața nu este un joc, pentru că este plină de o importanță înfricoșătoare, încărcată de răspunderi veșnice. Când privim viața din acest punct de vedere, ne dăm seama

cât de mult avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Atunci vom avea convingerea fermă că o viață fără Hristos va fi un eșec total, dar, dacă Hristos locuiește în noi, viața noastră va avea un rost. Vom înțelege atunci că, fără puterea harului și a Duhului lui Dumnezeu, nu putem atinge standardul înalt pe care l-a pus în fața noastră. Noi trebuie să atingem excelența în dezvoltarea caracterului nostru și, în strădania de a atinge standardul cersc, imboldurile divine ne vor îndemna să mergem înainte, mintea va fi echilibrată și neliniștea sufletului va fi alungată de odihna în Hristos. – *That I May Know Him*, p. 85

Acela care este convertit cu adevărat va fi atât de plin de iubirea lui Dumnezeu, încât va dori fierbinte să împartă cu alții bucuria pe care o are. Dumnezeu dorește ca biserica Sa să prezinte lumii frumusețea sfințeniei. Ea trebuie să fie o demonstrare a puterii religiei creștine. În caracterul creștinului trebuie să se reflecte cerul. Cei care sunt în întuneric trebuie să audă cântarea de laudă și de mulțumire. Noi trebuie să ne exprimăm recunoștința pentru vestea bună a Evangheliei, pentru făgăduințele și asigurările ei, căutând să le facem bine altora. ...

Înălțarea lui Hristos înaintea oamenilor face farmecul și desfătarea oricărui serviciu. Aceasta este încheierea oricărei lucrări adevărate. Să facem să fie văzut Hristos și eul nostru să fie ascuns în spatele Lui. Acesta este sacrificiul de sine care are valoare înaintea Domnului.

În jurul nostru sunt deschise uși ca să putem sluji. Trebuie să ne cunoaștem vecinii și să căutăm să îi aducem la Hristos. Când facem aceasta, El ne va da aprobarea Sa și va conlucra cu noi. – *A Call to Medical Evangelism and Health Education*, pp. 26–27

Vineri, 25 iunie

Pentru studiu suplimentar:

Fii și fiice al lui Dumnezeu, „Dumnezeu ne promite o inimă nouă, de carne”, p. 100 (3 aprilie).

APRILIE

1. J. Matei 23:10
2. V. 1 Ioan 4:21
s. a. B 19:44, CT 19:34, IS 19:40, MS 19:52,
SM 20:00, DJ 19:54, AR 20:05

3. S. Evrei 13:8
s. a. B 19:45, CT 19:35, IS 19:42, MS 19:53,
SM 20:01, DJ 19:55, AR 20:06

4. D. Proverbele 4:18
5. L. 2 Timotei 1:7
6. M. Tefania 3:17
7. M. Matei 5:14
8. J. 2 Corinteni 3:18
9. V. Iacov 2:23
s. a. B 19:53, CT 19:42, IS 19:50, MS 20:01,
SM 20:10, DJ 20:02, AR 20:14

10. S. Faptele 2:39
s. a. B 19:54, CT 19:43, IS 19:51, MS 20:03,
SM 20:11, DJ 20:03, AR 20:15

11. D. 2 Corinteni 2:4
12. L. Matei 18:3
13. M. 1 Petru 5:2,3
14. M. Matei 6:20
15. J. Ioan 21:15
16. V. Romani 1:14
s. a. B 20:01, CT 19:51, IS 20:00, MS 20:11,
SM 20:20, DJ 20:11, AR 20:23

17. S. Efeseni 4:25
s. a. B 20:02, CT 19:52, IS 20:01, MS 20:12,
SM 20:21, DJ 20:12, AR 20:24

18. D. Eclesiastul 12:14
19. L. Geneza 37:27
20. M. Proverbele 23:12
21. M. 2 Samuel 12:12-13
22. J. Psalmii 92:12
23. V. Psalmii 25:4
s. a. B 20:10, CT 19:59, IS 20:09, MS 20:20,
SM 20:30, DJ 20:19, AR 20:32

24. S. Geneza 50:17
s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:11, MS 20:22,
SM 20:31, DJ 20:20, AR 20:34

25. D. Proverbele 21:21
26. L. Ioan 16:33
27. M. Psalmii 28:2
28. M. Iov 5:11
29. J. Exodul 32:32
30. V. Luca 5:20
s. a. B 20:18, CT 20:08, IS 20:19, MS 20:30,
SM 20:40, DJ 20:28, AR 20:42

MAI

1. S. 1 Corinteni 3:5-7
s. a. B 20:20, CT 20:09, IS 20:20, MS 20:31,
SM 20:41, DJ 20:29, AR 20:43

2. D. Geneza 1:26
3. L. 1 Corinteni 13:12
4. M. Psalmii 2:11
5. M. Apocalipsa 22:4
6. J. Proverbele 27:19
7. V. 1 Samuel 2:18
s. a. B 20:27, CT 20:16, IS 20:28, MS 20:39,
SM 20:49, DJ 20:36, AR 20:51

8. S. Proverbele 17:6
s. a. B 20:28, CT 20:17, IS 20:30, MS 20:40,
SM 20:51, DJ 20:37, AR 20:52

9. D. Proverbele 22:1
10. L. Psalmii 128:5,6
11. M. Psalmii 71:3
12. M. Deuteronomul 4:9
13. J. Efeseni 4:29
14. V. Estera 2:7
s. a. B 20:35, CT 20:24, IS 20:37, MS 20:48,
SM 20:58, DJ 20:44, AR 20:59

15. S. Matei 25:40
s. a. B 20:36, CT 20:25, IS 20:39, MS 20:49,
SM 21:00, DJ 20:45, AR 21:01

16. D. Proverbele 23:24,25
17. L. Coloseni 3:20
18. M. Filimon 10
19. M. 1 Corinteni 12:4
20. J. Luca 7:32
21. V. Matei 18:4
s. a. B 20:42, CT 20:31, IS 20:46, MS 20:56,
SM 21:07, DJ 20:52, AR 21:07

22. S. 1 Corinteni 4:17
s. a. B 20:44, CT 20:32, IS 20:47, MS 20:57,
SM 21:08, DJ 20:53, AR 21:09

23. D. Ioan 13:15
24. L. Luca 24:35
25. M. Evrei 11:33
26. M. 2 Timotei 3:16
27. J. Proverbele 17:17
28. V. Efeseni 5:27
s. a. B 20:49, CT 20:38, IS 20:54, MS 21:03,
SM 21:15, DJ 20:58, AR 21:15

29. S. Luca 10:33
s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:55, MS 21:04,
SM 21:16, DJ 20:59, AR 21:16

30. D. Evrei 13:5
31. L. Iov 38:28

IUNIE

1. M. Efeseni 4:32
2. M. Rut 1:16
3. J. Isaia 29:13
4. V. Luca 17:1,2
s. a. B 20:55, CT 20:44, IS 21:00, MS 21:09,
SM 21:21, DJ 21:09, AR 21:21

5. S. 2 Petru 1:5-7
s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:10,
SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22

6. D. Matei 5:46,47
7. L. Matei 5:37
8. M. Ioan 11:33
9. M. 1 Ioan 3:14
10. J. 1 Petru 3:8
11. V. Ioan 15:12
s. a. B 21:00, CT 20:48, IS 21:05, MS 21:14,
SM 21:26, DJ 21:09, AR 21:26

12. S. Luca 6:31
s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:15,
SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26

13. D. 1 Corinteni 12:26
14. L. Coloseni 3:12
15. M. 1 Tesaloniceni 2:20
16. M. Matei 11:28
17. J. 1 Timotei 5:8
18. V. Deuteronomul 6:6,7
s. a. B 21:03, CT 20:51, IS 21:08, MS 21:17,
SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:29

19. S. Apocalipsa 1:3
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29

20. D. Apocalipsa 22:7
21. L. Psalmii 101:2
22. M. Geneza 12:1,4
23. M. Luca 22:31,32
24. J. Matei 19:13-15
25. V. Exodul 20:2,3
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19,
SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30

26. S. Exodul 20:4-6
s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19,
SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30

27. D. Exodul 20:7
28. L. Exodul 20:8-11
29. M. Exodul 20:12
30. M. Exodul 20:13